

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 37 / Hejmar 444 / Kanûn 2018

Apocu çizgide direniş tecridi kıracak Rojava Devrimini kalıcılaştıracaktır

Kürdistan'da gelişmekte olan devrimci hamleyi önlemek için komplo güncellenmek istenmektedir

Serxwebûn'dan

ABD'nin 6 Kasım'da Özgürlük Hareketi'ne yöneltiği yeni komplocu saldırı, 20 yıl öncekine benzer bir içeriğe sahiptir. Özgürlük Hareketi'ni, demokratik çevreleri bununla etkilemeye ve mücadeleden alıkoymayı hedeflemektedir. Alınan kararın bir siyasi kararmış ya da pratik karşılığı yokmuş, Türkiye'yi rahatlatmak için böyle bir karara gitmiş gibi söylemlerle ortam bulandırılmak isteniyor.

Alınan kararın Uluslararası Komplo'dan çok büyük bir farkı yoktur. Uluslararası komplocu güçler o zaman da TC ve İran ile anlaşarak bütün PKK'ye el koymak, Qendîl'i kuşatma alanı haline getirerek Özgürlük Hareketi'ni Qendîl'de kendisine teslim olmaya zorlamak istemişti.

>7-9

Rola Bakur û Rojhilatê Sûriyê di pêşeroja Sûriye û Rojhilata Navîn de

Diyar Xerib

Serkeftina pêngava Rojhilatê Dêrazorê bi wateya xurtbûna pozisyona îradeya rêveberiya xweser a van herêman e. Wê demê an divê vê rêveberiyê qebûl bikin û modêla wê jî weke mînak binirxînin, an jî bi temamî li dijî wê bisekinin û êrîşî wê bikin.

Helwesta DYE, Rûsya, Tirkiye û hêzên din a der barê doza Kurd bi giştî, Rêber Apo û PKK, doza Sûriyê de diyar dike ku ev hêz li pey çareseriyê neketine, berevajî wê li pey berjewendiyên xwe ketine, berjewendiyên wan li ku derê be, ew li wir dibin. Ji bo wê ne dûre çawa êrîşî PKK û doza gelê Kurd a li Bakur û Tirkiyeyê kirin, rêveberiya xweser a Bakur û Rojhilatê Sûriyê jî bikin.

>28-29

Devrimci militan ve kişilik sorunu

Rêber Apo'nun çözümlemelerinden derlenmiştir

Günümüzde bir anlamda, Kürdistan'da kişiliğin oynayabileceği rol ile devrimci bir militanın oynayabileceği rol özdeşleşmiştir denilebilir. Bu anlamda, Kürdistan şartlarında kişilik sorunu karşımıza, devrimci mücadelenin birçok özelliklerini kavramış ve özümsemiş, bunları hayata geçirmede ustalaşmış militanlar olma sorunu biçiminde çıkar.

Bu açıdan da, şimdi can alıcı sorun olan; devrimci militan kime denir, dünya görüşünden eylemine kadar sahip olması gereken özellikler nelerdir, sorularına verilecek cevaplar, kişilik sorununun çözümlenmesinin temel anahtarı olacaktır.

>18-22

Özgürlüğün anahtarı kendi özgür dünyasını yeniden yaratan kadınların elinde olacaktır

PAJK Koordinasyonu

Evrensel değerler yeniden Kürdistan merkezli oluşum aşamasındadır. Cinsiyetçiliğin faşizm yönelimine karşı küresel kadın direnişine öncülük etme düzeyine geldik. En direnişçi kadın hareketlerinin başında gelmekteyiz. Aldığımız sorumluluk; böyle bir küresel mücadeleye öncülük edebilmektir. Bu yeni bir durumdur. 2019 yılına böyle bir misyonla girmemiz ve buna öncülük etmemiz kaçınılmazdır.

>10-12

√ABD'nin, Suriye'de çıkmaza girmesi, Türkiye'yle bir proje yaparak Suriye'den çekilmesi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve Kürt halkının yürüttüğü mücadelenin sonucudur. Yürüttüğümüz mücadele ABD dahil tüm güçlerin halklar aleyhine gizli kapaklı düşmanlık yapmasını teşhir etmekte ve engellemektedir. Mücadelemiz gerici güçler arasında çıkara dayalı ilişkilerin güllük gülistanlık biçimde yürümesini engellemekte, kirli çıkar ilişkilerini ortaya çıkarmakta ve herkesin kaç ayar olduğunu gözler önüne sermektedir.

√Bütün siyasal gelişmeler Önderliğe uygulanan tecrit üzerinde kilitlenmiştir. Önder Apo üzerinde bu kadar baskı aslında Kürt Soykırım politikasının İmralı'da uygulanmasıdır. Bu nedenle Kürt halkı, İmralı'ya yönelik tecrit konusunda hassastır. "İmralı'da tecrit kırılırsa demokratikleşme mücadelesinin önü açılacaktır," değerlendirmesi yapılmaktadır. Evet, Önder Apo'ya yönelik tecrit kırılırsa sorunlar çözülmeyecektir ama Önder Apo'nun üzerindeki tecridin kırılması faşizmde büyük bir gedik açacaktır. Bu nedenle zaten Önder Apo görüştürülmüyor, üzerinde ağır tecrit uygulanıyor. Ama Leyla Güven'in eylemi önemli bir gündem yaratmıştır.

>2-6

2019 yılı Kürt halkının, insanlık tarihinin ve özgürlük çizgisinin kazandığı bir yıl olacaktır

Duran Kalkan

2018 yılını tamamlayıp 2019 yılına girerken, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" sloganı temelinde Kürt halkını ve dostlarının tümünü içine alan, çok yaygın ve derinlikli bir direniş sürecini başlatıp geliştirdiğimiz ortadadır. 2019 yılına böyle bir büyük direniş hamlesiyle başlıyoruz. Eylemler yayıldı; zindandan dağa, Kürdistan'ın dört bir yanından yurtdışına, her yeri kapsayan büyük bir direniş hamlesi başladı ki, bu hamle daha da gelişecektir. Bu hamle tecridi de kıracak, faşizmi de yıkacaktır. Bu hamle zafer kazanacaktır.

>13-17

2018 destansı direnişinden doğru sonuçlar çıkararak, Apocu fedai ruhla 2019 yılının kazanılmasını kesinleştireceğiz!

Murat Karayılan

Önder Apo'ya karşı gerçekleştirilen mutlak tecrit karşısında bugün büyük bir toplumsal direniş süreci başlamış bulunuyor. Direnişlerin diyarı olan Diyarbakır Zindanı'nda değerli Kürt siyasetçisi, özgürlükçü Kürt kadını, DTK eşbaşkanı ve Colemêrg milletvekili Leyla Güven'in geliştirdiği direniş bir işaret fişeği olmuş, yol göstermiştir.

Bu temelde tecride karşı açlık grevleri biçiminde gelişen eylemsellikler zindanlarda, ülke içinde ve yurtdışında giderek boyutlanmaktadır. Bu, kendi başına çok anlamlı toplumsal bir çıkıştır. Aslında 2019'un mücadele startını bu eylemler vermiş bulunuyor. Çünkü biz, 2019'a bu toplumsal direniş atmosferiyle giriyoruz. Bütün Apocu militanların bu toplumsal eylemselliğe, onurlu direngen duruşa kendi cephesinden cevap verme sorumluluğu vardır.

>23-27

Şehit Adil ve Gülbahar yoldaşlar Partimizin önemli bir tarihi kesitine öncülük ettiler

Duran Kalkan >33-35

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yerel seçimlerin anlamı önemi ve yol açacağı siyasal sonuçlar

Xebat Andok >30-32

AKP-MHP faşizmi yerel seçimleri kazanarak toplum içerisinde faşizmin yatay örgütlenmesini geliştirmeyi amaçlıyor. Kayyumlarla başlattığı sürece hukuki ve meşru bir kılıf giydirerek bu durumu kalıcılaştırmak istiyor. Bu bilinçle hareket edilerek seçimlere yaklaşılmalı, AKP-MHP faşizmi yenilgiye uğratılmalıdır.

Rojava Devrimi toplumsal gücü ve dünya halklarının desteği ile işgalcileri yenilgiye uğratacaktır

Türk devletinin saldırıları gayri meşrudur, işgalcidir. Hatta bütün insanlığın vicdanına bir saldırı olacaktır. Bu yönüyle daha baştan Türk işgali zayıftır. Kuzey Suriye'ye girdiğinde bütün insanlığa karşı savaş açmış olacaktır. Kürtler, Araplar ve Süryaniler direnerek Türkiye'nin bu zayıf konumunu büyük bir bozguna çevirebilirler. AKP-MHP faşizmi burada yenilgiye, bozguna uğratılabilir. Eğer Kuzey Suriye halkları, Rojava devrimci güçleri direnirse, kendi güçlerinin farkına varırlarsa Türk devletini yenilgiye uğratırlar.

Cemil Bayık

Ortadoğu'da süren, eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin kurulma mücadelesinin verildiği Üçüncü Dünya Savaşı yeni bir aşamaya gelmiş bulunmaktadır. ABD'nin Körfez'e müdahalesiyle başlayan Üçüncü Dünya Savaşı süreci Arap Baharı ve halkların devreye girmesiyle yeni bir aşamaya ulaşmıştı. Tunus ve Mısır'daki otoriter rejimler devrildi. Ilımlı İslam olarak ifade edilen kesimler iktidara geldi. Bu süreci ABD ve müttefikleri kendilerini Ortadoğu'da etkili kılmak için kullanmaya çalıştılar. Bunun sonucu Libya'da Kaddafi devrildi. Irak'ta zaten savaş sürüyordu. Suriye'de ortaya çıkan toplumsal hareketler ve siyasi krizle birlikte savaş tüm Ortadoğu'ya yayılmış oldu. Suriye'deki halk hareketleri Ortadoğu'da gelişen Arap Baharının bir parçasıydı. Bu yönüyle soğuk savaş döneminde iki kamp arasında ayakta kalan Suriye'de de halk hareketi patlak verdi. Suriye'deki halk hareketleri de Suriye'de değişimi ve demokratikleşmeyi isteyen bir karakterdeydi. İlk çıkışında bu karakteri öne çıktı. Demokratik bir program çerçevesinde örgütlü olmayan halk hareketleri kısa sürede İhvan-ı Müslimin/Müslüman Kardeşler, daha sonra da El Nusra ve DAİŞ'in devreye girmesiyle yeni bir boyut kazandı. Demokratik karakterden sapan Suriye'deki halk hareketleri giderek daha otoriter bir rejim kurmak isteyen İslami örgütlerin etkisi altına girdi. Burada hemen Türkiye devreye girdi. Türkiye zaten Ortadoğu'da etkili olmak istiyordu. Suriye'ye çok yönlü bir müdahalede bulunarak toplumsal hareketleri kontrol edip, yönetip yönlendirerek kendi siyasi çizgisinde bir iktidar oluşmasını amaçladı. Öte yandan Suriye'deki kriz ortamında Kürtlerin yaşadıkları alanları kontrol etme durumu da ortaya çıkınca Türk devleti, Suriye'deki rejimi kendi çizgisinde devirme, yeni bir Suriye yaratma yanında Kürtlerin statü kazanmasını engellemek için ilişkide olduğu çeteleri kullanma politikasına da yöneldi. Bunun için de rejimin erkenden yıkılarak değişmesini hedefledi. Bu durum Suriye'deki siyasal çatışmaları, iç savaşı daha da derinleştirdi.

Türkiye'nin Suriye üzerindeki politikaları başarısızlığa uğradı

Mısır'daki İhvancıların ABD'nin Ortadoğu politikalarıyla uyuşmayan politikaları ve Suriye'deki El Nusra ve DAİŞ gibi çetelerin giderek İsrail'i ve Lübnan'ı tehdit ederek ve Suriye'yi tamamen ABD karşıtı konuma getirecek duruma gelince ABD de Suriye'ye müdahale etme kararına vardı. Bu süreçte Rojava'da gerçekleşen demokratik devrim askeri ve siyasi olarak bir güç haline gelerek Suriye'deki dengelerde etkili bir pozisyon kazanmıştı. DAİŞ'in Suriye'de yaptığı hamlenin Kobanê'ye doğru yönelmesi, bu temelde Kuzey Suriye'yi kontrol ederek tüm Suriye'ye hakim olmak istemesi ihtimali ortaya çıkınca ABD Kürtlerin DAİŞ'e karşı yürüttüğü savaşta hava operasyonlarında bulundu. Kobanê'de DAİŞ yenilgiye uğrayınca Kürtler Suriye'de daha güçlü bir hale geldi. Öte yandan Girê Spî'den de DAİŞ'i çıkardı. Yine Hesekê'nin güneyini ve Reqa'nın kuzeyindeki alanları da kontrol eder hale geldi. Bu durumda ABD kendi politikalarını etkili kılmak açısından Suriye'de demokratik devrimci mücadele yürüten Kürtlerle DAİŞ karşıtlığı üzerinden taktik bir ilişki geliştirdi. Rojava Devrimi'nin Araplarla ilişki çerçevesinde Kuzey Suriye'nin tümüne yayılması da Rojava devrimci güçlerinin Suriye'deki etkisini artırdı. DAİŞ Suriye'de saldırgan politika izleyerek ve birçok alanı kontrol etmeye başladı ve Avrupa'nın ve dünyanın her tarafında terör eylemleri yaptı. DAİŞ'in Suriye'de etkili olması İsrail, Lübnan ve birçok Arap ülkesini tedirgin etti. Bu ortamda ABD'nin Suriye'yi devirme değil de DAİŞ'i geriletme, yenilgiye uğratma önceliği ortaya çıktı. Bu durumdan da Rusya, Suriye ve İran yararlanarak pozisyonlarını güçlendirdiler. Artık Rusya da Suriye'de önemli bir aktör haline geldi. Bu durum giderek Rusya'yla ABD arasında bir mücadeleye dönüştü. ABD Suriye'yi kendi istediği gibi şekillendirmek isterken, Rusya da İran ve Suriye ile birlikte pozisyonunu etkili kılmak istediler.

Bu ortamda Türkiye'nin DAİŞ, El Nusra ve ÖSO gibi güçlerle Suriye üzerinden Ortadoğu'da etkili olma politikaları çöktü. Türkiye'nin Suriye üzerindeki politikaları başarısızlığa uğradı. Böyle olunca Türkiye'nin temel politikası da Suriye rejimini devirmekten çok Kürtlerin kazanımlarını ortadan kaldırmak biçiminde bir önceliğe dönüştü. Bu durum da Rusya'yla Türkiye arasında taktik ilişkiler ortaya çıkardı. Rojava Devrimi, Kuzey Suriye demokratik güçleri kendi bulundukları alanlarda demokratik devrimi gerçekleştirerek Suriye'nin demokratikleşmesini hedefleyen bir politika yürütürken, ABD ve Rusya'nın karşı karşıya gelmesi, Türklerle Rusya'nın taktik ilişkilerle kendilerini güçlendirmesi adımları gündeme geldi. Rusya, İran ve Suriye Kürtlerin ve Kuzey Suriye halklarının demokratik devrim mücadelesini, ABD'nin Suriye'de etkin olmasını sağlayan bir güç olarak değerlendiriyorlardı. Bu nedenle Kürt hassasiyeti olan, Kürt düşmanlığı temelinde her türlü taviz veren ve verecek olan Türkiye'yi Kürtlere karşı kullanma politikasına yöneldiler. Efrîn'de Türk devletinin işgaline izin verilmesi Türk devleti eliyle Kürtleri geriletmeyi hedefliyordu.

Rusya, Suriye ve İran Kürtler geriletilirse ABD de geriletilirmiş gibi bir yanlış değerlendirme içine girdiler. Halbuki Kürtler ABD'yle taktik ilişki içinde olurken Rusya'yla da ilişki sürdürüyorlardı. Tümden bir karşıtlık içine girmemek açısından Suriye devlet güçlerinin Qamişlo'nun bazı bölgelerinde kalmasına müsaade edildi. Yine Qamişlo hava alanı Suriye'nin denetiminde kaldı. Hasekê'de bazı yerler Suriye'nin denetiminde kaldı. Rojava devrimcileri bir taraftan demokratik devrimi gerçekleştirirken diğer taraftan demokratik devrimin Suriye'nin bütünlüğü içinde, Suriye'nin demokratikleşmesi çerçevesinde ele alındığını göstermek için buralarda Suriye'nin varlığını kabul ettiler. Yoksa Rojava devrimcileri, Kuzey Suriye güçleri buralardan rahatlıkla rejimi çıkarabilirlerdi. Öte yandan Suriye rejimi için çok önemli olan Heleb'te de demokratik devrimci güçler objektif olarak Suriye'yle bir taktik ilişki içinde oldular. Hatta Heleb'in düşmemesinde, YPG'nin merkezinde olduğu silahlı güçlerin çetelere karşı mücadelesi çok önemli bir rol oynamıştır. Ama diğer taraftan da DAİŞ'e karşı mücadelede koalisyon güçleriyle ilişki içinde olundu. Böyle karmaşık bir politik süreç yaşandı. Bunu sağlatan ise günümüz koşullarındaki dünya durumu ve siyasal ilişkileriydi. Çünkü; günümüzde soğuk savaş dönemi gibi keskin karşıtlıklar bulunmuyordu.

Küreselleşen ve tüketim toplumu aşamasına ulaşan kapitalist sistem içinde sürekli bir mücadele kaçınılmaz olurken, diğer taraftan 20. yüzyıldaki gibi cepheden birbirine karşı şiddetli mücadele içinde olan karşıtlıklar da söz konusu olmuyordu. Bu açıdan herhangi bir devlet veya siyasi güçle ilişki kurulduğunda diğerine düşman olma diye bir zorunluluk yoktu. Böyle olunca da sürekli dengelerin değiştiği Ortadoğu'da ve Suriye'de hem ABD'yle hem Rusya'yla ilişki sürdürülebiliyordu. Yine Rusya, Suriye ve İran bir taraftan El Nusra, DAİŞ ve Türkiye'ye bağlı çetelere karşı mücadele verirlerken, diğer taraftan da Türkiye'yle ilişki içinde oldular. Rusya bir taraftan Türkiye'nin zayıf konumundan diğer taraftan Kürt hassasiyetinden yararlanarak çeteleri Heleb'ten ve Suriye'nin diğer yerlerinden çıkarttırdı. Idlib'e çetelerin yığılması böyle gerçekleşti. Rusya'nın izniyle Efrîn işgali de bu çerçevede gerçekleşti.

ABD ve Avrupa, Türkiye'yi Suriye'de kullanma politikasına yöneldi

Türkiye bir taraftan NATO gücüyken diğer taraftan Rusya'yla belli ilişkiler geliştirdi. Bu ilişkiler de karmaşık biçimde sürdü. Son zamanlarda, özellikle Rusya'nın ve Suriye'nin özellikle Idlib'e müdahale edeceği dönemde bizzat ABD açıktan açığa Türkiye'nin politikalarını destekledi. Avrupa ve NATO da destekledi ve böylelikle Idlib'in Rusya ve Suriye tarafından ele geçirilmesi engellendi. Bu açıktan açığa ABD ve NATO'nun Türkiye'yle ilişkiler üzerinden Suriye'de etkin olma politikası yürüttüğü anlamına geldi. Çünkü; ABD ve Avrupa müdahil olmasaydı şu anda Idlib'teki çeteler Rusya, Suriye, İran ve Hizbullah tarafından çıkarılacaktı. Bu süreç giderek ABD'nin, Avrupa'nın Türkiye'yi Suriye'de kullanma politikasına yöneldiklerini ortaya koydu. Nitekim yakın zamanda Türkiye'de ekonomik kriz patlayınca ABD ve Avrupa Türkiye'nin tümden bir ekonomik iflasa gitmesinin önünü aldılar. Çünkü; ekonomik iflas aynı zamanda AKP-MHP iktidarının da iflası ve düşmesi anlamına geliyordu. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nda Türkiye'yi her zaman kullanabilecekleri bir ülke olarak gördüklerinden ekonomik ve siyasi çıkmazını da değerlendirerek kendilerine daha da fazla yakınlaştırdılar.

PKK, ABD'yle Türkiye'nin politikaları önünde engel görülmüştür

Türkiye de ABD ve Avrupa'nın bu politikalarını görerek kendi politikalarını dayatmaya başladı. Kendisinin kullanılması karşılığında Minbic'te etkili olma ve Fırat'ın doğusuna müdahale dayatmalarında bulundu. Tabii bu politikayı dayatırken Rusya'nın da desteğini alıyordu. Çünkü Rusya, defalarca Fırat'ın doğusunda devlet kuruyorlar, diyerek Türkiye'yi kışkırtıyor ve politikalarına destek veriyordu. Zaten Türkiye de 'Fırat'ın doğusunda bir devlet kurmak istiyorlar' iddiasında bulunuyordu. Böylece Fırat'ın doğusu konusunda Türkiye Rusya'nın desteğini almış oluyordu. İran ve Suriye'nin tutumları da böyleydi. ABD'nin Türkiye'yi bırakmayacağını düşünerek Fırat'ın doğusu konusunda ABD'yi sıkıştırmaya başladı. Kuşkusuz bunu yaparken dengelerden yararlandı. Öte yandan ABD Kuzey Suriye'de kendisini etkin kılmak istiyordu ama Kuzey Suriye'deki devrimci demokratik güçler ABD'nin istediği politik bir çizgiye gelmiyorlardı. ABD son yıllarda defalarca 'Roj pêşmergeleri' denilen Rojava Devrimi düşmanı güçlerin Rojava'ya yerleştirilmesini dayatıyordu. Yine Rojava Devrimi karşıtı ve Kürt düşmanlarıyla işbirliği içine giren ENKS'yi de dayatıyordu. KDP de ENKS ve Roj pêşmergeleri eliyle Rojava demokratik devrimini etkisizleştirme, bu devrimin yarattığı kazanımları kendi işbirlikçilerine devretmeyi hedefliyordu.

Uzun bir zamandan beri Türkiye'yle ABD eğit-donat projesi yürütmüşlerdi. Bu eğit donat projesine dayalı ÖSO ve etkilediği Arap toplumu üzerinden Suri-

ye'de NATO'ya, ABD'ye bağlı bir alan yaratmak istiyorlardı. Daha sonra bu başarılı olmadı. Verilen silahların El Nusra ve DAİŞ'e gitmesi ve ÖSO denilen kesimlerin birçoğunun El Nusra ve DAİŞ'e kayması bu politikayı boşa çıkarmıştı. Bu bakımdan ABD bu projeyi sonlandırmıştı. Ancak Idlib'teki tutumları, Efrîn işgaline göz yummaları, Minbic üzerinden ilişkileri, yeniden Türkiye'ye yerleşmiş Araplar ve bazı Arap örgütleri üzerinden Suriye'nin kuzeyinde etkili olma açısından ABD'yle Türkiye'nin görüşmeler, pazarlıklar yaptığı açığa çıkmıştır. Kuşkusuz ABD'yle Türkiye'nin politikaları önünde PKK engel görülmüştür. Kuzey Suriye'nin bir kısmı KDP eliyle Roj pêşmergeleri ve belirli işbirlikçi Kürtlere teslim edilmek istenmekteydi. Fakat bu başarılamamıştır. Bunun önünde engel görüldüğü için PKK'nin 3 öncü yöneticisi hakkında yakalama kararı çıkarılmıştır. Bu yakalama kararı, Türkiye'ye Ortadoğu'da verilmiş destektir. Türkiye ABD politikalarına uyacak, Suriye'de ve Ortadoğu'da ortak politikalar izleyeceklerdir. 3 PKK yöneticisi hakkında çıkarılan karar, daha sonra Türk devletinin Kuzey Suriye'ye gireceğim, demesi ve ABD'nin Suriye'den çekilme kararı bir planın parçası olarak görülmelidir. Yine YNK'nin Başûr'da Tevgere yönelik politikası da bu çerçevede ele alınmalıdır. PKK'nin, Önder Apo'nun ideolojisi ve politikası doğrultusunda gelişen siyasi hareketlerin ABD'nin çizgisine hizmet eder hale getirilmesi amaçlanmaktadır. Bunun başarılı olup olmaması ayrı bir konudur. Ancak Bakurê Kurdistan'da HDP, Rojhilatê Kurdistan'da PJAK ve Rojava'da devrimci demokratik güçler üzerinde böyle bir hesap yapıldığı görülmektedir.

"Apo ve PKK'ye hayır ama onun yarattıklarına evet" politikası yürütülmektedir

Kuzey Suriye'de işbirlikçi Arap ve Kürtlerle devrim etkisizleştirilecek, onlarca yıldır büyük bedellerle yürütülen mücadelenin üstüne konacaklardır. Yani Önder Apo ve PKK'nin mücadelesinin yarattığı kazanımlara evet; PKK'ye, Önder Apo'ya hayır yaklaşımını ifade eden bir politika ve bu doğrultuda siyasal projeler ortaya konulmuştur. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin on yıllara dayalı yürüttüğü mücadelenin kazanımları kapitalist modernist güçler tarafından ele geçirilmek istenmektedir. Nasıl ki Uluslararası Komplo ile Önder Apo saf dışı edilerek PKK'nin yarattığı değerler işbirlikçi Kürtlere teslim edilmek istenmişse, şimdi de benzer bir politika ve proje devrededir. Eskiden Apo'ya hayır PKK'ye evet, derlerdi. Şimdi de Apo'ya ve PKK'ye hayır ama yarattıklarına evet, denilen bir politika yürütülmektedir. Daha doğrusu Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı bir komplo devreye konulmuştur. Son zamanlarda arka arakaya ortaya çıkan gelişmeler bununla ilgilidir. Dikkat edilirse Başûrê Kurdistan'da Önder Apo ve PKK'nin etkisinde olan herhangi bir gücü de kabul etmemektedirler. Bu nedenle Başûrê Kurdistan'da Önder Apo'nun, PKK'nin çizgisinin gelişmemesi için defalarca saldırılar yapılmıştır. Tevgere yönelik politika da bunun parçasıdır. Dikkat edilirse PYD'ye, PJAK'a, HDP'ye evet ama Tevger'e hayır, denilmektedir. Bu aslında 1990'ların başında Çekiç gücün Başûr'a yerleşmesinden sonra alınan PKK'nin etkisindeki bir siyasi hareketin Başûrê Kurdistan'a sokulmaması kararının bugünkü ifadesi olmaktadır.

DAİŞ'in yenilmesi, Suriye'de Rusya'nın ve Rejimin bir güç elde etmesi, yani vekalet savaşlarının önemli oranda bitmesi ABD ve Rusya'nın öngördüğü bir siyasal süreç başlatma çabalarını gündeme getirmiştir. Bu konuda hem Rusya hem ABD bir çalışma içerisindedir. Bu çalışma yapılırken de Kürtler dışlanmaktadır. Astana'da zaten bir yönüyle Kürt karşıtlığı şekillenmiştir. Cenevre'ye de hiçbir zaman Kürtler alınmak istenmemiştir. Ama Suriye'de, sahada ise en etkili güç Kürtlerin öncülüğünü yaptığı Demokratik Suriye Güçleri'dir, Kuzey Suriye Demokratik Sistemidir. Ama siyasal süreçten dışlanıyorlar. Ya da Kürtler dışlanarak siyasal süreç geliştirilmek isteniyor. Bu Suriye'deki dengelerin doğasına aykırıdır. Bu şu anlama gelmektedir; Suriye'de hala bir siyasal çözümün ortamı oluşmamıştır. Hala savaş sürdürülmek istenmektedir. Çünkü; Kürtlerin dışlanması bu savaşın sürdürüleceği anlamına gelmektedir. Nitekim DAİŞ yenildi, herkes Suriye'ye istikrar geldi, derken Türk devleti DAİŞ'i yenen Suriye Demokratik Güçleri'nin kendisi için tehlike olduğunu söylüyor. Suriye'de istikrar bozucu etken olarak değerlendiriyor. Tüm dünya, insanlık Kuzey Suriye güçlerini, oradaki demokratik sistemi Suriye'nin istikrarını sağlayan aktör olarak görürken, Türkiye tersi bir değerlendirme içine giriyor ve savaşı yaygınlaştırıp derinleştireceğini söylüyor. Demek ki ortada siyasal çözümün oluşacağı dengeler oluşmamış. Daha doğrusu şu anda Kürtlerin etkin olduğu mevut dengeler yıkılmak isteniyor. Kürtlerin etkisizleştirildiği bir siyasal denge arayışı var. Daha doğrusu siyasal çözüm bu temelde aranıyor. Bu durum aslında Suriye'de savaşın uzun süreceğini gösteriyor.

> **Dikkat edilirse, Türk devleti Kuzey Suriye'yi, Rojavayê Kurdistan'ı işgal etmek istiyor, KDP'den ses çıkmıyor. Kürtlerin herhangi bir parçasındaki kazanımına bir yerde saldırı olduğu zaman bütün Kürt partilerinin karşı çıkması gerekmez mi? Ama KDP'den en ufacık bir ses çıkmıyor. Hatta Türk devletinin Kuzey Suriye'ye gireceğim, dediği bir süreçte Roj pêşmergeleri bazı ABD'lilerle birlikte Rojava'ya geçmek istiyorlar. Bir emrivaki yaratmak istiyorlar. Bu da aslında bir planın parçasıdır.**

ABD'nin askerini geri çekmesi Türk devletiyle yapılmış bir plan sonucudur

Her ne kadar Rusya'yla Türkiye ilişki içinde olsa da, Suriye ve İran Kürtleri sıkıştırmak ve zayıflatmak için Türkiye'yi kullansa da, Türkiye'nin ABD desteğiyle Suriye'de güç olmak istediğini gördüklerinden bu durumdan rahatsız olmaktadırlar. Türk devletinin ben Kuzey Suriye'ye gireceğim, demesi aslında ABD'yle ilişkiler sonucu ortaya çıkmıştır. Eğer ABD'nin karşı çıkacağı düşünülseydi ya da ABD'nin icazeti alınmasaydı ve ABD'yle birlikte Kuzey Suriye açısından yeni bir plan, komplo, oyun ortaya konulmasaydı, Türkiye'yle ABD Kuzey Suriye üzerinde belli bir uzlaşma ve anlayış birliği ortaya çıkamasaydı Türk devleti ben Fırat'ın doğusuna gireceğim, yakında işgal edeceğim, saldırı başlatacağım, diyemezdi. Nitekim Türk devletinin kararı ABD heyetiyle Türkiye'de uzun süre yapılan tartışmalardan sonra alınmıştır. Herkes de biliyor ki Trump'ın Suriye temsilcisi Jeffrey Türkiye'yle görüşmeleri yapan kişidir. Bu kişi hem Ankara'da hem de Bağdat'ta elçilik görevi yürütmüştür. Onun yaptığı görüşmelerden sonra Türk devletinin saldırı yapacağını ortaya koyması tesadüf değildir. Bu karar ABD ilişkileri sonucu alındığı gibi, ABD'nin askerimizi geri çekeceğiz, demesi de Türk devletiyle yapılmış bir plan sonucudur. ABD alternatifini koymadan, Suriye'de kendini etkili kılacak bir pozisyon ortaya çıkarmadan Üçüncü Dünya Savaşı'nın sürdüğü koşullarda Suriye'den çekilmezdi.

Bu çekilme bir projenin içine oturtulmuş bir adımdır. Giderek bu projenin ne olduğu da netleşmeye başlıyor. ABD Türkiye'yle birlikte Fırat'ın doğusundaki Arap bölgelerini kendilerine işbirlikçilik yapacak Araplar üzerinden kontrol etmek istiyor. Projenin bir ayağı bu. Diğer ayağı ise; Kürtlerin yoğun olduğu alanda Efrîn işgaline ortak olmuş, ihanet etmiş, KDP'yle ilişkili ENKS'yi güç yapmak, bunun için de Roj pêşmergelerini Rojava'ya gönderme planıdır. Türkiye'nin gireceğim, demesi ve ABD'nin çekilmesi böyle bir plan dahilindedir. Bu açıdan bakıldığında KDP'nin de bu planda yer aldığı görülür. ABD ve Türkiye, KDP'nin de içinde olduğu böyle bir planı yürütmektedirler. Şimdiye kadar bu proje ideolojik, siyasi ve diğer baskı yöntemleriyle yapılmak isteniyordu. Ancak Türk devleti Kuzey Suriye'ye girdiği takdirde işgalini meşrulaştırmak için Rojavayê Kurdistan'ın Başûrê Kurdistan'a sınırı olan bir iki şehrinde bu güçler etkili kılınmak istenecektir.

Şu açığa çıkmıştır; Kuzey Suriye'de bir demokratik sistem yaratmak hedeflenmiyor. Aksine Kuzey Suriye'de oluşan demokratik sistem dağıtılmak isteniyor. Kürtlerin demokratik karakterleriyle Suriye'nin demokratikleşmesinde rol alması istenmiyor. Daha doğrusu, Suriye'nin demokratikleşmesi istenmiyor. Bu bakımdan, Kuzey Suriye'deki demokratik güçler etkisizleştirilip demokratik olmayan, sadece Suriye'de oluşacak yeni otoriter sistemin parçası olacak, ABD ve Türkiye'ye bağlı olacak Araplar ve Kürtler yaratılmak isteniyor. Rimêlan, Qamişlo, Tirbesipî, Derîk gibi petrolün bulunduğu sınırlı bir alanda KDP'ye bağlı kimi kesimleri etkin kılan bir plan öngörüldüğü anlaşılıyor. Daha doğrusu tüm adımlardan, ilişkilerden ve yaklaşımlardan bu sonuç çıkıyor. Dikkat edilirse Türk devleti Kuzey Suriye'yi, Rojavayê Kurdistan'ı işgal etmek istiyor, KDP'den ses çıkmıyor. Kürtlerin herhangi bir parçasındaki kazanımına bir yerde saldırı olduğu zaman bütün Kürt partilerinin karşı çıkması gerekmez mi? Ama KDP'den en ufacık bir ses çıkmıyor. Hatta Türk devletinin Kuzey Suriye'ye gireceğim, dediği bir süreçte Roj pêşmergeleri bazı ABD'lilerle birlikte Rojava'ya geçmek istiyorlar. Bir emrivaki yaratmak istiyorlar. Bu da aslında bir planın parçasıdır. Şimdiye kadar yapılan dayatmalar kabul edilmemişti, şimdi dayatmadan öte bizzat emrivaki yaparak Roj pêşmergelerinin Rojava'ya gidişi meşrulaştırılmak ve normalleştirilmek istenmiştir.

Son zamanlarda ortaya çıkan gelişmeler Suriye'deki savaşın yeni bir noktaya geldiğini gösteriyor. DAİŞ önemli oranda yenilgiye uğratıldı, bu konuda Kuzey Suriye güçleri belirleyici rol oynadı, Rojava devrimi önemli rol oynadı. Herhalde ABD de Türkiye'yle anlaşarak, artık bunlar rollerini oynadılar, o zaman bu güçler saf dışı edilmeli, düşüncesiyle hareket etmektedir. Kendilerinin politikalarına hizmet edecek bir Kuzey Suriye ve Rojava yaratmak istiyorlar. ABD'nin geri çekilmesini böyle bir plan dahilinde görmek lazım. Başka türlü izah edilmesinin siyasal anlamı olamaz. Kuşkusuz ABD'nin bu kararı belli çelişkiler yaratmıştır. Çünkü; böyle bir karar neye dayanarak alınmıştır? Alternatifi nedir, hiç kimse bilmiyor. Trump'un çevresindeki bazı kesimlerle Türkiye yönetimi biliyor. Koalisyon güçleri, birçok ülke, yine sahada ABD'nin siyasi ve askeri güçleri demokratik Suriye güçleriyle ilişki ve işbirliği yapmışladır. Kuzey Suriye güçleriyle işbirliği yapan ABD'li bazı siyasi ve askeri sorumlular Rojava devrimcilerinin, Kuzey Suriye'deki demokratik sistemin, şimdiye kadar büyük bedeller veren bu güçlerin dışlanmasının Suriye'de bir çözüm yaratmayacağını, Suriye'nin istikrarına bir katkı sunmayacağını, aksine bir istikrarsızlık yaratacağını, hatta DAİŞ'in güçleneceğini söylüyorlar. Bu yönüyle koalisyon güçleri içinde bütünlük yok. ABD'de savunma bakanı istifa etti, Trump'ın Suriye temsilcisinin istifası, yine ABD'nin hem dış ilişkileri hem de savunma bakanlığı içinde bazı kesimlerin rahatsız olması bu gerçekliği ifade ediyor. Çünkü; Rojava devrimcilerinin, şimdiye kadar DAİŞ'e karşı savaşanların, demokratik sistem kuran halkın dışlanıp etkisizleştirilerek Suriye'de herhangi bir gelişme yaratılamayacağını görüyorlar.

Kuzey Suriye demokratik sistemi halka dayanmaktadır

Kuşkusuz Kuzey Suriye'de görev alıp da bu karara itiraz edenler de Rojava devrimcilerini kendi çizgisine getirmek istiyorlardı, Rojava'daki devrimci güçleri işbirlikçi Kürtlerle, bazılarıyla uzlaştırarak daha fazla kendi kontrollerine almak istiyorlardı. Ama bir halk devrimi olduğu için, sadece yöneticilere bağlı olmadığı için bu yönlü çabaları başarısız kalmıştır. Çünkü; Rojava'da kararları veren birkaç yönetici değildir. Toplum örgütlenmesine dayalı bir demokratik sistem var. Bu bakımdan halkın iradesi dışında plan yapmak, halkın iradesi dışında birkaç kişiyi etkileyerek sonuç almak mümkün değildir. Kaldı ki, düşündükleri gibi Rojava'daki yönetim ve askeri güçleri de etkileyememişlerdir. Çünkü; Rojava'da ABD olmadan devrim oldu. Demokratik devrim ABD olmadan gerçekleşti. Bu nedenle toplumun da yönetimin de karakteri devrimci nitelikte ve özdedir. Öyle kolay kolay saptırılması, istenilen düzeye getirilmesi zordur. Kuşkusuz bazı etkilenmeler olmuştur ve bazı yanılgılar ortaya çıkmıştır ama bir bütün olarak hem yönetim hem de halk düzeyinde ABD'nin öngördüğü ya da ABD'nin çeşitli güçlerle birlikte öngördüğü bir Kuzey Suriye yönetimi, bir Rojava yönetimi ortaya çıkaramamışlardır. Ya da kendi çizgilerine getirememişlerdir. Şimdi bu açıdan ABD'nin yeni planının ayakları havadadır, gerçekçi değildir. Sadece Türk devletinin işgal saldırılarıyla sonuçlanacak, çatışmayı tüm Suriye'ye yayacak bir plan olmaktadır. Öyle Türk sopasıyla Kürtleri terbiye edeyim, devrimci demokratik Arap güçlerini terbiye edeyim, planlarının gerçekleşmesi bu kadar kolay değildir. Çünkü; Kuzey Suriye demokratik sistemi ve Rojava demokratik devrimi halka dayanmaktadır. Özgürlük ve demokrasi özlemleri vardır. Bu yönüyle sadece Rojava değil, Kuzey Suriye de çok değişmiştir.

> **Rojava'da demokratik devrim ABD olmadan gerçekleşti. Bu nedenle toplumun da, yönetimin de karakteri devrimci nitelikte ve özdedir. Öyle kolay kolay saptırılması, istenilen düzeye getirilmesi zordur. Kuşkusuz bazı etkilenmeler olmuştur ve bazı yanılgılar ortaya çıkmıştır ama bir bütün olarak hem yönetim hem de halk düzeyinde ABD'nin öngördüğü ya da ABD'nin çeşitli güçlerle birlikte öngördüğü bir Kuzey Suriye yönetimi, bir Rojava yönetimi ortaya çıkaramamışlardır.**

Kuzey Suriye'deki Arap toplumunu da eskisi gibi görmemek gerekir. Kuşkusuz Rojava alanı kadar demokratik toplum örgütlenmesine sahip değildir. Demokratik karakteri Rojava alanı gibi derinleşmemiştir. Gerçek anlamda tam bir demokratik devrim gerçekleşmemiştir. Ama yine de eski geleneksel ilişkiler önemli oranda aşılmış, bir demokratik toplum gerçeği, özgürlük ve demokrasi özlemi ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle ABD'nin Türkiye'ye dayanarak, Türkiye'nin örgütlediği Araplara dayanarak ya da KDP'nin Roj pêşmergeleri ve ENKS'yi hakim kılarak Kuzey Suriye'de demokratik sistemi ortadan kaldırıp demokratik olmayan işbirlikçi bir sistemi hakim kılması kolay değildir. Kuşkusuz oradaki Kürtler de Kürt birliğini istiyor. ENKS'lileri sistem içine çekmek istiyorlar. Hatta Roj pêşmergeleri gidecekse iki ordu olamayacağını bilerek askeri güçlere savaşçı veya komutan düzeyde birey olarak katılabilir. Oluşmuş bir ordu sistemi vardır. Gidip hem savaşçı olarak katılabilirler hem de yeteneklerine her kademede komutanlık yapabilirler. Bu yönüyle ENKS'yi de Roj pêşmergelerini de kabul eden bir yaklaşım vardır ama tabii dayatılan farklıdır. Rojava Devrimi'nin kendilerine teslim edilmesi, demokratik sistemin yıkılması, yerine işbirlikçi, belli egemen kişilerin, ağaların ve beylerin hakim olduğu bir sistem istemektedirler. Demokratik devrimin yani halk gücüne dayalı sistemin ortadan kalkmasını istemektedirler. Çünkü; demokratik toplumcu sistemde kimse halk üzerinde ağalık, beylik yapamaz. Ama onlar demokratik sistemin yıkılması, tamamen otoriter-iktidarcı sistemin olmasını istiyorlar. Belli kesimlerin iktidar olmasını istiyorlar. Halbuki Rojava'da belli kesimleri iktidar yapan değil toplumu, tabanı güç yapan bir sistem var. Bu sistem içine gelip uzlaşmak, böyle bir yaklaşımla Kürt birliğini yaratıp Kuzey Suriye'de yer almak istemiyorlar. Ne ENKS siyasal, toplumsal sistemin parçası olmak istiyor ne de Roj pêşmergeleri, QSD-YPG yani oluşmuş ordunun parçası olmak istiyor.

Rojava devrimcileri ve Kuzey Suriye halkları her durumda direnecektir

ABD'nin Türk devletiyle birlikte Kuzey Suriye'de demokratik olmayan bir sistem dayatmasını ne Rojava Kürdistan halkı ne de Kuzey Suriye halkları kabul eder. Öte yandan böyle bir durum aslında sadece Kuzey Suriye halklarına, Rojava Devrimi'ne karşı bir savaş açma değil, aynı zamanda buralara dayanarak Suriye'yi şekillendirme müdahalesi olmaktadır. Oluşacak yeni Suriye'yi kendi çizgisinde şekillendirmek anlamına geliyor. Türk devleti zaten hep bunu hedefliyordu. Kendi çizgisinde ve kendi ekseninde yeni bir Suriye hedefliyordu. Şimdi Kuzey Suriye'ye girmek istemesi de bu amaçladır. Bu durum dengeleri de değiştirecektir. Acaba Suriye, Tür-

kiye'yle ABD'nin düşündüğü böyle bir projenin yerleşmesini kabul edecek midir? Rusya böyle bir projeyi kabul edecek midir? Bu bakımdan ABD'nin geri çekilmesiyle Türk devletinin girmesinin bir projenin parçaları olmaları Suriye'de dengeleri yeniden değiştereceği gibi çatışmaların yeni boyutlar kazanmasını da beraberinde getirecektir. Bazılarının söylediği gibi ABD çekiliyor, Kürtler zayıfladı, Kuzey Suriye güçleri zayıfladı değerlendirmeleri gerçekçi değildir. Kuşkusuz ABD istemezse Türkiye Kuzey Suriye'ye saldıramazdı. Bu doğru ama ABD gitti, Kuzey Suriye güçleri, halkları zayıfladı, Türk devleti elini kolunu sallayarak girecek, buralara hakim olacak anlamına gelmiyor. Ya da Rusya, Suriye ve İran'ın, ABD gitti Kürtlerin eli zayıfladı, ben istediğimi kabul ettiririm, artık Kürtlerin olduğu bölgeye gider elimi kolumu sallayarak hakim olurum, bu durumdan ben yararlanırım, biçimindeki yaklaşımları da bir körlüğü ve gafleti ifade eder. ABD'nin çekilmesinden böyle bir sonuç çıkarmak Suriye, Rusya ve İran açısından da bir yüzeyselliği ifade eder.

Özgür ve demokratik sistemi kabul edilmediği müddetçe Kuzey Suriye halkları niye Rusya, Suriye veya İran'ın dayatmalarını kabul edecek? Direnecektir. Türkiye'ye karşı da, onlara karşı da direnecektir. Kürtler ve tüm Kuzey Suriye halkları haklı bir mücadele sürdürmektedir. On binden fazla şehit vermişler. Birkaç katı yaralı vermişler. Yine Kürtler burada Süryanilerle, Araplarla ittifak kurmuşlardır. Şimdi Türkiye diyor ki, ben Arapları yanıma çekeceğim, Suriye diyor ben Arapları yanıma çekeceğim. Hangisi Arapları yanına çekecektir? Bu da gerçekçi değildir. İkisi de diyor yanımıza çekeceğiz ama şu anda Araplar Kürtlerle ittifaktır. Belki Türkiye'nin etkilediği, Rejimin etkilediği Araplar da vardır ama bunlar öyle örgütlü değildir. Ancak askeri bir müdahale olur ve alana hakim olunursa o zaman bir kısmı Türkiye'nin ya da Suriye'nin bir parçası olabilirler. Türk devletinin Kuzey Suriye'ye girişi yaygın ve derinleşmiş bir direniş demektir. Bu yönüyle ABD çekilmesi ardından Türkiye'nin Kuzey Suriye'ye kolaylıkla girmesi, Rojava devrimini dağıtması, demokratik sistemi yıkması, tümden kontrol etme yaklaşımı gerçekçi değildir. Ya da Rusya, Suriye ve İran'ın, ABD vardı, ABD gitti Kürtler artık direnmez yaklaşımlarına girerek kendilerini dayatmaları da bir gaflet olur. Her iki duruma karşı da Rojava devrimcileri ve Kuzey Suriye halkları direnecektir.

Rojava Devrimi insanlığın vicdanı, onuru haline gelmiştir

Şu açıktır; Kuzey Suriye halkları, Araplar, Süryaniler, Kürtler bir araya gelerek bir nevi Suriye'nin birliğini yaratmışlardır. Kürtlerin ya da Kuzey Suriye halklarının Suriye'den ayrılma amaçları yoktur. Suriye'yi bölme anlayışları yoktur ancak her kimliğin özgür ve demokratik yaşamasını istiyorlar. Eski merkezci sistemin aşılmasını ve yerel demokrasi istiyorlar. Yerellerin hakim olduğu bölgelerin ve şehirlerin, bölgelerin kendini yönettiği bir demokratik Suriye istiyorlar. Bu açıdan Demokratik Suriye projesini sadece Kürtler değil Araplar da benimsiyor. Bu bakımdan böyle bir Demokratik Suriye Projesine saldırmak Rusya, İran ve Suriye açısından aslında daha baştan kaybetmeyi ifade eder. Türkiye girdiğindeyse direnilecektir. Kuzey Suriye Federasyonu, Rojava Devrimi, insanlığın, vicdanı onuru haline gelmiştir. İnsanlık bu direnişin haklı ve meşru olduğunu biliyor. Öyle ki, ABD'nin çekilmesinden sonra yapılan değerlendirmeler şuna tekabül ediyor; Kürtler haklıdır. ABD'nin çekilerek Türkiye'nin işgalini cesaretlendirmesi kabul edilemez, deniliyor. Bunu sadece halklar demiyor. Fransa yönetiminde de, İngiltere yönetiminde de, başka Avrupa yönetimlerinde de itirazlar var. Bizzat ABD'nin kendi içinde itirazlar var. Bu açıdan Türk devletinin saldırıları gayri meşrudur, işgalcidir. Hatta bütün insanlığın vicdanına bir saldırı olacaktır. Bu yönüyle daha baştan Türk işgali zayıftır. Kuzey Suriye'ye girdiğinde bütün insanlığa karşı savaş açmış olacaktır. Kürtler, Araplar ve Süryaniler direnerek Türkiye'nin bu zayıf konumunu büyük bir bozguna çevirebilirler. AKP-MHP faşizmi burada yenilgiye, bozguna uğratılabilir. Eğer Kuzey Suriye halkları, Rojava devrimci güçleri direnirse, kendi güçlerinin farkına varırlarsa Türk devletini yenilgiye uğratırlar. Güce formel bakmak kadar yanlış bir şey yoktur. Güç formel olarak değerlendirilemez. Şu kadar silahı, şu kadar askeri, şu kadar tekniği var, İHA'sı, tankı, topu, uçakları var denilerek bir güç tanımlaması ve karşılaştırması yapılamaz. Bir savaşın kazanılıp kazanılmayacağını esasta teknik değil, haklılık, meşruiyet, halkların, insanlığın desteğini almak belirler. Kim halkların vicdanına seslenirse o daha baştan kazanmış demektir. Tabii ki bu sadece sözde değil direnildiğinde olacaktır. Direnildiğinde bu muhasebe herkes tarafından yapılacaktır. Ve dünya halklarının bir tutumu olacaktır.

Türk devletinin NATO'yla, Avrupa'yla veya farklı devletle ilişkisi olabilir ama günümüzde, 21. yüzyılda mücadele edildiğinde devletler soğuk savaş dönemindeki gibi ne olursa olsun Türk devletinin ya da diktatörlerin arkasında durmayacaktır. Bu açıdan Kuzey Suriye halkları direndiğinde haklılıklarına ve meşruiyetlerine dayanarak, DAİŞ'e karşı mücadelede verdikleri şehitlere, yaralılara dayanarak, bunların yarattığı morale dayanarak, bunun halklar üzerindeki etkiye dayanarak kesinlikle Türk devletine karşı mücadelede başarılı olacaklardır. Öyle silahım, tankım, topum ve uçağım var, girerim, devrimi yıkarım, demek kolay değildir. Eğer Rojava devrimcilerinin Demokratik Ulus ve özgürlük anlayışı, demokratik devrimci anlayışı olmasaydı DAİŞ'i kimse yenilgiye uğratamazdı. DAİŞ, silahlarla yenilgiye uğramamıştır. DAİŞ, Rojava Devrimi'nin demokratik, ideolojik ve moral gücüyle yenilgiye uğratılmıştır. Eğer Kuzey Suriye halkları olmasaydı, Rojava devrimci güçleri olmasaydı hiç kimse DAİŞ'i yenilgiye uğratamazdı. DAİŞ Ortadoğu'yu fethederdi. Nitekim devletler ve ordular bile karşısında durduramadı. Ne zaman DAİŞ mazlum bir halka saldırdı, orada kaybetti. Diğer taraftan da bu mazlum halkın, bütün insanlığın gönlünü kazanacak, Arapları, herkesi etkileyecek bir ideolojik ve politik çizgisi vardı. Bu nedenle DAİŞ dayanamadı.

Suriye'nin tek şansı Kürtlerle uzlaşmadır

Rusya ve Suriye DAİŞ'e karşı mücadeleden yararlanarak güç oldu. DAİŞ'in dünyayı, İsrail'i ve yoğun bir Hristiyan nüfusun bulunduğu Lübnan'ı korkutması, diğer Arap ülkelerini korkutması Suriye'yi ayakta tuttu. Eğer Rusya ve Suriye bu gerçekliği görmez de Kürtlerin üzerine askeri güçle, silahla gideceğim, ezeceğim, yeniden 2011 öncesine döneceğim, derse büyük kaybederler. 2011'den bu yana süren savaşta yıkılmadılar ama Kürtlere yönelik savaşta kaybederler ve yıkılırlar. Suriye'nin tek şansı Kürtlerle uzlaşmadır. Kürtlerle uzlaşma dışındaki her seçenek onların da kaybetmesiyle sonuçlanacaktır. Eğer onlar bu gerçekliği göremiyorlarsa zaten siyasal olarak kördürler ve kaybetmeye mahkumdurlar. Rusya Suriye'de Kürtlerin demokratik özerklik elde etmesini mi kendisi için tehlikeli görecek, yoksa Türkiye'ye bağlı çetelerin hakim olduğu bir Kuzey Suriye'yi mi kendileri için tehlikeli görecektir? Türk devleti yapacağı işgalle amacına ulaşırsa bu Suriye'nin ABD-Türkiye ekseninde yeniden şekillendirmesi demektir. Bu yeniden şekillenen Suriye'de en başta da Rusya ve Rejim kaybedecektir. Kürtler ağır bedel ödeyebilir ama direndiklerinde yeni kurulacak Suriye'de özgür ve özerk bir yer bulacaklardır. Gelinen aşamada bu kadar mücadeleden sonra Kürtleri dışlamak ve Kürtleri dışlayan bir Suriye yaratmak mümkün değildir. Ya Kürt soykırımı yapılacaktır ya da Kürtlerle bir uzlaşma yapılacaktır. Bu yönüyle, ABD gitti, Rojava Devrimi'nin gücü zayıfladı, Kuzey Suriye güçsüz kaldı, Türk devletinin ve Suriye'nin konumu güçlendi, biçimindeki değerlendirmeler yüzeysel değerlendirmelerdir. Ancak kahvede oyun oynayanların yaptığı siyasal değerlendirmede bunlar söylenir! Suriye gibi Üçüncü Dünya Savaşı'nın yürüdüğü bir coğrafyada bu tür değerlendirmelerin de büyük yanılgı taşıyacağı açıktır. Hala Kürtler ve Kuzey Suriye'deki halklar dengeler içinde önemli bir yere sahiptir.

Şunu da vurgulamak gerekir ki; ABD'nin Suriye'den çıkışı hayırlı sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Dış güçlerin müdahale ettiği her yerde gerçek demokratik potansiyeller açığa çıkmaz, gerçek dengeler açığa çıkmaz. Oluşan dengeler suni olur. Hatta halkların demokratik dinamiklerinin ortaya çıkmasını engelleyen, çarpıtan, saptıran durumlar yaratır. Aslında Suriye'deki halk hareketleri başlangıçta demokratik karakterdeydi. Belli demokratik taleplerde bulunuyorlardı. Ama sonradan bu hem insanlık dışı çeteler tarafından hem de Türk devleti ve Türk devletine bağlı güçler tarafından saptırıldı. İlk başta İhvan-ı Müslimin etkiliydi ama Türk devleti onları kendi çıkarları doğrultusunda kullanınca toplum üzerindeki etkisini kaybettiler. Bu güçler Suriye'nin demokratikleşmesi, Suriye'de bir değişim için aktör olma yerine Türkiye'nin politikaları yönünde kullanılınca hem devrim saptı hem de etkisizleştiler. Hatta şunu da söyleyebiliriz; Mısır'daki halk hareketinin saptırılması, demokratik karakterini kaybederek dinci-otoriter bir eğilime kaymasında Türk devletinin, Tayyip Erdoğan'la Muhammed Mursi ilişkisinin önemli bir etkisi olmuştur. Dış güçler her zaman o ülkedeki gerçek toplumsal dinamikleri, demokratik dinamikleri saptıran, gerçek mecrasından çıkaran bir rol oynarlar. İç mücadele sonucu değil de dış mühadele sonucu dengeler belirlendiğinden, dış müdahale sorunları karmaşıklaştıran, çözümsüz bırakan durumlar yaratırlar. Hele Türk devleti gibi demokratikleşmeyi kendisine tehlikeli gören bir devletin müdahalesi kesinlikle halkların özlemlerini saptıran, siyasal sorunları daha da çıkmaz hale getiren sonuçlar ortaya çıkarır.

DAİŞ'i kimin yendiğini tüm dünya halkları bilmektedir. Kuşkusuz DAİŞ tümüyle yenilgiye uğratılamamıştır. Çünkü; DAİŞ'i ortaya çıkaran etkenler ortadan kalkmamıştır. DAİŞ'i ortaya çıkaran etkenler kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki yüz yıllık politikalarıdır. Önder Apo zaten bu gerçekliği, "DAİŞ kapitalizmin gübreliğinde ortaya çıkmıştır" biçiminde ifade etmiştir. Evet, DAİŞ kapitalizmin gübreliğinde ortaya çıkmıştır. Kapitalist modernitenin yüz yıldır Ortadoğu'da yarattığı sorunlardan dolayı çıkmıştır.

ABD'nin gidişi yeni demokratik potansiyellerin ortaya çıkmasını sağlayacaktır

ABD'nin müdahalesinin de belli düzeyde gerçek toplumsal ve demokratik dinamiklerin ortaya çıkmasını engelleyen bir faktör olduğunu söyleyebiliriz. ABD'nin varlığından dolayı Kürtlerin demokratik devrimci mücadelesine kaygılı yaklaşan durumlar ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle Rojava demokratik devriminin demokratik potansiyelleri tümüyle açığa çıkmamıştır. Bu yönüyle de ABD'nin gidişi Suriye'nin içindeki dengelerin gerçek rayına oturmasını da, yeni demokratik potansiyellerin ortaya çıkmasını da sağlayacaktır. Bu yönüyle dış güçlerin çekilmesini istemek doğru bir şey olduğu gibi çekilmesinin yaratacağı önemli olumlu sonuçları olacaktır. Kuşkusuz sadece ABD'nin çekilmesi değil, başta işgalci Türk devleti olmak üzere tüm dış güçlerin çekilmesi gerekir. ABD çekilecek, Türk devleti girecek, böyle bir şey olabilir mi? Bütün dış güçlerin çekilmesi gerekiyor. Ya da dış güçlerle bir ilişki olacaksa bu, halkın iradesiyle olabilir. Halklara dayatılarak olamaz. Halkların oluşturacağı demokratik sistem her siyasi güçle ilişki kurabilir. Ama kendi demokratik sisteminin çıkarları gereği, demokrasinin çıkarı gereği kurar. Türk devleti demokrasi düşmanıdır. Suriye'ye bu kadar saldırmasının bir nedeni Kürt düşmanlığıysa, diğeri de demokrasi düşmanlığıdır. Çünkü; Suriye'de demokratikleşme gelişirse Kürtler hak kazanır. Bunun için demokrasi düşmanıdır. Demokrasi gelişirse Kürtler hak kazanır diye düşündüğü için Türkiye'de de demokrasi düşmanlığı yapıyor. Irak'ta da, İran'da da, Ortadoğu'da da demokrasi düşmanıdır. Demokratikleşmek demek, Kürtlerin kendi kimliği ve kültürüyle yaşaması, bir statü kazanması demektir. Çünkü; 45 milyonluk bir halk var, böyle bir halk statüsüz olabilir mi? Bu nedenle Suriye demokratikleştiğinde 3 milyon Kürt tabii ki bir statü kazanacak. Irak'ta da, Türkiye'de de, İran'da Kürtler kazanacak.

Demokratikleşmenin olmadığı yerde Kürtler bastırılacak. Nitekim öyle oluyor. Suriye'de, Irak'ta, İran'da öyle oluyor. Türkiye'de zaten öyledir. Bu yönüyle ABD'nin çekilmesi Suriye'de dengelerin yerine oturması, gerçek anlamda bir siyasal çözümün ortaya çıkması açısından hayırlı sonuçları olacaktır. Ama Türk devletinin işgaline de karşı çıkılması gerekiyor. Ya da başka güçlerin Suriye'ye müdahalesinin engellenmesi gerekiyor. Kürtler, Araplar, Süryaniler kendi sorunlarını kendileri çözmelidirler. Suriye halkları kendi sorunlarını kendileri çözmelidirler. Gelinen aşamada bunun demokratik birlik dışında çözüm yolu yoktur. Suriye'nin gelinen aşamada dış güçler karşısında güç kazanması gerekiyor. Bunun yolu, otoriter bir Suriye ya da bir dış güce dayanarak Suriye'de otoriter bir sistem kurmak değildir. Otoriter merkeziyetçi yönetimler sorunları çözmez, Suriye'yi güçlü kılmaz. Suriye'nin güçlenmesini sağlayacak olan demokratik birliktir. Suriye'nin sorunlarını çözecek olan demokrasidir. Yoksa Rusya'dan destek alırım, 2011 öncesi Suriye'yi kurarım, böyle sürdürürüm, denilemez. Denilirse bu bir gaflettir. Yaşanmışlık-

lardan hiçbir ders çıkarmamadır. Artık gelinen aşamada Suriye'de sadece Kürtlerin değil Süryanilerin de, Sünni Arapların da tabii ki siyasal sistem içinde yerinin olması gerekiyor. Artık herhangi bir mezhebin başat olması düşünülemez. Herhangi bir gurubun baskın etkisinin olması düşünülemez. Eğer Suriye birlik içinde güçlü olacaksa demokratik olması gerekiyor. Hatta gelinen aşamada Suriye'de en fazla demokrasiye ihtiyacı olacak olan Alevi Araplardır. Eğer Suriye demokratikleşmezse gelecekte en büyük zararı Alevi Araplar görür. Alevi Arapların kendilerini güvenceye alması için de Suriye'nin demokratikleşmesi gerekiyor. Suriye demokratikleşmediği takdirde Aleviler için her zaman ciddi tehlikeler var demektir. Bunu görerek Alevi Arapların da demokratikleşme açısından adım atmaları gerekir; demokratikleşmeyi en fazla savunan güçlerden biri de Suriye'de Alevi Arapların olması gerekmektedir.

ABD'nin çekilmesi sonrası Alevi Arapların da, Süryanilerin de, Sünni Arapların da, Kürtlerin de daha sağlıklı demokratik düşünceye ulaşacağını söylemek gerekiyor. ABD'nin şöyle eleştirilmesi lazım; ABD'nin varlığı çeşitli kaygılar ortaya çıkarmıştır. Bazı kışkırtmalara yol açmıştır. Örneğin; Rusya her zaman Fırat'ın doğusu bölünecek, ABD bölmek istiyor, demiştir. Türkiye oraya silah doğrultmuştur, Fırat'ın doğusu bölünecek, demiştir. Rusya, ABD buraya yerleşecek, demiştir. Bütün bunlar Kürtleri düşman gören bir zihniyet ve politik tutumlar ortaya çıkarmıştır. Bu yönüyle ABD hem tahrik edecek, Kürtlerin bölünme ve diğer halklara düşmanlık gibi bir yaklaşımı olmadığı halde ABD'nin varlığından dolayı Kürtlere karşı düşmanlık yapılacak! Bunu yaratan ABD de Türk devletinin saldırmasının yolunu açacak ve geri çekilme yapacak! Bu tabii ki kabul edilmemesi ve eleştirilmesi gereken bir durumdur. Burada eleştirilmesi gereken ABD'nin çekilmesi değildir. ABD'nin çekilmesinin Türk devletinin işgalini de kapsayan bir plan dahilinde olmasından dolayıdır. Bu bakımdan bunun teşhir edilmesi gerekiyor. ABD'nin Türk işgalini teşvik eden, kışkırtan yaklaşımlarının teşhir edilmesi gerekiyor. Hem kışkırtacaksın, böyle bir toplumsal zemin yaratacaksın, sonradan da bu kışkırtılmış olanların önünü açarak Kürtlere saldırmasında rol oynayacaksın. Bunun tabii ki teşhir edilip kabul edilmemesi gerekir. Yoksa ABD'nin çıkması olumsuz bir durum yaratmaz, hatta gerçek demokratik dinamiklerin ortaya çıkması açısından olumlu sonuçları da olacaktır.

Türk devleti DAİŞ'in en büyük destekçisidir

ABD, DAİŞ yenildi, diyor ve Putin de buna katılıyor. Bazı Avrupa ülkeleri, evet, DAİŞ zayıfladı ama tümden yenilmedi, diyor. Peki bu DAİŞ'i kim zayıflattı, kim yenilgiye uğrattı? Yenilgiye uğratan ne ABD ne Rusya ne de Rejimdir. Yenilgiye uğratan Demokratik Suriye Güçleridir. On bin şehit vermiştir; kim verecekti bu şehidi? Türk devleti şimdi DAİŞ'e karşıyım, diyor. DAİŞ'in en büyük destekçisi Türk devleti olmuştur. DAİŞ yenilgiye uğratıldıktan sonra artık DAİŞ'e dayanarak Suriye ve Ortadoğu politikasında etkili olamayacağını görünce DAİŞ karşıtıyım, demiştir. Cerablus'a, Bab'a DAİŞ karşıtlığından dolayı girmemiştir. Efrîn'le Kobanê'nin birleşmesini engellemek için girmiştir. Bunları herkes bilmektedir. Bu yönüyle DAİŞ'i kimin yendiğini tüm dünya halkları bilmektedir. Kuşkusuz DAİŞ tümüyle yenilgiye uğratılamamıştır. Çünkü; DAİŞ'i ortaya çıkaran etkenler ortadan kalkmamıştır. DAİŞ'i ortaya çıkaran etkenler kapitalist modernetinin Ortadoğu'daki yüz yıllık politikalarıdır. Önder Apo zaten bu gerçekliği, "DAİŞ kapitalizmin gübreliğinde ortaya çıkmıştır" biçiminde ifade etmiştir. Evet, DAİŞ kapitalizmin gübreliğinde ortaya çıkmıştır. Kapitalist modernitenin yüz yıldır Ortadoğu'da yarattığı sorunlardan dolayı çıkmıştır. DAİŞ bu sorunların altında ezilen ve bunalan topluma seslenmiştir. DAİŞ'e bu kadar destek şundan olmuştur; DAİŞ, ben anti-emperyalistim, anti-kapitalistim, demiştir. Kapitalizmin maddiyatçılığına, toplum karşıtlığına karşı çıkmıştır. Evet DAİŞ saptırılmış bir toplumsallıktır ama argümanları kapitalist modernite uygulamalarından zarar gören insanlar tarafından çekici bulunmuştur. Bu yönüyle DAİŞ esas olarak askeri değil; ideolojik ve siyasi olarak yenilgiye uğratılabilir. Zaten Suriye'de de bu nedenle yenilgiye uğradı. İdeolojik ve siyasi olarak ortaya koyduğu projeler kabul görmedi, daha doğrusu Önder Apo'nun, Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Rojava devrimci güçlerinin, Irak'ta devrimci güçlerin ortaya koyduğu ideolojik çizgi DAİŞ'i yenilgiye uğrattı. Çünkü; kapitalist moderniteye karşı gerçek alternatifi Rojava Devrimi, Kuzey Suriye halkları ortaya koydu. Arapların sorunlarına çözümü de Rojava devrimcileri ve Kuzey Suriye halkları ortaya koydu. Onun için DAİŞ Arapın desteğini kaybetti.

ABD'nin müdahalesinin de belli düzeyde gerçek toplumsal ve demokratik dinamiklerin ortaya çıkmasını engelleyen bir faktör olduğunu söyleyebiliriz. ABD'nin varlığından dolayı Kürtlerin demokratik devrimci mücadelesine kaygılı yaklaşan durumlar ortaya çıkmıştır. Bu yönüyle Rojava demokratik devriminin demokratik potansiyelleri tümüyle açığa çıkmamıştır. Bu yönüyle de ABD'nin gidişi Suriye'nin içindeki dengelerin gerçek rayına oturmasını da, yeni demokratik potansiyellerin ortaya çıkmasını da sağlayacaktır.

Ortadoğu'nun devrimci dinamikleri esas olarak Kürtler ve Araplardır

Araplar 20. yüzyılda büyük haksızlığa uğramışlardır, 40 parçaya bölünmüşlerdir. Kapitalist modernite altında ötelenmiş ve aşağılanmışlardır. Önceden Osmanlı denetimindeyken de ağır baskı altındaydılar. 20. yüzyılda ise çok çirkin işbirlikçi rejimler ortaya çıkmıştır. Bütün bunlar tabii halklarda demokratik devrimci bir öfke yaratmıştır. DAİŞ, El Nusra gibileri de bu öfkeyi saptırarak kendilerine güç olarak devşirmiştir. Ama gerçek güç olarak kapitalist moderniteye alternatif olan Önder Apo'nun düşünceleri ve projeleri ortaya çıkınca onlar etkisizleşmiştir. Kuşkusuz şu anda Ortadoğu'da en fazla zarar gören halklar Kürtler ve Araplardır. Kürtler ve Araplar gerçekten 20. yüzyılın haksızlığa uğrayan halkları olmuştur. Egemenleri söylemiyoruz, Arap egemenleri vur patlasın çal oynasın bir yaşam içindedirler. Her yerde Arap egemenlere devlet-devletçikler verilmiştir. Arap egemenleri için bir sorun yok ama Arap halkları 20. yüzyıl statüsünden büyük zarar görmüşlerdir. Bu nedenle Ortadoğu'nun devrimci dinamikleri esas olarak Kürtler ve Araplardır. Bunu görmek gerekiyor. Bir zamanlar İran İslam Devrimi de böyle bir devrimci enerji ortaya çıkardı ama daha sonra devrim saptırıldı. O da ulus devletçi, otoriter milliyetçi rejim haline geldi. Klasik devletçi anlayışıyla o da Ortadoğu'da hakimiyet ve siyasal etkinlik kurma peşinde koştu. Bu açıdan günümüzde gerçekten de devrimci demokratik potansiyeller Kürtler ve Araplarda bulunmaktadır. Zaten Suriye'de bu devrimci demokratik güçler buluşmuştur. Türk devleti biraz da bundan korkuyor. Arap demokratik devrimci güçleriyle Kürt demokratik devrimci güçleri birleşirse Ortadoğu demokratikleşir. Ortadoğu demokratikleşince tabii Türk devletinin Ortadoğu'da cirit atması, Ortadoğu'da Osmanlı hayalleri kurması da son bulur. Türk devletinin Ortadoğu'da yayılma hayallerini Kürt-Arap ittifakı yıkacağından Kürt-Arap ittifakının kurulduğu Kuzey Suriye demokratik sistemine düşmanlık yapmaktadır. AKP-MHP faşizminin düşmanlığının bu kadar şiddetli olmasının önemli bir nedeni de bu demokratik ittifak gerçekliğidir.

Böyle bir demokratik devrimci enerji ortaya çıkmıştır. Kim tehdit ederse etsin eğer bu devrimci demokratik ittifak sürdürülürse gerçekten de Rojava Devrimi'nin en büyük kazanımı bu devrimci ittifaktır. Arapların, Süryanilerin, Kürtlerin, Çerkezlerin, Ermenilerin ve Türkmenlerin böyle bir ittifak kurarak bir araya gelmesi kadar değerli bir şey olamaz. Bu Ortadoğu için de çok değerlidir. Eğer bu ittifakla gerçekleşen demokratik devrim, kurulan sistem kendini iyi örgütlerse, faşizme ve saldırılara karşı direnirse kesinlikle büyük kazanır. Türk devletinin saldırısı devrimciler için, halklar için bir fırsat olarak görülmeli. Tabii ki saldırı istenmez ama saldırıyorsa o zaman bu saldırı Ortadoğu gericiliğini yenme ve yenilgiye uğratıp Ortadoğu'yu demokratikleştirme fırsatı olarak görülmelidir. Böyle bir saldırı karşısında büyük bir devrimci heyecanla, Ortadoğu gericiliğini yenilgiye uğratıp Ortadoğu demokratik devriminin önünü açma heyecanıyla ve coşkusuyla, Kürt halkı da, Arap halkı da, Süryani halkı da büyük bir ayağa kalkışla Türk devletini Kuzey Suriye'ye girdiğine pişman etmelidir. Bu işgal harekatını bozguna uğratarak AKP-MHP faşizminin yenilgisini, onlar şahsında Ortadoğu gericiliğinin yenilgisini sağlamalıdır. Böyle bir demokratik devrimci direniş sadece demokratik Suriye değildir, demokratik Türkiye, Irak, İran ve Ortadoğu'dur. Bu yönüyle Suriye'deki devrimci demokratik güçlere, halklara böyle tarihi bir görev düşmektedir. On bin şehit veren, on binlerce yaralı veren halkların böyle bir direnme iradesi, gücü vardır. Yeter ki, kendi güçlerini görebilsinler, var olan güçlerini ve potansiyellerini daha da açığa çıkararak tarihin en görkemli direnişlerinden birini gerçekleştirsinler.

ABD'nin Suriye'de çıkmaza girmesi, Türkiye'yle bir proje yaparak Suriye'den çekilmesi Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve Kürt halkının yürüttüğü mücadelenin sonucudur. Yürüttüğümüz mücadele ABD dahil tüm güçlerin halklar aleyhine gizli kapaklı düşmanlık yapmasını teşhir etmekte ve engellemektedir. Mücadelemiz gerici güçler arasında çıkara dayalı ilişkilerin güllük gülistanlık biçimde yürümesini engellemektedir. Mücadelemiz Türkiye'nin Ortadoğu'daki kirli ilişkilerini teşhir edip darbe vurduğu gibi, ABD gibi ülkelerin de Türkiye'yle ya da başka ülkelerle sorunsuz ilişki kurmalarını engellemektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi Türkiye'yi birçok ülkeyle ve toplumla karşı karşıya getirdiği gibi, ABD'yi de birçok ülke ve toplumla karşı karşıya getirmiştir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi Türkiye'de de, Suriye'de de, Irak'ta da, İran'da da, Ortadoğu'da da, dünyada da kirli çıkar ilişkilerini ortaya çıkarmakta, herkesin kaç ayar olduğunu gözler önüne sermektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi herkes için, her siyasi güç için turnusol kağıdı haline gelmiştir. Kürt halkının her parçadaki özgürlük mücadelesi ABD'nin çıkar ilişkilerine dayalı politikalarını zorlamıştır. Sonunda mevcut ABD yönetimini Ortadoğu'da ve dünyada çeşitli sorunlarla karşı karşıya getirmiştir. Bu nedenle ABD yönetimi sadece Ortadoğu'nun değil, dünyanın en kirli ülkesiyle ilişki kurarak onunla çıkarları uyumlulaştırarak Suriye'den çekilme kararı almıştır. Bu durum ABD'yi ve Trump yönetimini sorunlardan kurtarmak bir yana, daha ağır sorunlarla ve çıkmazla karşı karşıya getirecektir. Nitekim daha şimdiden bu karar sonrası ABD yönetimi içinde kriz çıkmıştır. Bu kriz derinleşerek ABD siyasetinin, hatta ABD toplumunun moral değerler krizi haline gelmesi ihtimali yüksektir.

AKP-MHP iktidarı ancak dış destekle ayakta kalabiliyor

Türkiye'ye karşı mücadelenin bir alanı da Bakurê Kurdistan ve Türkiye'dir. Yakında seçimler olacak. Zaten Türkiye'nin Kuzey Suriye'ye saldırmasının bir nedeni de şovenizmi şahlandırıp seçimi kazanmadır. 24 Haziran seçimleri öncesi de Efrîn'e saldırmıştı. Şimdi de Kuzey Suriye'ye saldırmak istiyor. Böyle bir gündem yaratmak istiyor. Kendisinin her yere saldırabileceğini, şu kadar güçlü olduğunu, bu kadar büyük devletlerle ilişki kurulup politika yürüttüğünü söyleyip, toplumda şovenizmi şahlandırıp seçimde oyunu artırmak istiyor. Türkiye'de zaten şu anda var olan yönetim bir algı yönetimidir. Algı savaşı yürütülmektedir. İktidarın istekleri doğrultusunda algılar yaratılıyor. Gerçekler çarpıtılarak, algı oluşturularak toplum yönetilmek isteniyor. Bu yönüyle Kuzey Suriye'ye saldırma politikasını bir yönüyle de yerel seçimleri kazanma hamlesi, politikası olarak da görmek gerekiyor. Gerçekten Türk devleti, AKP-MHP iktidarı zayıftır. Zaten ekonomik olarak sarsılmıştır. Ekonominin daha da kötüye gideceği günler gelecektir. Hala algı yönetimiyle, propagandayla, palyatif adımlarla çöküşü önlemek istiyorlar. Aslında ekonominin çökmesi için belirtiler giderek artmıştır. Ama Türkiye ekonomisi çökerse Avrupa'da ve ABD'de de birçok şirket ve tekel çökecektir. Bu nedenle ABD ve Almanya el birliği yapmış, Türkiye'nin ekonomik olarak iflas etmesini önlemişlerdir.

ABD'nin Suriye'den çekilmesi Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve Kürt halkının yürüttüğü mücadelenin sonucudur. Mücadelemiz ABD dahil tüm güçlerin halklar aleyhine gizli kapaklı düşmanlık yapmasını teşhir etmekte ve engellemektedir. Mücadelemiz gerici güçler arasında çıkara dayalı ilişkilerin güllük gülistanlık biçimde yürümesini engellemektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi Türkiye'de de, Suriye'de de, Irak'ta da, İran'da da, Ortadoğu'da da, dünyada da kirli çıkar ilişkilerini ortaya çıkarmakta, herkesin kaç ayar olduğunu gözler önüne sermektedir.

Türkiye'nin hem ekonomik hem siyasi olarak zayıf olduğu açıktır. AKP iktidarı bir özel savaş uyguluyor, Kürt düşmanlığı yapıyor. Bütün ekonomiyi, siyaseti, kültürü, dış politikayı ve her şeyi Kürt düşmanlığı üzerine kuruyor. Ama her şeyi böyle bir Kürt düşmanlığı üzerine kurmak ancak kısa sürede yürütülebilir. Uzun süre yürütülemez bu politika. Nitekim sonuç alamadığı için, Kürt Özgürlük Hareketi direndiği için, Rojava Devrimi'ni bastıramadığı için, demokratik güçleri bastıramadığı için, istediği hedeflere ulaşamadığı için AKP-MHP iktidarı şu anda çöküş noktasına gelmiştir. Dış destekle ayakta kalıyor. Türkiye'yi pazarlayıp satarak ayakta kalıyor. Ama mücadele edildiğinde yıkılacak noktaya gelmiştir. En zayıf dönemini yaşıyor AKP iktidarı. Bu nedenle Bahçeli'ye ve her türlü gericiliğe sarılmıştır. Ne kadar faşist, gerici, insanlık düşmanı varsa şu anda Erdoğan'ın, AKP'nin ittifakıdır. Bu aslında büyük bir güçsüzlüğü ifade ediyor. 21. yüzyılda böyle bir politikayı uzun süre sürdürmek mümkün değildir. Hele Türkiye'de sürdürmek hiç mümkün değildir. Bu yönüyle mücadeleyle yıkılacaktır. Yerel yönetim seçimleri de bunun için bir fırsattır. Aslında AKP-MHP faşist iktidarı çok korkuyor. Devlet Bahçeli kazanamazsak bu sistem çöker, dedi. Şimdi Devlet Bahçeli bu sistemin çökeceğinden korktuğundan dolayı Erdoğan ne derse onu yapacağız, diyor ve tam destek veriyor. Çünkü; Kürt düşmanlığına dayalı bir politika yürütüyor. MHP de, bütün faşist ve bilimum gericiler de destek veriyor. Şimdi böyle bir Türkiye gerçeği var. Bırakalım dışardaki insanları, evlerdeki insanlara saldırıyor. Neredeyse insanların kafasında şu var deyip o insanlara saldırıyor. Bu mevcut iktidarın ne kadar zayıf ve kırılgan olduğunu gösterir. Bu açıdan yerel seçimler önemli hale gelmiştir.

Tecridin kırılması faşizmde büyük bir gedik açacaktır

Bu süreçte Leyla Güven Önderlik üzerinde uygulanan tecride karşı açlık grevi eylemi başlattı. Daha doğrusu ölüm orucu eylemi başlattı. Bu eylem şu anda bütün zindanlar ve Kürt halkı tarafından, demokrasi güçleri tarafından sahiplenilmiş durumdadır. Dünyanın her tarafına yayılmıştır. Önder Apo'ya uygulanan tecride yönelik eylemin ne anlama geldiği şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Aslında bütün siyasal gelişmeler Önderliğe uygulanan tecrit üzerinde kilitlenmiştir. Önder Apo üzerinde bu kadar baskı, aslında Kürt soykırımı politikasının İmralı'da uygulanmasıdır. Bu nedenle Kürt halkı İmralı'ya yönelik tecrit konusunda hassastır. İmralı'da tecrit kırılırsa demokratikleşme mücadelesinin önü açılacaktır, değerlendirmesi yapılmaktadır. Evet Önder Apo'ya yönelik tecrit kırılırsa sorunlar çözülmeyecektir ama Önder Apo'nun üzerindeki tecridin kırılması faşizmde büyük bir gedik açacaktır. Bu nedenle zaten Önder Apo görüştürülmüyor, üzerinde ağır tecrit uygulanıyor. Leyla Güven'in eylemi önemli bir gündem yaratmıştır. Belki açlık grevleri nedeniyle, bu tutum nedeniyle Türk devleti daha saldırgan olmuştur ama bu saldırganlık onun daha fazla teşhiriyle sonuçlanmaktadır.

Tabii ki tek gündem, seçim gündemi olmamalıdır. Seçim gündemi, Önder Apo üzerindeki tecridi kırmaya yönelik eylemler, yine Rojava'ya yönelik işgale karşı tutum birlikte yürütülmelidir. Zaten Önderliğin etrafında tecride karşı mücadele yürütülürse, bu zaten seçim için çalışmak demektir, AKP'nin faşist anlayışı ve işgaline karşı direnmek demektir. Bu yönüyle şu anda gerçekten Kürt halkı direnmektedir. AKP'nin her türlü baskısına rağmen halk teslim olmamıştır. Demokratik siyasal alan teslim alınamamıştır. Zindanlarda tutsaklar ölüm

orucuna girmişlerdir, sonuna kadar da götüreceklerdir. Zindanlardaki ölüm orucu 14 Temmuz ruhunun pratikleşmesi olacaktır. 14 Temmuz ruhu şudur; zor koşullarda direnme ve başarmanın tarzıdır, başarmanın ruhudur. Şu anda Kürdistan'da koşullar gerçekten zordur. Düşman saldırmaktadır, her türlü imkanı kullanarak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini tasfiye etmek istemektedir. Kuşkusuz 14 Temmuz ruhu ile direnildiği takdirde bu saldırı püskürtülecektir. 40-50 yıldır direnen Kürt halkının mücadelesini bastırmak mümkün değildir. Hele hele 14 Temmuz ruhu ile direnildiğinde bu direnişi bastırmak imkansızdır. Şimdi zindanlardaki bu direnişler şahsında 14 Temmuz ruhu ayağa kalkmıştır. 14 Temmuz ruhu bütün Kürdistan'da ayağa kalkacaktır. AKP faşizminin Kürt'ün kökünü kazıma saldırısına karşı 14 Temmuz ruhunun ayağa kalkışını görüyoruz, göreceğiz. Belki baskılar nedeniyle halk yeterince örgütlenemiyor, harekete geçemiyor ama 14 Temmuz ruhu ayağa kalktıkça, bu ruh yayıldıkça bu direniş büyüyecek, AKP iktidarını yenilgiye uğratacaktır. Buna inanmak lazım, bu inancı bize 14 Temmuz ruhu verdi. 14 Temmuz direnişinin tarzı böyle. Şimdi Önderliğin tecridini kaldırmaya yönelik gerçekleşen eylemler 14 Temmuz ruhunun ayağa kalkışıdır. Bu ruh Bakurê Kurdistan'da, Başûr'da, Rojava'da ve Rojhilat'ta ayağa kalkacak, dünyanın her yerinde ayağa kalkacak ve AKP-MHP faşizmine karşı direniş yükseltilerek yenilgiye uğratılacaktır.

Artık Ortadoğu gerçeğinde 20. yüzyıl paradigmalarını bırakmak gerekiyor

AKP-MHP faşizmi Kürt halkına karşı mücadeleyi sadece Bakur'da ve Rojava'da yürütmüyor. Başûr'da ve Rojhilat'ta da yürütüyor. Başûr'da Tevger'e yönelik alınan karar da Türk devletinin politikalarıyla bağlantılıdır. Yine ABD'nin Kürt Özgürlük Hareketi'nin 3 öncü yöneticisiyle ilgili aldığı kararla bağlantılıdır. PKK'nin bütün Ortadoğu'da devrimci, demokratik mücadeleyi geliştirmesi karşısında demokratik olmayan güçler, Önder Apo çizgisindeki bu zihniyetin önünü almak istiyorlar. Önder Apo çizgisinin Ortadoğu'da gelişmesinin önünü almak istiyorlar. YNK'nin Tevger'i yasaklaması budur. YNK'nin iradesi değildir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı hazırlanan komplonun bir devamıdır. YNK parçalı olduğu için KDP gibi tümüyle bu komplo içinde yer almamaktadır. Ama YNK'nin bir kısmı Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen komploda yer almak istemektedir. Bu açıdan YNK'nin bu politikasına, tutumuna karşı çıkmak, bundan vazgeçmesini sağlamak, KDP gibi Türk devletinin politikalarının parçası haline gelmesini engellemek önemlidir. Çünkü; bir dayatma vardır. Yoksa YNK'nin tabanı da, parti örgütlenmesi de böyle bir kararın içinde değildir. Böyle bir kararın alınmasında ne toplumun ne de YNK kadrolarının onayı vardır. Birkaç kişi bir araya gelmiş, böyle bir karar almışlardır. Bunun kabul edilmesi mümkün değildir. Bu açıdan YNK'nin tutumunu değiştirmek için bütün yurtseverlerin, bütün demokratların devreye girmesi gerekmektedir. Biz tabii ki YNK'nin bu tutumundan vazgeçmesi için çaba gösteriyoruz. Yaklaşımımız YNK ile kavga etmek değildir; YNK'yi bu yanlış, kendisini de bitirecek bu politikadan vazgeçirme yönündedir. Ama YNK'nin politikasına karşı durmak sadece PKK'nin, Kürt Özgürlük Hareketi'nin görevi değildir. Bütün yurtseverlerin, demokratların, halkımızın bu karar karşısında tutumunu ortaya koyması, YNK'nin dış güçlerin dayatması ile PKK'ye yönelik komplonun içerisine girmesini engellemesi gerekir. Çünkü; PKK'ye yönelik komplo, tüm Kürt halkına yöneliktir. PKK'ye yönelik komplo, YNK'ye de yönelik bir komplodur. Bu açıdan tabii ki YNK'nin bu politikasına karşı da mücadele etmek gerekmektedir.

Irak'ın da demokratikleşme sorunu var. Tabii ki Tevger'in de, Irak'taki tüm demokratik güçlerin de görevi hem Başûrê Kurdistan'ın hem de Irak'ın demokratikleşmesini hedeflemek olmalıdır. Zaten Irak demokratikleşmeden Kürtlerin Irak'ta kazanımlarını gerçek anlamda güvenceye alması söz konusu olamaz. Kürtlerin tüm kazanımlarının güvencesi Irak'ın demokratikleştirilmesinden geçer. Bu bilinçle hareket edilmesi gerekir, yoksa şurada burada askeri hakimiyetim olsun, denilerek Kürtlerin kazanımları güvenceye alınamaz. Bu açıdan bağımsızlık referandumunun yarattığı sonuçlar ortadır. Irak'ı demokratikleştirmeyi değil de, Kürt'ün demokratik gücünü kullanarak Irak üzerinde etkili olmayı değil de, işte bir iki yerde bir iki partinin etkin olmasını düşünen politikaların Kürtlere kazandırmadığı ortaya çıkmıştır. Artık Ortadoğu gerçeğinde 20. yüzyıl paradigmalarını bırakmak gerekiyor. 20. yüzyıldaki ulus anlayışını, ulusal kurtuluş anlayışını, ulus devlet anlayışını bırakmak gerekiyor. Özellikle Kürtler tek tek ülkelerin, bir bütün olarak da Ortadoğu'nun demokratikleşmesini hedefleyen bir projeyi pratikleştirme çabası içinde olmalıdır. Özgürlüğü de, bağımsızlığı da getirecek olan budur. Bağımsızlık demek illa da devlet kurmak değildir. Devlet olmadan da Kürtler bağımsız olabilirler. Bu açıdan Irak'ın demokratikleşme mücadelesini tabii ki önemsemek gerekiyor.

Kürtler açısından Şengal ve Mexmûr Kampı bir onur meselesidir

Yakın zamanda Mexmûr ve Şengal faşist Türk devletinin savaş uçakları tarafından bombalandı. Başûrlu güçlerin bu saldırılara karşı gösterdiği tutum, kendine Kürt diyen siyasi partilere yakışmayacak düzeyde yetersiz olmuştur. Zaten KDP bu iki saldırıya da sessiz kalmıştır. Sükut ikrardan gelir, denilir. Kürt halkının herhangi bir parçasına saldırılacak ve kendisine Kürt partisi diyen siyasi güçler böyle bir saldırıya sessiz kalacak! Böyle Kürtlük olabilir mi? Böyle Kürt yurtseverliği olunabilir mi? Kürt olmak, Kürt partisi olmak, Kürt yurtseveri olmak bu saldırılara karşı tepki göstermeyi gerektiriyor. Ama KDP ses çıkartmıyor. Bu tabii ki herkeste KDP'nin bu saldırılardan hoşlandığı, bu saldırıları onaylandığı, bu saldırılara sevindiği düşüncesini ortaya çıkarıyor. Bu yönüyle Şengal'e ve Mexmûr'a sahip çıkmak çok önemlidir. Kürtler açısında Şengal de Mexmûr da bir onur meselesidir. Mexmûr BM'nin denetiminde, göç etmiş insanlarımızın bulunduğu bir yerdir. Şengal, onlarca katliamdan geçen Êzidî inancına sahip Kürtlerin yeridir. Kürdistan'ın küçük bir parçasıdır. Şengal'i savunmak da Kürtlerin namusu, onurudur. Şengal'i savunamayanlar, Êzidî halkını savunamayanlar Kürtleri savunamazlar. Haksızlığa karşı çıkmayanların, mazlumlara sahip çıkmayanların kendi haklarını koruması, kendi haklarına sahiplenmesi mümkün değildir. Bu bakımdan Şengal'e bütün Kürtlerin sahip çıkması gerekiyor. Tabii ki Şengal kendisini örgütlemeli, demokratik örgütlenmeye kavuşturulmalı, kendi demokratik sistemini kurmalıdır. Demokratik sistemini kurarak Irak'a dayatmalıdır.

Zindanlardaki ölüm orucu 14 Temmuz ruhunun pratikleşmesi olacaktır. 14 Temmuz ruhu şudur: Zor koşullarda direnme ve başarmanın tarzıdır, başarmanın ruhudur. Şu anda Kürdistan'da koşullar gerçekten zordur. Düşman saldırmaktadır, her türlü imkanı kullanarak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini tasfiye etmek istemektedir. Kuşkusuz 14 Temmuz ruhu ile direnildiği takdirde bu saldırı püskürtülecektir. 40-50 yıldır direnen Kürt halkının mücadelesini bastırmak mümkün değildir.

Soykırımla karşı karşıya kalan Şengal halkının, KDP'nin ya da başka bir gücün gelip Şengal'e hakim olmasını, otorite olmasını kabullenemez. Birileri gelecek daha yakın zamanda soykırım saldırısına uğrayan Şengalliler üzerinde kaymakam, vali olacak, böyle olamaz. Şengal'i Şengalliler yönetmelidir. Öyle tek bir kişi yönetemez Şengal'i, Şengalli meclisler yönetir. Halkları temsil eden meclisler yönetebilir. Herhangi bürokrat, kaymakam veya vali değil. Bu yönüyle Şengal halkının soykırım öncesi Şengal'de kaymakam olan zatı kabul etmemesi çok doğru olmuştur. Zaten kabul ettiği anda soykırımı kabul etmiş olur. Çünkü; o kaymakam soykırıma ortaktır. Soykırım öncesinde Şengal'de sorumlu olan herkes suçludur. Onların bırakalım gidip yönetici olmasını, yargılanmaları ve hesap vermeleri gerekiyor. Bu bakımdan Şengallilerin 2014 3 Ağustos öncesi Şengal'de yönetici ve yönetimin parçaları olanları kabul etmemesi kadar doğru, haklı ve meşru bir tutum olamaz. Bu açıdan tabii ki onların bu tutumlarını sürdürmesi gerekiyor.

Türk devleti Medya Savunma Alanları'na da her gün saldırıyor. Saldırılarını artıracağını da söylüyor. Zaten Medya Savunma Alanları'ndaki gerillalar savaş güçleridir. Türk devleti geldiğinde savaşı daha da yaygınlaştıracaklardır. Hatta Medya Savunma Alanları'ndaki savaş, gerillalar için bir fırsata dönüşecektir. Bu açıdan elbette Türk devletinin saldırıları kabul edilemez ama saldırı yaptığı, işgal harekatı yaptığı zaman da tabii ki Özgürlük Hareketimiz, gerillalar gereken cevabı vereceklerdir. Niye saldırıyor, niye yapıyor, niye ediyor, demek yerine; düşmandır, o zaten yapar, onu niye yapıyorsun diye kimse durduramaz. O zaman onun bütün saldırganlığını tersine çevirmek, onun saldırganlığını bozguna çevirmek, saldırganlığını fırsat olarak görüp mücadeleyi geliştirmek gerekiyor. Türk devletinin saldırgan politikasına böyle yaklaşmak en doğru yaklaşımdır.

Türk devletinin bölgede izlediği politikalar İran karşıtıdır

Kuşkusuz Türk devleti, İran'ı da Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı kışkırtmak istiyor. Ancak şu bir gerçektir; ABD, Türkiye'yi İran'a karşı kullanmak istiyor ve bu konuda da AKP iktidarı ABD'ye söz vermiştir. Her ne kadar Erdoğan kamuoyuna yönelik biz ABD'nin İran'a yönelik uygulamalarını kabul etmiyoruz, diyorsa da durum öyle değildir. Politik olarak kesinlikle İran'a karşı tutum alacaktır. Bizzat Erdoğan, ABD'ye bu sözü vermiştir. Nitekim ABD İran'a yönelik ambargoda Türkiye'yi belli yönleriyle muaf tutmuştur. Türkiye'nin ABD'yi veya herhangi bir gücü dinlemediği propagandalarının gerçekle ilgisi yoktur. ABD Türkiye'nin ekonomik çöküşünü kendi çıkarına görmediğinden, İran'a yönelik ambargoda, bazı konularda Türk devletini muaf tutmuştur. Böyle görmek gerekiyor. Kuşkusuz İran devleti Kürt politikasında demokratik bir anlayışa gelmediğinden dolayı her zaman Türk devletiyle işbirliği yapabilir. Türk devletiyle işbirliği yapabileceğini her zaman düşünmek gerekir. Ama şu anda Türk devletinin bölgede izlediği politikalar İran karşıtıdır. Özellikle de ABD ilişkilerinden dolayı İran'a yönelik kuşatmanın ve komplonun içindedir ve İran bunu çok iyi görmektedir. Bu açıdan Türk devleti İran'ı Kürt Özgürlük Hareketi üzerine sürmek istese de, aralarında çelişkiler olduğundan bu konuda tümüyle uzlaşmaları kolay değildir. Aslında Türkiye İran'ı, Kürt Özgürlük Hareketi'nin üzerine sürerek güçlenmek, İran karşısında pozisyonunu daha da güçlendirmek istemektedir.

Ancak bu yönüyle de İran politikaları iyi izlenmeli ve takip edilmelidir. İran'ın ve Türkiye'nin politikaları inişli çıkışlıdır. Her zaman çelişkileri olsa da Kürt konusunda anlaşabilirler. Mevcut durumda İran'daki demokratik devrimci güçlerle İran arasında bir ateşkes var. Kürtler İran'da Kürt sorununu savaşarak değil de demokratik yollarla çözülmesini istiyorlar. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tercihi bu yöndedir. Zaten gelinen aşamada Kürt sorunu çözülmediği takdirde her zaman İran'ın güçsüz konumda olacağı, sorunlarla karşı karşıya geleceği giderek daha fazla anlaşılmaktadır. Bu yönüyle İran'daki demokratik güçler demokratik ittifak temelinde hareket ettiğinde İran'ı değiştirmede rol oynayabilirler. Çünkü; artık İran İslam Devrimi de gelinen aşamada eskisi gibi yürüyemeyeceğini görmektedir. Demokratik güçler etkili ve doğru politika üretirlerse demokratik uzlaşma temelinde İran'da sistemi değiştirme imkanları da eskisine göre daha fazla artmış bulunmaktadır.

■■■

Kürdistan'da gelişmekte olan devrimci hamleyi önlemek için komplo güncellenmek istenmektedir

Serxwebûn'dan

Kürdistan, Türkiye cezaevlerinde ve tüm alanlarda yaygın bir biçimde eylemler başlamış durumda, bütün topluma yayılmış bulunan eylemler elbette bir başlangıcı ifade ediyor. PKK, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım ve Kürdistan'ı Özgürleştirelim" hamlesi ile 41. yılına girerken, İmralı işkence sistemini parçalayan, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşmasını sağlayan bir gelişmeyi ortaya çıkartmayı gerçekleştireceğini belirtiyor.

Ortadoğu'da siyasi-askeri durumda çok karmaşık, hareketli, hızlı gelişmeler yaşanıyor. Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının ortaya çıkardığı sistem dağılmış bulunuyor. Şekli olarak varsa bile pratikte ciddi bir işlevinin olmadığı Üçüncü Dünya Savaşı ortamında net olarak görülebiliyor. Gelişmeleri belirleyen ana etken olarak savaş ön plana çıkıyor. Herkes bu gerçekliği görüp anlamış, kendisini buna göre şekillendirmiş, örgütlemiş durumdadır. Böyle bir durum da günlük ve anlık olarak çok hızlı bir siyasi-askeri çatışmaya, mücadeleye, değişime, gelişmeye yol açıyor. Çünkü; her şey bu mücadele ile belirleniyor. Artık sistem olmuş, bazı mekanizmalara kavuşmuş bir durum yoktur. Varlık, savaş ve günlük mücadeleyle belirleniyor. Öyle ki, her gün baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Bu denli hareketli yoğun bir mücadele ortamı var.

Kapitalizm, ABD eliyle büyük devrimci hamleyi engellemek için komployu güncellemek istiyor

Açık bir şekilde görüldüğü gibi, Üçüncü Dünya Savaşı Kürdistan'da gerçekleşiyor. DAİŞ saldırıları kırılmış, DAİŞ denen güç yenilmiştir. Dolayısıyla DAİŞ'e karşı mücadele temelinde oluşan siyasi ilişkiler, ittifaklar, mücadele tarzları adım adım değişecek, yeni mücadele biçimleri ortaya çıkacaktır. Irak yönetiminin Kerkûk'e saldırısı, dünyanın buna destek vermesi, böyle bir değişimin olduğunu net bir biçimde göstermiştir. Reqa'da, DAİŞ faşizminin 'başkentim' dediği yerde yenilgiye uğratılması artık mücadelenin belirleyici yanının DAİŞ'e karşı savaş olmayacağını, o sürecin aşıldığını ortaya çıkarmıştır.

TC'nin 24 Temmuz 2015 faşist-soykırımcı saldırısına karşı üç buçuk yıldır başta Bakur olmak üzere Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı potansiyeli, içine girilen mücadele sürecinin farklı gelişmelere yol açacağını; Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ile ortaya çıkan iradeyi, bilinci 'Kürt sorununu' ortaya çıkartan bütün güçler görebiliyor. Önümüzdeki süreçte bu iradenin Kürdistan'da çok daha büyük mücadelelere dönüşebileceğini derinden hissediyor. Kapitalist modernite sistemi bunun farkında olduğu için de engellemeye çalışıyor.

ABD'nin PKK yöneticilerine dair aldığı karar, başlattığı saldırı süreci Kürdistan'daki bu gelişmelerle bağlantılıdır. 20 yıl önce Önder Apo büyük bir değişime, dönüşüme, yenilenmeye hazırlandığı bir süreçte, böyle bir yenilenmeyi engellemek için Uluslararası Komplo dayatıldı; 9 Ekim Komplosu da böyle başlatılmıştı. PKK'de stratejik değişim ve dönüşümü engellemek için Uluslararası Komplo'yu ABD, İngiltere, İsrail öncülüğü devreye koymuştu. Şimdi de Kürdistan'da gelişmekte olan büyük devrimci hamleyi engellemek için komplo güncellenmeye çalışılmaktadır. ABD'nin aldığı karar, başlattığı saldırı kesinlikle bu anlama gelmektedir. Bu bakımdan 20 yıl önce olanın aynısı tekrarlanmak isteniyor. Yöntemleri, hedefleri, amaçları aynıdır. Hedeflediği kurum bakımından da aynı özelliği taşıyor. AKP-MHP faşizmi, TC faşist diktatörlüğü açısından da gerçeklik böyledir. ABD öncülüğündeki kapitalist modernite sisteminin durumu da böyledir. Üçüncü Dünya Savaşı'nı yürüten güçler çözümsüzdürler, birbirlerinden çok farklı değildirler. Ne TC ve İran'da somutlaşan ulus-devlet statükoculuğu mevcut savaştan çıkmak için yeni bir şey öngörebiliyor ne de küresel sermaye saldırısı bunu yapabiliyor. İki taraf da egemenliğini korumaya ve ömrünü uzatmaya çalışıyor. TC ve İran statükoculuğu daha çok Kürt Soykırımı'na dayalı, faşist ulus

> **20 yıl önce Önder Apo büyük bir değişime, dönüşüme, yenilenmeye hazırlandığı bir süreçte, böyle bir yenilenmeyi engellemek için Uluslararası Komplo dayatıldı; 9 Ekim Komplosu da böyle başlatılmıştı. PKK'de stratejik değişim ve dönüşümü engellemek için Uluslararası Komplo'yu ABD, İngiltere, İsrail öncülüğü devreye koymuştu. Şimdi de Kürdistan'da gelişmekte olan büyük devrimci hamleyi engellemek için komplo güncellenmeye çalışılmaktadır.**

devlet sistemini ayakta tutmaya, böylece faşizmin ömrünü uzatmaya çalışırken, ABD öncülüğündeki küresel sermaye düzeni de yaşadığı derin kriz ve kaos ortamında düşük yoğunluklu çatışma ile iktidar ve devletçi sistemin ömrünü uzatmaya çalışıyor.

6 Kasım kararının Uluslararası Komplo'dan çok büyük bir farkı yoktur

Diğer yandan savaşı sona erdirme güçleri yoktur. Çünkü savaşsız yönetemiyorlar, savaşsız ömürlerini uzatamıyorlar. Savaşı ortaya çıkartan sorunlara çözüm üretemiyorlar. Bu bakımdan bölge halklarını, insanlığı böyle bir savaştan kurtaracak, dolayısıyla savaşa yol açan nedenleri çözüme götürecek olanların başında Kürdistan Özgürlük Mücadelesi geliyor. Bu temelde onu hedefleyip gelişebilecek yeni mücadele hamlelerini engelleyerek, egemenlik düzenlerini sürdürmeyi hedefliyorlar.

ABD'nin 6 Kasım'da Özgürlük Hareketi'ne yöneltttiği yeni komplocu saldırı, 20 yıl öncekine benzer bir içeriğe sahiptir. Özgürlük Hareketi'ni, demokratik çevreleri bununla etkilemeyi ve mücadeleden alıkoymayı hedeflemektedir. Alınan karar bir siyasi kararmış ya da pratik karşılığı yokmuş, Türkiye'yi rahatlatmak için böyle bir karara gitmiş gibi söylemlerle ortam bulandırılmak isteniyor. Bu da psikolojik savaşın bir boyutu oluyor. Bu tür yaklaşımlarla işin ciddiyeti, komplocuların saldırgan ve soykırımcı amaçları gizlenmeye çalışılıyor. Dahası yanıltmak, aldatmak, gerçeklerden uzaklaştırmak, dolayısıyla mücadelesiz kılarak öngördükleri imha ve tasfiye saldırılarını başarıya götürmek istiyorlar. Alınan kararın Uluslararası Komplo'dan çok büyük bir farkı yoktur. Uluslararası komplocu güçler o zaman da TC ve İran ile anlaşarak bütün PKK'ye el koymak, Qendîl'i kuşatma alanı haline getirerek Özgürlük Hareketi'ni Qendîl'de kendisine teslim olmaya zorlamak istemişti. Komplocu güçlerin bununla neye ulaşmak istediğini bilmek gereklidir.

Uluslararası Komplo demek bütünlüklü bir saldırı demektir

Başûrê Kurdistan'da, YNK'yi saldırtarak Başûr'daki özgürlük zeminini ezmeye çalışıyorlar. Rojava'da, DAİŞ'i ve TC'yi saldırtarak Kürtlerin örgütlülüğünü zayıflatıp teslim olmaya zorluyorlar. Bakur'da zaten AKP-MHP faşizmi 24 saat durmadan saldırı yürütüyor. Tüm bunları da psikolojik, ideolojik, askeri, siyasi olarak yürütüyor. Her gün katliam üstüne katliam yaparak, teslim almaya çalışıyor. Bakur'da üç buçuk yıldır her türlü baskı uygulamalarına rağmen, bölüp parçalayamadıkları demokratik siyaseti bölmek, parçalamak, mümkünse birbirine düşürmek ve zayıflatmak istiyorlar.

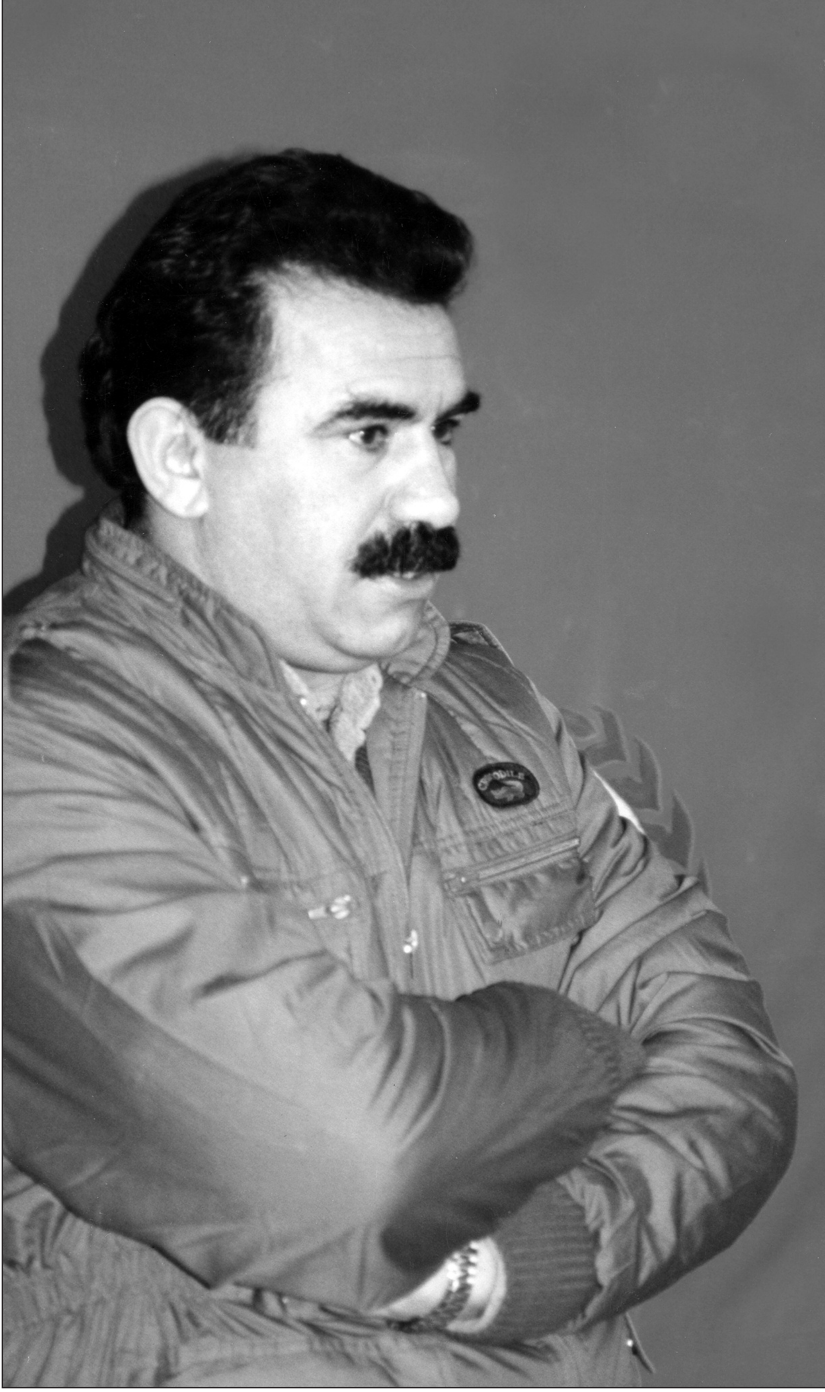
ABD'nin kararı bir uluslararası komplo kararı olduğundan, söz konusu karar doğrultusunda ABD tüm dünya güçlerini harekete geçirmek, böyle bir saldırıda kullanmak isteyecektir. ABD, İran'a dönük ambargoyu ağırlaştırarak başlattığı gün Özgürlük Hareketi'nin yönetimine karşı da söz konusu kararı almıştır. Dolayısıyla bunların birbiriyle kopmaz bağı var. Nasıl ki, 15 Şubat Komplosu'nu Saddam Hüseyin yönetimine karşı müdahalede TC devletini kullanmak için Amerika yaptıysa, şimdi de 6 Kasım Komplosu'nu aslında İran'daki rejimi değiştirmek için aldığı karar doğrultusunda, TC devletini kullanmak için yapıyor. TC ile bu konuda anlaştıkları görülebiliyor. TC, Amerika'nın İran'a müdahalesine destek verecek, ABD de TC'ye PKK'yi ezmede destek verecek. TC hem böyle bir politikayla kandırılıyor hem de daha tehlikeli bir sürece sokulmuş oluyor.

Kürt sorununu ortaya çıkartan, küresel kapitalist modernite sistemidir. Kürt halkına karşı savaşı yürüten de bu sistemdir. TC'ye biçilen rol ise; cellatlık, tetikçilik, gardiyanlık oluyor. Soykırımı ortaya çıkartan, uygulayan ve ondan yararlanan güçlerin küresel kapitalist modernite güçleri olduğu çok iyi biliniyor. ABD de böyle bir sisteme öncülük ediyor. Dolayısıyla öncülüğün gereklerini yerine getiriyor.

Bütün bunlarla Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin gelişimini, hamle yapmasını, Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni daha da ilerleterek bir Ortadoğu Demokratik Devrimi'ni geliştirmesini önlemek istiyor. Çünkü varlıkları ve egemenliklerini sürdürmeleri buna bağlıdır. Bunu yapmazlarsa çökebilecekleri korkusunu yaşıyorlar. Bölgede Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi gelişip ilerledikçe 5 bin yıllık iktidarcı-devletçi sistem, erkek egemen zihniyet ve siyaset ile 500 yıllık kapitalist modernite düzeni çöküyor. Başka türlü bu çöküşü önleyemiyorlar. Çünkü; yarattıkları sorunları çözemiyorlar. Çözüm gücünü ortadan kaldırarak özgürlük ve demokrasi hareketlerini ezerek, baskı ve terör altında, kaos ve kriz ortamında kendi egemenliklerini sürdürmek istiyorlar. İşin esası budur.

Bu temelde yürütülen saldırılar uzun ve kısa zaman birimleri ölçeğinde 5

bin yıldır sürüyor, yüzyıldır sürüyor, yirmi yıldır sürüyor. Son olarak komplo düzeyindeki saldırılarla sürüyor. Aslında bu süreç 1991'de PKK'nin Başûrê Kurdistan'a sokulmaması kararı temelinde bir "Çekiç Güç Operasyonu" ile ABD ve TC öncülüğünde örgütlendirildi. Başûrê Kurdistan yönetimi, KDP-YNK'nin uzlaştırılması bu esas üzerinden geliştirildi. O günden bu yana da bu rolü oynamaktadırlar. Hemen o karar ardından Güney Savaşı'nı geliştirip PKK'yi ezmek, daraltmak istediler. Yine, 17 Eylül 1998 Washington Anlaşması'yla 9 Ekim Komplosu'nun düğmesine bastılar. "PKK terör örgütüdür, Güney Kürdistan'dan çıksın" denildi. Şimdi de YNK üzerinden yapılmak istenen bu oluyor. Tevgera Azadî'yi yasaklayıp kapatarak resmiyet kazanmasını engellemeye çalışıyorlar. Böylelikle Başûrê Kurdistan, Kürt örgütlülüğünün merkezi değil; komplonun, işbirlikçiliğin, ihanetin merkezi haline getirilmeye çalışılıyor.

Dahası Kürt Soykırımı'nın merkezi haline getirilmeye çalışılıyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi gelişirse, Kürt özgürlüğünün merkezi haline gelebileceğinden korkuluyor. Böylelikle Özgürlük Mücadelesi Kürdistan'ın her yanında birlikte gelişecek, Ulusal Kongre toplanıp işleyecek, böylece Kürt'e dayatılan inkar ve imha sistemi, soykırım zihniyet ve siyaseti kırılıp yenilgiye uğratılacaktır. Kürdistan özgürleşecek, Ortadoğu demokratikleşecek, insanlık bu savaş ve soykırım zihniyetinden ve siyasetinden kurtulacaktır. Engellenmek istenen budur. Saldırılar tümüyle bu gelişmeyi engellemek için oluyor.

Uluslararası Komplo'da olduğu gibi Kürt düşmanlığında, Kürt Soykırımı'nda herkesi birleştirmenin çabalarının en ileri düzeyde sürdürüldüğü görülebiliyor. Tüm iktidar ve devlet güçlerini, kapitalist modernite sistemini bir araya getirmeye çalışıyorlar. PKK öncülüğünde 40 yıldır yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar bu sistemi büyük ölçüde parçalamıştır. Arap cephesinde, dış cephede parçalamıştır. Kürt'ü inkar eden, imha etmeye çalışan milliyetçi zihniyet ve siyaseti birçok alanda kırmıştır. Uluslararası komplocu güçler eskisine göre parçalıdırlar, farklı anlayışlar çoktur. Dolayısıyla birlik olmakta zorlanıyorlar. Ancak Kürt'ü yok etme anlayışı temelinde zaman zaman birleşiyorlar. Kerkûk'te ve Efrîn'de birleştiler. Şimdi ise Özgürlük Hareketi'nin Yönetimine saldırıda birleşiyorlar. Zaten 40 yıldır birdirler; yeni bir şey yoktur ama yeniymiş gibi sunmaya çalışıyorlar.

TC'nin satılığa çıkarmadığı hiçbir değeri kalmadı

Bölgedeki ulus devlet statükoculuğu TC ve İran çelişki ve çatışması üzerine kuruldu ve var oldu. Doğu-Batı çatışması denilen de buydu. Dolayısıyla mevcut sorunları çözme girişimlerini ve savaşı bu güçlerle yürütme olanağı yoktur. Kendi aralarındaki iç çelişkilerinden de kaynaklı zaman zaman savaş da gündeme gelebiliyor. En son Idlib'da çelişkiler yeniden gündeme geldi, o da Ukrayna çatışması olarak yansıdı. Rusya Idlib'a müdahale edince, NATO da Ukrayna'ya müdahale etti, ikisinin de merkezinde TC var. TC'nin böylesi çelişkiler yumağından sağlam çıkması küçük bir olasılık olarak görülüyor. TC sisteminin izlediği bu politikalarla çöküşün eşiğine geldiğini tespit etmek zor değildir.

TC geçmişte kapitalist modernite güçlerine dayanarak ayakta kaldı, stratejik konum pazarlamasıyla ömrünü uzattı. Şimdi artık mevcut dünya savaşı koşullarında konumunu eskisi gibi pazarlayamıyor. Pazar da, TC devletine geçmişte verdiği değeri, ücreti verdirtmiyor. Tam tersine herkes daha fazla TC'den istiyor. Buna dayanarak Türkiye'nin satılığa çıkarılmayan hiç bir değeri kalmıyor. Türk halkının geleceği karartılıyor. Türk halkı da bu faşizmi görmeli, faşist diktatörlüğe fırsat vermemelidir.

En son ABD'nin aldığı karar belli sonuçlar ortaya çıkartacak bir karar durumundadır. Güncel politik açıdan baktıkları gibi, hem ideolojik olarak hem de kendi çıkarları açısından mevcut durumda böyle davranmayı gerekli görüp böyle bir karara gittikleri görülebiliyor. Öyle hesapsız alınmış bir karar olmadığı gibi, yaşanan mücadelede kendilerini güçlendirmek için aldıkları bir karar oluyor. En ileri düzeyde özel savaş kapsamına da giriyor. Özel savaşın en temel unsuru da psikolojik savaş boyutu oluyor. Her halükarda kazanacakları bir karar gibi de gözükmüyor. Artısı var, eksisi var. Sonucun nasıl olacağını kuşkusuz karar temelinde yürütülecek mücadele belirleyecektir. Çünkü; bu bir tavır almayı, tutum almayı da ifade ediyor. Ortadoğu'daki politik dengeler üzerindeki etkisi onları yönlendirmeyi, değiştirmeyi öngören bir özelliğe sahiptir. Bu temelde yürütülecek mücadele, yaşanacak çatışmalar, mücadeleyi yürüten güçlerin pratik mücadeledeki başarı durumları kararın hangi yönde rol oynayacağını ortaya çıkartacaktır. Öyle tek bir yönü yoktur. Nasıl olacağını mücadeleyi yürüten güçlerin yürütme durumu, tarzı, temposu, pratik başarısı belirleyecektir.

> 15 Şubat 1999'da ABD, Önder Apo'yu Türkiye'ye verirken, Türkiye karşılık olarak ABD'nin Saddam Hüseyin yönetimine karşı yürüteceği savaşa destek sözü vermişti. Bazı kaynaklara göre, 15 Şubat 1999'da saat 12'de Ecevit'i bir toplantıdan çıkartarak CIA'ye söz verdirtiyorlar. "Saddam'a yönelik politikalarınızı kabul ediyoruz, destek vereceğiz" diyor. Ondan sonra 15 Şubat Komplosu'nu uygulamaya koydular. Ancak ABD, Ecevit'e güvenmedi, 2002'de Ecevit hükümetini düşürerek AKP'yi iktidara getirdiler.

Sistem, Kürt'ü tümden zayıflatırsa Ortadoğu'yu denetim altında tutamaz. Fakat Kürtler çok güçlenirse de denetim altında tutamayacağını biliyor. Bölgede Kürtlerin politik-askeri gücü çok artarsa bölgedeki dengeleri çok değiştiriyor. Çünkü; kapitalist modernite sistemi böyle bir değişikliği kaldırmaya hazır değildir. Diğer yandan PKK'nin varlığını da hesaplamak zorunda kalıyor. Çünkü PKK, sistem içerisinde sadece politik bir değişiklik değil, ideolojik değişikliği de öngörüyor ki, bu, sistemi tümden tehdit ediyor. Dünyanın merkezinde alternatifini geliştirme yönünde daha fazla korkutucu oluyor. Bu durumları gözeterek kendilerine göre bir ayar vermeye çalışıyorlar. Bu temelde çeşitli kararlar alarak buradan başarı elde edeceklerini düşünüyorlar. Kapitalist modernite güçleri kazanç sağlamaya çalışırken zarar da görebilir. Politik açıdan da bu böyledir.

Dahası etkinlik bakımından bile ABD açısından çok iyi düşünülmesi gereken bir durumdur. Üç PKK yöneticisine yönelik aldığı karar ile asıl niyetinin somut olarak açığa çıktığını bir çok çevre de değerlendiriyor. Amerika ve Rusya Ortadoğu'ya, Kürtlere ya da ezilenlere destek vermek için değil, tamamen kendi çıkarları doğrultusunda bölgeyi ele geçirmek için plan, program hazırlıyor. Böyle bir imaj yeniden oluşuyor. Bu karar, ABD'nin bir süredir DAİŞ'e karşı savaşta edindiği imajı kırdı, zarar verdi. Şunu hesap ediyor: Politik olarak buradan bir başarı sağlarsam imaj kaybetmiş olmak önemli değil, politik ve askeri güçle yeniden bir etkinlik sağlarım. Fakat öyle bir sonuç elde edemezse tümden kaybeder hale gelebilir. O kadar risklidir. Sahibi açısından bile bu denli risk içeriyor; politik açıdan buraya dayanarak istediği sonucu ne kadar elde edebileceği belli değildir. Türkiye ile ilişkileri düzeltmek, Türkiye'yi daha fazla kullanmak istiyor. Çatışma yerine daha fazla onu kullanmayı da öngörecektir. TC, ABD'nin istediklerini yaparsa zararlarına da değildir. Nihayetinde birilerini kullanacaklardır. Tayyip Erdoğan kendisinin de kullanılmasını istiyor, bu konuda son derece istekli ve dayatıcıdır. Birçok güç gördü ki, bununla çatışmak yerine uzlaşıp, paylaşıp o gücü kendi çıkarı doğrultusunda kullanmak daha akıllıca olabilir. Öyle de yapmak istiyorlar.

Olaylar, öncesi ve sonrasından kopartılırsa doğru sonuçlara ulaşılamaz

Her gelişen yeni bir olay öncekiler üzerinden gelişiyor, yeni olayların gelişiminin de zemini oluyor. ABD,Türkiye ve Irak'la ittifak yapıp Kürtlerin de buna katılımını sağlayarak, İran'a karşı mücadelede ve Suriye'de sonuç almak için, İran ve Suriye'yi bölgesel düzeyde ortadan yarmak istiyordu. 2006'da ara seçimde George W. Bush yönetimi ciddi bir kayıp yaşamıştı. Bu seçimler sonucunda hem Temsilciler Meclisi'nde hem de senatoda çoğunluğu kaybetmişti. 2008 seçimlerine kadar durumu tersine çevirmezse, 2008'deki genel seçimleri Demokratların kazanacağı kesindi. Bu kaybın temel nedeni de Irak politikasıydı; çünkü, ABD'nin en aktif politikası Ortadoğu'daki savaştı. Bush yönetimi seçim propagandasında her şeyden fazla Irak'taki savaşı kullanmıştı. 2003 savaşını, Saddam Hüseyin karşısında elde ettiği başarıyı propaganda etmişti; buna dayanarak seçim kazanmayı umut ederken, tersi çıkmıştı. Amerika toplumu bu politikaya 'evet' dememiş, onay vermemişti. Tersine, çok ağır biçimde cezalandırarak Bush politikasını reddetmişti. Bunun üzerine, Cumhuriyetçi ve Demokrat partiler olarak ABD'ye yeni bir Ortadoğu stratejisi çizmek için mecliste ortak komisyon kurma yoluna gittiler. Planın özü; Irak ile Türkiye'yi müttefik haline getirmek, Kürtleri de buna katmaktı. Böylece Türkiye'den Irak'a bölgenin ortasında bir hat oluşturarak İran ve Suriye'nin üzerine iki cepheden de gitmeyi içeriyordu. Bu ittifak hattı İran ve Suriye'ye karşı mücadele cephesiydi. Suriye, İran, Kuzey Kore şer cephesi olarak kabul ediliyordu. Esas olarak ise bu şer üçgeninden Suriye ve İran hedeflenmiş olacaktı. Bu doğrultuda politika yürüttüler.

5 Kasım 2007 Bush-Erdoğan anlaşması bu esas üzerinde gerçekleşmiştir. Bu noktada Türkiye, İran, Irak ve Kürtlere karşı operasyon yürüttüler. Irak'da Saddam'ı idam ettiler. Türkiye'de ittifaka karşı çıkanlar Yaşar Büyükanıt ve İlker Başbuğ ikilisinin üzerine gittiler. Genelkurmay'ı gerilettiler. Kürtlerde ise PKK tehlikeli görülüyordu; çünkü, böyle bir ittifakın önünde engel oluşturuyordu. Bu temelde PKK'yi geriletmek istediler. 5 Kasım 2007'de ABD-AKP anlaşmasının merkezinde bu vardı. Başûr'a operasyonu, keşif hareketliliğini bu temelde başlattılar. ABD böylece Başûr'daki PKK karşıtı savaşa bir boyut olarak fiilen girdi. Bu giderek 2008'deki Zap Savaşı'na kadar vardı.

15 Şubat 1999'da ABD, Önder Apo'yu Türkiye'ye verirken, Türkiye karşılık olarak ABD'nin Saddam Hüseyin yönetimine karşı yürüteceği savaşa destek sözü vermişti. Bazı kaynaklara göre, 15 Şubat 1999'da saat 12'de Ecevit'i bir toplantıdan çıkartarak CIA'ye söz verdirtiyorlar. "Saddam'a yönelik politikalarınızı kabul ediyoruz, destek vereceğiz" diyor. Ondan sonra 15 Şubat Komplosu'nu uygulamaya koydular. Ancak ABD, Ecevit'e güvenmedi, 2002'de Ecevit hükümetini düşürerek güya kendilerine daha bağlı olabileceğini düşündükleri AKP'yi iktidara getirdiler. Devlet adına verilmiş kararı AKP'nin uygulayabileceğini hesap ettiler. AKP ise tabandan gelen baskılar sonucunda kararı meclise götürdü, ancak mecliste çoğunlukta olmalarına rağmen ABD'nin başlatacağı savaşa katılmama kararına gittiler. ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin uygulamak istediği plan işlememişti.

20 Ocak 2009'da ABD'de iktidara gelen Obama yönetiminin önüne de böyle bir ittifak planı konuldu. Ancak Obama sürecinde de bu plan işlemedi. Şimdi anlaşılıyor ki, öyle bir planı yeniden canlandırmak istiyorlar. Türkiye-Irak ittifakı ve Kürtlerin bu ittifaka dahil edilmesinin yeniden gündeme konulduğu görülebiliyor. Suriye'de yeni bir sistem oluşturmak ve İran'a karşı mücadele etmek açısından kendilerine güç verecek odakları hazırlamak istiyorlar. KDP'yi biraz denetime aldılar. Efrîn ile Rojava'yı denetime alma mücadelesi sürüyor. Bu kararla PKK'yi geriletip zayıflatarak etkisini azaltmak, böylece Kürtleri de kendilerine muhtaç bırakmak istiyorlar.

Kapitalist sistem Kürtlerin etkinliğini artırmasını kabul etmiyor

Tayyip Erdoğan yönetimi üzerinde baskı yaparak kendileriyle birleşmelerini sağlamaya çalışıyorlar. Zaten Tayyip Erdoğan, kendilerini yıkmaya çalıştıkları için sisteme karşı çıkıyor; yoksa Tayyip Erdoğan'ın sistemle hiçbir çelişkisi yoktur. Öyle sanılmamalıdır. Tayyip Erdoğan her şeyi tekleştirerek denetimine almak istediği için sistem, Tayyip Erdoğan'ı kabul etmek istememiştir. Böylece yapmak istediğini yapıyor, yapmak istemediğini yapmıyor; sistem ise kendi içinde alternatifli olmak istiyor. Bu temelde bir ittifak anlaşması yaptılar. Bu çerçevede sözde bir etkinlik geliştirmeye çalışıyor; Amerika'nın yaklaşımından o anlaşılıyor.

Küresel sermaye sistemiyle ulus devlet statükoculuğu arasındaki çatışma nereye kadar geldi? Arap aleminde halkın da direnişinden faydalanılarak aslında birçok şey yıkıldı. Fakat dikkat edilirse yerine yenisi konamıyor. Hala Büyük Ortadoğu Projesi olarak tanımlanan projenin içi boştur. Her hangi bir şey konabilmiş değildir. Yine de en çok istikrar sağlayan alan Mısır'dır, onu da askeri darbeyle yaptılar. ABD, onu iyi bir yöntem olarak görüyor. Irak'da savaştı ancak bir sonuç çıkaramıyor. Kuzey Afrika'da, Yemen'de, Libya'da ça-

tışmaya girdiler, o da daha fazla dağıtmaktan öteye gitmedi. Suriye'de sistemi tümden yıkmak için önce çatışmayı öngördüler, diğer yerlerdeki tehlikeyi görünce Esad yönetimini bir yerde tutma, bir denge unsuru olarak kalmasına razı olma politikasına yöneldiler. Bu temelde DAİŞ'e karşı mücadele edildi. Şimdi Suriye'de fiili bir durum var. Ortada herhangi bir resmiyet yoktur. Bir sistem oluşturamıyor, yani yıkılanın yerine yenisini koyamıyor. Yenisini koymada birçok engel var. Her ne kadar birbiriyle ilişki içerisinde hareket ediyor olsalar da, kendi aralarındaki çıkar çelişkileri önemli bir yan oluyor. Avrupa, Amerika, Çin, Rusya ayrı ayrı güçlerdir. Avrupa içerisinde İngiltere, Amerika ile yakın bir kanattır. Almanya, Fransa daha fazla birbiriyle ilişkilidir. Buradan doğan bir çıkar çekişmesi var.

Diğer yandan, Kürt sorununun dayatması var. Böyle bir sürece Kürtler de etkinliklerini artırarak girmek istediler. Başûr'daki referandum böyle bir süreçte ortaya çıktı ve bir anlamı vardı. Rojava'da da Kürt halkının mücadelesi çok etkili bir hale geldi. Demokratik Konfederalizm temelindeki çözüm çizgisi, Rojava üzerinden bütün Arap alemine teorik ve politik olarak yansır ve giderek Arap aydınlarında taraftar bulur hale geldi. Bu kendileri açısından bir tehlikedir. Bu kadar Kürt etkinliğini kabul etmiyorlar. Kürtlere ilişkin politikaları da; mevcut devletleri kendilerine bağlamada kullanılan bir sopa olsun ama onu aşan bir etkinlik gücü olmasın şeklindedir. Hele hele büyük bir güç haline hiç gelmemelidir onlara göre. Çünkü; Ortadoğu'da hiç kimsenin büyük güç haline gelmesini istemiyorlar. İki nedenle bunu istemiyorlar: Bir; enerji kaynaklarını böyle parçalarlarsa daha fazla kendilerine bağımlı kılarak sistemleri daha çok sömürebiliyorlar. İki; İsrail'in güvenliğidir. Bölge bu kadar parçalanmış ve zayıf düşmüş olursa İsrail buna dayanarak kendisini güvende görebiliyor. İsrail'in güvenlik politikası buradan geçiyor. En azından mevcut sistemin çıkar mantığına göre savunma stratejisi bundan oluşuyor. Bu bakımdan da Kürtlerin etkin olmasını istemiyorlar. Başûr'da ve Rojava'da etkin hale gelecek bir Kürtlüğün, Bakur ve Rojhilat'ı da hızla etkileyeceğinden ve bölgeye yayılan bir Kürt devriminin yaşanacağından korkuyorlar.

Türkiye müdahalesiyle Esad yönetimini ayakta tutmuştur

Diğer yandan, Türkiye ile İran da engeldir. Bunlar bölgesel güçlerdir; politika yürütüyorlar. Etkinlikleri de vardır. Onları da görmeden bölgede hiç kimse politik, askeri mücadele yürütemiyor. Nitekim Türkiye'nin Bab ve Cerablus'a girmesini hepsi kabul etmek zorunda kalmıştır. İran zaten bölgenin her yerinde etkinliğini sürdürüyor. Türkiye ve İran etkili birer politik askeri güç oldukları için mevcut durumu korumaya çalışıyorlar. İran, Esad yönetiminin çözülmesini önlemeye çalışarak Suriye'deki eski sistemi koruma çabasındadır. Türkiye de müdahalesiyle aslında Esad yönetimini ayakta tutmuştur. Karşıymış gibi görünüyor ama Kürt karşıtı merkezi Suriye yönetiminin var olmasını istiyor. Kişi olarak Esad değişsin, Esad'ın yerine bir başkası gelsin ama gelecek olan kişiden, merkezi Kürt karşıtı politikanın sürdürülmesini istiyor. Türkiye, Suriye'de herhangi bir değişiklik istemiyor. Böylece bölge düzeyinde ulus devlet statükoculuğunu ayakta tutmak için birbirleriyle ilişkilendiler. Rusya'yı da yanlarına alarak bir alternatif hat oluşturdular. ABD'nin Türkiye, Irak, Kürtler ittifakı hedefine karşılık Rusya; Türkiye, İran statükocu ittifakını çıkardı. Az bir güç değildir. O da bir güç ve ABD, NATO sisteminin Türkiye ayağını zayıflatarak ciddi biçimde tehdit eder hale geldi.

Arap aleminde bazı diktatörlükler yıkıldı ama yeni siyasi sistem kurulamıyor. Türkiye ve İran da kendi anlayışlarını dayatarak engelliyorlar. Arap aleminde yeni bir siyasi sistem oluşturmak için Türkiye ve İran'da değişiklik zorunludur. Türkiye ve İran'da mevcut yönetimler kaldıkça Saddam'ın, Kaddafi'nin, hatta Hüsnü Mübarek rejiminin yıkılmış olması, onlara hiçbir fayda getirmiyor. Çünkü onları, mevcut Türkiye ve İran ulus devletleri var etti. Önce Türkiye ve İran'da ulus devletler var oldu, sonra Arap aleminin ulus devlet sistemleri ona dayanarak geliştirildi. Şimdi de bu güçler küresel sermaye sisteminin istediği biçimdeki bir değişiklik önünde engel oluşturuyorlar. Bunları biraz değiştirerek, kendi çıkarı doğrultusunda gerileterek, ilerlemek istiyor.

Türkiye ve İran'da değişiklik yapmak için de Türkiye ile belli bir çatışmaya girmek istediyseler de daha fazla ilerleyemediler. Gördüler ki, çatışmaya girdikçe Türkiye ve İran, Rusya ile birleşip bir ittifak gücü ortaya çıkartabiliyorlar. Bu ittifakı bozmak için Türkiye'yi direkt karşıya alma temelinde değil, içe çekici bir politika izlemeye yöneldiler. Türkiye'yi içe çekerek denetim altına alan, İran'ı da karşıya alan bir politika izlemeyi seçtiler.

> Uluslararası Komplo sürecinde sistem, PKK iyice zayıf düşürülür, KDP-YNK tüm Kürtlüğe hakim olur umudu içerisindeydi. TC bu politikayla Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığını tümden tasfiye ederim umudu içerisindeydi. İkisi de olmadı. Tersine, Uluslararası Komplo'ya karşı duruşta PKK ve Kürtler belli bir direnç gösterdiler, politika yaptılar, gelişme sağladılar. PKK ayakta kaldı. TC saldırıları kırıldı, Rojava Devrimi oldu.

Trump yönetimiyle birlikte ABD böyle bir politikaya yöneldi. Bu iki biçimde Türkiye ve İran'da kendi istedikleri yönde değişiklik yapmak istiyorlar. Fakat Türkiye ve İran'da değişiklik yapabilmek için de yine Kürtlerin denetlenmesi gerekiyor. Özellikle de çok güçlenmiş olan PKK'nin zayıflatılması lazım. Çünkü; hem Bakur'da hem Rojhilat'da en güçlü olan, Kürtlerdir. Mevcut durumda Kürtler geriletilmeden İran ve Türkiye'de değişim yapmaya gidilirse onun yaratacağı çelişki ve çatışma ortamından Kürt Özgürlük Hareketi çok daha güçlü bir biçimde yararlanabilir, kendi alternatifini dayatabilir, Türkiye ve İran'da etkili hale gelebilir. Kendi çıkarı doğrultusunda yeni bir Türkiye ve İran yaratmak isterken, küresel sermaye sistemine alternatif bir İran ve Türkiye ortaya çıkarabilir.

Güney Savaşları PKK'nin Başûr'a yerleşmesini engellemek amaçlıydı

Bu kararın arkasında böyle bir politika var. Dikkat edilirse 20 yıl önce de komplo benzerdi; o zaman müdahale alanı Irak'dı, 91'de Çekiç Güç Operasyonu diye bir sistem kuruldu, temel amacı Başûrê Kurdistan'ın denetim altında tutulmasıydı. Saddam yönetiminin 36. paralelin kuzeyine geçmesini engellemek, PKK'nin Başûr'a girişini engellemek için oluşturulmuş bir sistemdi. Bu sistem, Barzani ve Talabani ittifakıyla Başûrê Kurdistan'da Kürt devletçiğini bunun için kurdurttu. Esas amaç, PKK'nin Başûrê Kurdistan'a girişini engellemekti. Botan'a girişi engellenememişti, Botan'a girerek NATO'nun saldırılarını bile boşa çıkartacak bir gerilla gücüne ulaşmıştı. Başûr'a girerse artık hiçbir sistemin denetleyemeyeceği bir siyasi ve askeri güç haline gelebilirdi. Güney Savaşları da, 97-98 Savaşı da bu amaçlıydı. Kendileri için bu hedefi tehlikeli görüyorlardı.

Irak üçe bölünmüş, Saddam Hüseyin yönetimi Bağdat etrafında tutulmuştu ama o varlık bile tehlikeliydi, ortadan kaldırılmak isteniyordu. PKK denetlenmezse Başûrê Kurdistan ve Irak'da etkisini yayacağından korkuluyordu. Önce Çekiç Güç operasyonuyla sınırlandırarak Başûr'a girişini engellemek istediler. Ardından da Uluslararası Komplo ile Bakur'da kontrol altına alıp tasfiye etmek istediler. O zaman da Saddam Hüseyin pazarlığı yaptılar. Amaç PKK'nin, Önder Apo'nun imhasıydı. Fakat Kürtlerin çok zayıflamasını da istemediler. Buna karşı PKK Kürtlüğü zayıflatılır, Önderliği imha edilmek istenirken, Barzani ve Talabani Kürtlüğü geliştirilmek istendi. Başûr yönetimi güçlendirildi, ayakta tutuldu. Zaten komplonun karşılığı olarak Başûr'da devletçik oluşturuldu.

Türkiye, "Kuzey Suriye'de bir Kürt devleti oluşturulmak isteniyor, biz bu oyuna gelmeyeceğiz" diyor. Bu tümden yanlış bir görüş müdür? Hayır, değildir. Irak'da yaşanmış olanın, Uluslararası Komplo sürecinde yaşanmış olanın bir tür değerlendirmesidir. Bu anlamda PKK'nin geriletilip kontrol altında tutulması konusunda bir ittifakları var. Küresel sistemle TC ve İran'ın çıkarları kesişiyor, birlikte hareket ediyorlar. Kerkûk saldırısında, Efrîn saldırısında birlikte hareket ettiler. Ama oradan öteye gitmedi ittifakları; ayrılıkları var. ABD, Avrupa Kürtlerin tümden devreden çıkıp yok olmalarını istemiyor. O zaman Türkiye ve İran'a karşı kullanacakları bir güç kalmıyor. Bu çelişki ve çatışmadan yararlanıyorlar. Onun için güçlü olmayan bir Kürt varlığı küresel sermaye sisteminin çıkarınadır. Onu öyle ayakta tutmak istiyor. Türkiye ve İran ise tümüyle Kürtleri yok etmek istiyor.

Bu noktada Kürtlerin geriletilmesinde hedefleri ortak ama birisi zayıf da olsa ayakta tutulup kendi çıkarları doğrultusunda kullanılacak bir düzeyde kalmasını istiyor. Diğeri ise tümden yok olmasını istiyor. Aralarında böyle bir çelişki ve farklılık da vardır. Sonuna kadar aynı ve ortak olamasalar da yine de Kürt karşıtı tutumda ortaklaşıyorlar. Bir çelişki ve çatışmaları da söz konusudur. Aynı durum Uluslararası Komplo sürecinde de yaşandı. Sistem, PKK iyice zayıf düşürülür, KDP-YNK tüm Kürtlüğe hakim olur umudu içerisindeydi. TC bu politikayla Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığını tümden tasfiye ederim umudu içerisindeydi. İkisi de olmadı. Tersine, Uluslararası Komplo'ya karşı duruşta PKK ve Kürtler belli bir direnç gösterdiler, politika yaptılar, gelişme sağladılar. PKK ayakta kaldı. TC saldırıları kırıldı, Rojava Devrimi oldu. Başûrê Kurdistan bu kadar etkili hale geldi. Saldırılar karşısında direnç gösterip kendisini savunabilecek bir siyasi-askeri düzeye ulaştı. Böyle olunca da iki tarafın çıkarları bozuldu.

Şimdi ise bunun önlenmesinde uzlaşıyorlar. Ama biri yok etmek, birisi de denetime alıp kullanmak istiyor. Amerika'nın politikası bu eksende yürütülüyor. PKK merkezini zayıflatıp parçaları parça-parça bırakıp Rojava'yı, Rojhilat'ı, Başûr'u, Bakur'u denetimine alarak kendi politikası doğrultusunda karşıtlarına karşı, İran ve Türkiye yönetimlerine karşı kullanmak istiyor. Türkiye ise hepsinin yok edilmesini istiyor. Türkiye, "Bu karar neden sadece PKK yöneticileri için alındı, bunun içerisinde neden PYD, PJAK yok?" diyor. Bu kararı yetersiz buluyor. Dahası, mevcut duruşla Bakur'da, Rojava'da Kürt Özgürlük Hareketi'nin gücünü kendine karşı bir mücadele gücü olarak tutmak istediğini görüyor. Politikaları bu noktada çelişiyor. Bu bir çelişki ve çatışmaya dönüşüyor.

Kapitalist modernite güçleri PKK karşısında birlik oluşturuyor

Türkiye, İran, Rusya, Kore gibi güçlerle; ABD, Avrupa, Çin gibi güçler arasındaki mücadele bir sistem içi mücadeledir. Bu ne demektir? Felsefik-ideolojik yapıları aynıdır. Ekonomik-siyasi çıkarları farklıdır. Aralarındaki mücadele ekonomik-siyasi çıkar mücadelesidir. Felsefik ve ideolojik mücadele değildir. Ekonomik ve siyasi çıkar mücadelesi hangi yöntemlerle yürütülüyor? Bu temelde kendi çıkarlarını savunma ve birbirlerine karşı mücadele etme stratejileri, taktikleri neler? Bir de kendi içlerinde böyle bir çıkar mücadelesi yürütürken kendi dışında olan, ideolojik karşıtlıkları olan güce karşı mücadele sorumlulukları neler? Bunu birbirlerine hatırlatıyor, birbirleriyle bu temelde ilişki kuruyorlar. Birinci Dünya Savaşı'nda onu dikkate almadılar, Rusya'da alternatif olma iddiasıyla Ekim Devrimi gelişti. İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler'i denetleyemediler, Sovyetler Birliği ile ittifak yapmak zorunda kaldılar. Dolayısıyla Sovyetler Birliği dünyanın en etkili gücü durumuna geldi. Bunlardan ders çıkartıyorlar. Şimdi benzer bir çıkışa fırsat vermemek için ihtiyatlılar, dikkatliler. PKK'ye karşı yaklaşımları bu temeldedir. PKK gibi alternatif olmak isteyen her güce karşı aynı yaklaşımı gösteriyorlar. PKK karşısında birlik oluşturuyorlar. Neden birlik oluşturuyorlar? Çünkü geçmişte yaşananlardan ders çıkartıyorlar, çok daha fazla dikkat ediyorlar. Geçmişte kaybettikleri gibi bir duruma düşmemek için şimdi daha çok ihtiyatlı, dikkatli, birbirleriyle daha fazla uzlaşmacı bir durum gösteriyorlar. Kendi iç çıkar çatışmalarını bir dengede tutuyorlar. Yani toplumsal alternatif geliştikçe alternatife karşı mücadeleyi öncelikli ele alıyorlar. PKK karşısındaki duruşları böyledir.

Uluslararası Komplo ile birlikte PKK etkisiz hale gelir, tarihten silinir, Önder Apo'yu siyasi-ideolojik imhaya, İmralı süreciyle yok edebiliriz diye umut ettiler. O da başarısız kaldı, kendi iç çelişki ve çatışmaları öne çıktı. Bu noktada biraz daha fazla PKK varlığına dayanmak durumunda kaldılar. Örneğin Türkiye'de, Ergenekoncu denilen askeri çizginin üzerine gidebilmek için PKK'nin varlığına ve mücadelesine ihtiyaç duydular. DAİŞ'le Suriye'yi parçaladılar. DAİŞ'i geriletebilmek için Kürt varlığına, PKK'nin gücüne ihtiyaç duydular. Daha bunu başlatmadan bunları değerlendirdiler. DAİŞ'i, 2014 Ağustos ayında Şengal'e, Eylül'de de Kobanê'ye saldırtmaları boşuna değildi. Sadece Türkiye saldırtmadı, DAİŞ'i yaratan güçler de saldırttılar. Zaten DAİŞ'i yaratan da küresel kapitalist sistemin kendisiydi. DAİŞ'in, Ortadoğu geleneğine dayanmadığını anlamak zor değildir. DAİŞ, sadece AKP'ye, Türkiye'ye dayanmıyor; bu kadar İslamcı olmasına rağmen, dolayısıyla radikal İslam görüntüsüyle en fazla Yahudi düşmanı olması gerekirken, DAİŞ'in hiç zarar vermediği tek güç İsrail'dir. Demek ki, siyaset orada dönüyor, herkes gücü oranında kullanıyor. Ama DAİŞ'i esas yaratan bu güçler oldu, kullandılar. Şengal'e ve Kobanê'ye saldırttılar. PKK'nin etkilediği, bilinç verdiği Kürt gücüyle de DAİŞ gücünü frenlenmek, zayıflatmak istediler. Kürt karşıtlığından yararlanarak Türkiye'yi de o temelde kullanıp yönlendirdiler.

Bu önemli bir zemin oluşturdu. PKK ve Kürtler de bundan yararlandılar. Bedeli çok ağır oldu fakat tarihi bir gelişme de ortaya çıktı. Mevcut durumda karşıtlıkları şöyle görmek mümkündür: Bir; ideolojik karşıtlıktır. Bu temelde toplum ve devlet çelişki ve çatışması esastır. PKK ile ABD, İsrail, İngiltere öncülüğündeki küresel kapitalist modernite sistemi arasındaki çelişki böyle bir felsefik ve ideolojik çelişkidir. İkincisi; siyasi-askeri boyutta ele alınabilir. Bu temelde de herkesin kendine göre politikası var. Daha önceki gibi, ABD-Sovyet bloklaşması gibi, ondan önce de Alman-İngiliz bloklaşması gibi iki bloklu bir dünya yoktur. 20. yüzyıl dünyası iki blokluydu. Günümüzde sistemin kendi içinde de bu kadar bloklaşmış bir durumu yoktur. Onun dışında da sistem alternatifi güçler var. Kürtler bunu en önde temsil ediyorlar. PKK bunun temsilciliği oluyor. PKK gibi üçüncü güç olan, dördüncü güç olan taraf çoktur. Evet, Dünya Savaşı iki taraf arasında sürüyor ama iki taraf da kendi içerisinde birçok taraftan oluşuyor. Bunlar da küresel sermaye güçleriyle ulus devlet statükoculuğu oluyor. Küresel sermaye güçleri de kendi içinde siyasi ve askeri olarak Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndaki gibi bloklaşmış değillerdir; çelişkililer, içlerinde birçok güç var. Amerika, Avrupa kendi içinde birçok parçaya ayrılıyor. Rusya bir parça, Çin bir parça, birçok çelişkileri var. Diğer yandan ulus devlet statükoculuğu var, bunun öncülüğünü de İran ve Türkiye yapmaktadır. İran ve Türkiye Kürt mücadelesinin direnişi ve küresel sistemin baskıları karşısında bir araya geliyor, ittifak yapıyor ama bölgede hegemon ve etkili hale gelebilmek için de birbirleriyle en çok karşıt olan iki güç konumundalar. Öyle Birinci ya da İkinci Dünya Savaşı'ndaki gibi her bakımdan ittifak yapmış, bir düşmana karşı onu yenmek üzere birleşmiş güçler değiller. Aralarında böyle bir birliği sadece Kürtler karşısında oluşturuyorlar. Başka güçler karşısında oluşturamıyorlar.

Buna dayanarak PKK merkezine Uluslararası Komplo düzeyinde saldırılar yapıp zayıflatarak parçaları yutmak istiyorlar. Dolayısıyla şimdiye kadar yürütülen ilişki ve mücadelede ortaya çıkan kazanımları kendi denetimlerine almak istiyorlar. Bu ciddi bir mücadeledir, çok önemli bir durumdur. Böyle bir mücadele içerisine bu biçimde girilmiş bulunuluyor. Kimin kazanacağı, tarafların süreci doğru anlamasına ve yaratıcı bir temelde başarılı yürütüp yürütmemesine bağlıdır. Kim doğru anlar, etkili yürütürse o kazanacaktır.

■■■

Özgürlüğün anahtarı kendi özgür dünyasını yeniden yaratan kadınların elinde olacaktır

PAJK Koordinasyonu

Cinsiyetçiliğin faşizm yönelimine karşı küresel kadın direnişine öncülük etme düzeyine geldik. En direnişçi kadın hareketlerinin başında gelmekteyiz. Aldığımız sorumluluk; böyle bir küresel mücadeleye öncülük edebilmektir. Bu yeni bir durumdur. Kürt Kadın Hareketi olarak bizim için yeni bir pozisyondur. 2019 yılına böyle bir misyonla girmemiz ve buna öncülük etmemiz kaçınılmazdır.

Genelde bütün mücadele yılları boyunca özelde geçen bir yıllık süreç itibariyle toplumsal dönüşümün neresinde olduğumuzu, kadın devriminde geldiğimiz aşamayı, erkek egemen sistemle mücadelede vardığımız düzeyi değerlendirmek gerekiyor.

Ulus devlet formuyla ulus ve iktidar, devlet çimentosuyla birleştirilmeye çalışılsa da devletin büyüme hırsı giderek ulusu ulus olmaktan çıkardı. Toplumsal krizlerin, sorunların başında gelen kadın sorunu derinleşti, artış gösterdi. İçte ulus devletlerin topluma baskısı, dışarıda da ulus devletlerin birbirleriyle olan rekabet savaşı arttı. 19. yüzyılın düşünce ve pratiği olan ulus devlet krizleri, hegemonik rekabet, paylaşım savaşları ve bunalımlar nedeniyle İkinci Dünya Savaşı patlak verdi.

Şimdi de Üçüncü Dünya Savaşı içindeyiz. Adına, 'gelişmekte olan' ya da diğer bir ismiyle 'üçüncü dünya ülkeleri' denilen yani Avrupa standartlarını, Batı standartlarını yakalamamış, sınırları Birinci Dünya Savaşı'nda çizilmiş yeni devletleri; güçlü devlet olma rekabeti ve kapitalist sistemin göz bebeği olma yolunda yarış içinde olan ve içerde iktidarını korumak için her türlü sömürüyü geliştiren devletler olarak anlamalıyız. Güç olma hırsıyla bu iktidarlar, topluma yöneldi. Merkezi uygarlık, kapitalizmin süreklilik ilkesi gereği sömürüye dayalı büyümek için çevre uygarlıklara, insanını ve doğal kaynaklarını kullanma, askeri gücü haline getirme ve her türlü işbirlikçiliği uyumluluk adına dayatmış oldu. Doğal olarak, emperyalistler dünya liderliği için kendi aralarında böyle bir mücadeleye giriştiler. Hem sistemle uyumlu olmayan, direnen, aslında sistemin gelişimini duraksatan devletlere, toplumlara ve hareketlere karşı bir saldırı içinde oldular hem de kendi aralarında merkezi iktidar olma savaşını verdiler. Merkezi uygarlıkla çevre uygarlığı arasındaki gerilim artıp ipler koptukça, savaş, yeniden ele geçirmenin ve tam hakim olmanın en hızlı biricik yöntemi olarak yaygınlaştırılmış oldu. Sürmekte olan Üçüncü Dünya Savaşı'nın özü budur.

Vahşi kapitalizm başarısızdır

Bu gerilim ve çelişkilerin yarattığı krizden çıkılamayacağı, hatta yükseliş dönemini çoktan yitirmiş, gerileme dönemine girmiş ve kimilerinin tarihin sonu değerlendirmelerine sebebiyet veren kapitalizmin sistemsel krizinin sürdürülemeyeceği anlaşılmaktadır. Eğer bir son varsa bu kapitalizmin sonudur.

Vahşi çağ nitelemesi boşuna kapitalizm için söylenmemiştir. Vahşi kapitalizm; tüm süsleme, gizleme, reklam ve yoğun propagandalara rağmen toplumsal algıyı yönlendirme, sakinleştirme, kandırma ve manipüle etme çabasında başarısızdır. Toplumları yıktığı için; ulusların kardeşçe birlikte yaşam kültürünü ortadan kaldırıp milliyetçilik, dincilik, cinsiyetçilik ve bilimcilikle zehirleyerek soykırımı yaygınlaştırdığı, cinayet ve katliamı normalleştirdiği, uyuşturucu ve fuhuş sektörünü büyüttüğü için vahşidir. Doğayı katlettiği için vahşidir. İnsan olmayı sağlayan insani değer ve özellikleri; doğallık, kültür, felsefe, tarih, bilim, sosyoloji, sanat, vicdan, adalet, hoşgörü, çoğulculuk, çoklu kimlik, renklilik, her ne varsa ortadan kaldırdığı, ideolojik amacı temelinde içini boşalttığı için vahşidir. Kadına karşıt varlığıyla vahşidir.

Doğal ortama sürekli teknolojik müdahale ederek yaşanmaz duruma getirmektedir. Doğal ortamın, çevrenin bozulmasının işaretleri şimdiden insan yaşamını tehdit eder durumdadır. Doğal su kaynaklarının azalması, buzulların erime seviyesinin yükselmesi, bazı bölgelerde çölleşme belirtileri, depremler, sel felaketleri, sarsıcı fırtınalar iklim dengesinin bozulduğunu, bununla beraber toprağın kimyasının bozulduğunu göstermektedir. Besinlere sürekli müdahale ederek, 'organik tarım' gibi bir terimi türetmiştir. Oysa dünyamız doğal çevresiyle, doğal besin maddeleri ve kaynaklarıyla bütünlük içinde kalırsa insan yaşamı sürdürülebilir. Aynısı bitkiler ve diğer canlılar için de geçerlidir. Azalan bitki örtüleri, yok olan mikroorganizmalar ve türlerin hepsi ölmekte olan dünyayı işaret etmektedir. Dünyaya kitaplarda 'yaşlı' denilir. Oysa yaşlanan bir şey olmayıp değişip, dönüşen süreklilik ve hareketlilik vardır. Dünya bu kadar milyar yıla sahip olmasaydı insanlar, hayvan türleri ve diğer canlılar oluşmazdı. Yaşlılık denilen; evrimsel sürecin muhteşem varoluş özelliğidir. Var ederken doğal varlığını sürdüremeyenlerin başka bir şeye dönüşmesidir. Sistem krizi bir de en fazla doğal hayatta görülmektedir. Bu anlamda, sadece siyasal, ekonomik, askeri sorunlar yaşanmamaktadır. Ekolojik sorunlar hayli ciddidir.

Unutmamak gerekir ki; günümüzde ulus devlet krizleri, kapitalizmin krizi, ekonomik kriz, ekolojik kriz, büyüyen işsizlik, yoksulluk, göçle gelen yeni sorunlar, toplumsal yıkım bizi kadın çağını örmeye zorlamaktadır. Kapitalist sistemin diğer çağlara nazaran dinamizm karakteri, kendisine yeni alanlar bularak ve kendisini yayarak uzlaşma, etkileme, yerleşme kapasitesi vardır. Tüm krizlere rağmen kendisini ayakta tutma başarısı, bu denli teknolojinin de katkısıyla, yenilenmelerle toplumu etkisine almasında yatmaktadır. Kapitalizm tanımı gereği; nesnelerin daima satılmak ve karı artırmak için üretildiği, insan ilişkilerinin büyük bir çoğunluğuna aracılık eden bir meta değişim sistemi olduğundan çekim alanıdır. Bununla beraber kapitalizm, büyük ölçüde mutasyona uğrayabilen, büyümeyi başaramazsa ölmek zorunda olacağı bir noktaya doğru da ilerleyen bir sistemdir. Bu nedenle, "büyüme" ve "sürekli değişim" kapitalist yaşam varoluşunun en önemli kurallarıdır. Bunun anlamı ise kapitalizmin sürekli olarak yalnızca bir form içinde asla kalmamasıdır. Temel toplumsal ilişkilerden ortaya çıkan kurumları dönüştürebilme kapasitesi vardır. Bunun için nerede bir gelişme varsa göz atar, el atar, hatta muhalefetle, kendi karşıtı olanla ilişkilenir, sisteme çekmeye çalışır.

Kapitalizmde sınıflar arası uçurum büyüdü

Kapitalizm her ne kadar yalnızca geçtiğimiz birkaç yüzyıl içinde baskın bir toplum haline geldiyse de, o daha önceki toplumların çevresinde uzun süre var oldu. Kapitalist sistem, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra işçi sınıfının hayatına dair düzenlemeleri, 'üçüncü dünya ülkeleri'ne ekonomik yatırım ve işbirliğiyle bir dengede yürüttü. Kürdistan gibi bir sömürge ülke de sömürgeci devletlere peşkeş çekilerek; kaynakları, insan gücü ve kültürel mirası talan edildi. İşçiler Batı'da tek tek fabrikalara, bürolara, şirketlere sıkıştırılıp birbirlerinden yalıtıldı, toplumsal bir hareket olma özelliği silikleştirildi. Kapitalizmde sınıflar arası uçurum büyüdü. Bu uçurum sadece işçilerle burjuva sınıf arasında değildir; yöneten-yönetilen, kadın-erkek, aile-birey, toplum-devlet, insan-çevre ile farklı kültür ve inançlar arasında uçurumun büyümüş, işsizlik artmış ve yoksulluk açlık sınırını geçmiştir. Batıda işçilerin sendikal örgütlenmeleri belli bir güvence sağlamış olsa da Doğu toplumlarında hiç kimsenin güvencesi yoktur. Üstelik devlet harcamaları ve yöneten sınıf olarak burjuvazinin karı öncelikli olduğundan, sosyal güvenceler geri alınmış, azaltılmış ve pahalılıktaki artış, gelirdeki düşüş işçiler dahil halkta ciddi geçim sıkıntısı doğurup tepki biriktirmiştir. Fransa'da benzinin zamlanmasına halkın tepkisi bunu gösterir. Ve tüm toplum, örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi halinde, dev-

İnşada derinlik kazanabilmek için boyutların örgütlenmesine ağırlık vermemiz gerekmektedir. Her şeyden önce Önderliğimizin özgürlüğünü sağlama ve kadın devrimini gerçekleştirme zamanını yaşadığımızdan, bu sorumlulukla ve ciddiyetle çalışmalara yönelmek gerektiği ortadadır. Politikleşen, tecrübe kazanan önemli bir kadın öncülüğü halkta da yaratılmıştır.

rimci potansiyel olarak harekete geçmeye müsaittir, yani dünya genelinde, İkinci Dünya Savaşı ve sonrasına damgasını vuran işçi hareketleri ve ulusal kurtuluş hareketlerini açığa çıkaran sorunlar yerini yeni sorunlara bırakmıştır.

Ulus olma, varlığını koruma ve güvenliğini sağlama bakımından Kürt sorunu iki yüz yıldır çözümlenmemiş bir sorun olarak 21. yüzyıla taşınmıştır. Bu ulusal sorunla beraber dünyada cinsiyetçilik, demokrasi, yurttaşlık, kanserojen şehirleşmeler, ekoloji, hiyerarşi, farklı etnik-dini kültürleri yaşatma ve soykırım tehlikeli sorunlar olarak çözümü dayatmaktadır.

Çözüm olarak Önderliğimiz, bölge halklarıyla birlikte, yönetme, savunma, özerk eğitim sistemi dahil ekonomik girişimciliği, komünal ekonomi geliştirmeyi hayati önemde görevler olarak önümüze koymuştur. Bunun pratik sahası Rojava olmaktadır. Evdeki kadından memuruna, işçisine, işsizine, akademisyenine kadar herkesi ve her siyasi oluşumu gözeterek yönetme esastır. Karar organı olarak meclislerde ve çalışma alanlarında her kesimin varlığı önemlidir. Devrim karşıtı bilinçli ajanlar ve yıkım faaliyeti yürütenler hariç, herkesi katarak çoğulcu olunabilmelidir.

Kadın sorunu evrenseldir çözümü de küresel olacaktır

Kadın hareketlerinin gündemleştirdiği sorunlara geçmişten günümüze bir göz attığımızda şunları söyleyebiliriz: Batı toplumlarında, 1960'larda yaygınca varlık gösteren kadın hareketleri, yüzyılın başında oy hakkını eşitlik sorunu olarak gündemleştirdiler, mücadele ettiler ve bu evrensel bir karakter kazandı. Toplumsal ve siyasal yaklaşımlar dünya geneline yayıldı. Kadınların siyasal talepleri, 'eşit işe eşit ücret' talepleri, bunun devamında toplumsal kurumlarda erkeklerinkine denk bir yer alma ve rol sahibi olma talepleri arttı. Ulus devlete egemen olan akılcılıkla mücadele büyüdü. Kürtaja serbestlik bazı yerlerde tanınıp değişik mesleklerde yer almalar gelişse de bu değişiklikler her döneme göre farklı biçim kazandı. Kadınlar sanayinin en ucuz iş gücü, kadın emeği en ucuz sömürülen oldu. Aile ve toplum içindeki yerleri pek değişmedi. Kadınların dışarıda iş hayatına atılmaları evdeki rollerinde değişiklik ortaya çıkarmadı. Ancak kadınların siyasal talep ve medeni düzenlemelerle sokağa çıkmaları kadın sorununu evrenselleştirdi. Farklı coğrafya ve kültürlere sahip siyasi rejimler altında yaşayan kadınların sesleri ortaklaştı, mücadele küreselleşti. Buna karşı, erkek egemen ulus devlet iktidarları toplumsal cinsiyetçiliğin, geleneğin sürmesi için kadına daha fazla yatırım yapmaya başladı. Kadınlar için öteden beri belirlenmiş olan roller; anne-eş-sevgili ve reklam aracı olmadır. Fakat kadın toplumsal kimliğinde hep ısrarcı oldu. Kadınlar kendilerine bahşedilmiş rol ve cinsiyet yerlerini değiştirmek için her yerde mücadeleyi yükselttiler.

Kadınların bir kısmı sistemde ekonomik-kültürel-siyasi pozisyonlarda yer aldılar, mevki kazandılar. Fakat bunlar kadın karşıtı kapitalist sistemin, ulus devletin en değme koruyucusu olma konumunun dışına çıkamadılar, başka bir şansları olmadı. Böyle kaldıkları sürece çeşitli yetkilere gelebildiler. Sistemden daha fazla sistem savunucusu olan Merkel ve May gibilerinden tutalım, AKP ve KDP'deki kadın siyasi figürlere kadar ulus devlet kurumlarında eğitimden sağlığa, kültürden çevreciliğe kadar devlet zihniyetinin bekçiliğini sürdürdüler. Erkek egemen zihniyetle örülmüş sistemde birkaç kadının çeşitli mevkilere gelmesi ve kamuda görev almasıyla toplumsal cinsiyetçiliğin ve iktidar zihniyetinin değişmesi beklenemez. Kadınlar, kapitalist sistemin ulus devletlerinde birer kurbandırlar. Ve kurban olmaya zorlanıyorlar. Her başkaldırılarının ezilmesi için devlet-erkek terörüyle sistemli uygulamalar, cinsiyetçi kodlamalarla yürürlüktedir.

Buna karşı kadınların kendi tarihlerini ahlaki, politik ve estetik olarak yeniden yaratma mücadelesi sürüyor. Bu süreç oldukça sancılı, zorlu, zahmetli, acılı ve bedeli ağır kayıplarla geçmektedir. Kadınlar müdahale ederek, oluşum sürecindeki tarihe dahil olmayı başardılar. Kadınların tarihi oluşturma anlamında başkaldırıları bir Big Bang etkisidir. 'Kadınların oy hakkı' ve 'eşit işe eşit ücret' talebiyle başlayan mücadeleleri günümüzde sistemin tamamını değiştirmeyi öngörüyor. Doğu toplumlarında, Orta Asya ve Ortadoğu'da kadınların bu hakları da yok. Fakat Kürt Kadın Özgürlük Hareketimiz, bunun da ötesine geçerek ulus devlet sistemine karşı mücadele etmekte ve alternatif yaşam biçimini kurmaktadır. Dikkat edilirse 2018'in 8 Mart'ında erkek sistemine karşı yaygın bir toplumsal itiraz gelişti. Kadın bedenine, söylemine, faaliyetlerine yönelen devlet şiddeti, erkek şiddeti güçlü sorgulandı. Yıl içinde kadınlar daha fazla birleşme ihtiyacı duydu. Bir araya geldiler. Her yerde kadınlar, içinde yaşadıkları ulus devlet iktidarlarını, politikalarını sorguladılar. ABD, İran, Afganistan, Hindistan, İsrail, Fransa ve diğer ülkelerde kadınlar ayağa kalktılar. Kadın sorunuyla toplumsal sorunlar, tam da sorunun diyalektiğine uygun bir bütünlükle, iç içe ele alındı. Kadına yönelik şiddet, erkek gerçeğinin sorgulanmasını getirdi. Kadın sorununun, egemen erkek sorunu olduğu gerçeği daha fazla işlendi. Kadınlar sistem içinde hak sahibi olmayı içeren feminist hareketlerin ötesine geçerek, sorunlarını sistem sorunu olarak gündemleştirdi. Ve tam da sistem karşıtı bir hareket olarak kadınlar artık yeni bir dünya sistemine yöneliyor. Kürdistan'dan yükselip dünyaya yayılan sesi böyle okumamız lazım.

21'inci yüzyıl kadın özgürlük çağıdır

Evrensel değerler yeniden Kürdistan merkezli oluşum aşamasındadır. Cinsiyetçiliğin faşizm yönelimine karşı küresel kadın direnişine öncülük etme düzeyine geldik. En direnişçi kadın hareketlerinin başında gelmekteyiz. Aldığımız sorumluluk; böyle bir küresel mücadeleye öncülük edebilmektir. Bu yeni bir durumdur. Kürt Kadın Hareketi olarak bizim için yeni bir pozisyondur. 2019 yılına böyle bir misyonla girmemiz ve buna öncülük etmemiz kaçınılmazdır. Siyasetimiz ve söylemimizin bu kapsam ve karakterde olması gerekmektedir.

Sistem karşıtı hareket olarak alternatif yegane irade, yaratacağımız komünal iradedir. Komünal iradenin etkin ve etkili olarak ortaya çıkma zamanıdır. Bunu her alan için öncelikli ele alabilmeliyiz. Üst siyaset organlarının otoriter olduğu sistem yerine, değerli iradi varlık olan komünlere gereken ilginin gösterilmesi, 21. yüzyılın devrimci çıkışı olmaktadır. 21. yüzyılın kadın çağı olma tespitinin temeli; özsavunma temelinde komünler ve akademiler ile kooperatif yapılanmalarına dayanmaktadır. Bunu Rojava başta olmak üzere birçok alanda başlatmış durumdayız. Ancak toplumsal inşa ve buna bağlı olarak toplumsal değişime yeterli olabilecek bir rolü henüz oynayabildiğimizi söyleyemeyiz. Bahsedilen değişimin bir ütopyadan ibaret olmadığına, bizzat yöneldiğimiz çalışmalarla mümkün olacağına inanmak şarttır. Erken sonuç alma beklentisi, toplumsal geleneğin hemen değişmesini beklemek yararsız bir düşüncedir. Toplumda değişen yanlar da var, değişmeyen ve kapitalizme öykünen yanlar da. Hele, 'üçüncü dünya ülkeleri'nin sömürgeci baskısı altında olan Kürt kadınları, genç kızları için hala kapitalist kültür cazibesini korumaktadır. Yeni komünal söylemlerle yola çıkarken altta ise eski gelenek elbiselerini, zihniyetini taşıyarak ve kapitalizm cilasıyla süsleyerek, toplumsal yaşam biçimindeki duruşla sosyalizme doğru yol alındığını söyleyemeyiz. Bunun için Rojava Devrimimizde kültür devrimini gündemleştirmek yerindedir. Özgürlüğün anahtarı; kapitalizmden koparak, erkek egemen sistemden sonsuz boşanarak, kendi özgür dünyasını yeniden yaratan kadınların elinde olacaktır!

Kapitalist sistem kültürü yıktığından, topluma kötümserlik, yalnızlık, umutsuzluk ve korku salar. En küçükle yetinmeyi, kendisini sağlama almayı öne çıkarır. Her iç savaşın uzun sürmesinin yol açtığı psikoloji ve egemen güçlerin zihni tasarımı, umudu ve radikal inançları safça ve pratikte karşılığı olmayan, değersiz düşünceler derekesine düşürür. Bununla radikal toplumsal hareketlerin toplumsal dayanaklarını dağıtarak, öncü devrimci, sol-sosyalist hareketleri marjinalleştirmeyi, etkisiz ve zayıf kılmayı amaçlamaktadır. Bunun için Önderliğimize, Özgürlük Hareketimize ve kadın hareketlerinin mücadelelerine bu denli saldırılar gelişmektedir. Biz kadınlar umudumuzu kendimiz oluşturuyoruz. Onun için dünya sisteminin halk hareketlerini, kadın hareketlerini yani sistem dışı hareketleri nasıl sönümlendirdiğine dair dersleri bilince çıkarmamız şarttır. Aslında başından itibaren toplumsal, halkçı bir hareket olarak kalmamız en büyük köklü kazanımımız ve hareket noktamızdır. Varlığımızı toplumsal bir hareket olarak sürdürürsek başarılı olacağımız kesindir. Toplumsal değişim gücü olarak bizler, insanlığın daha önce asla karşılaşmadığı yeni bir mücadele ile karşı karşıyayız. Bu da kendi dünyamızı bilinçli bir şekilde kendimizin yaratma zorunluluğudur. Ve bu, kadın özgürlük çağıdır. Sadece bir ülke kurmuyoruz; çağı yaratmanın eylemi içinde olarak çağın devrimciliğini yapıyoruz. Ve bunu Kürdistan'da başlatmış bulunuyoruz. Kürdistan'da 40 yıldır sürdürdüğümüz mücadele artık bu evreye gelmiştir. Bu algıda zor gelebilir, imkansız gelebilir ama gerçek olan budur.

Erkek egemen sistem bu korkuyu taşıdığından, kadınların başkaldırısını saptırmak ve ezmek için her şeyi yapmaktadır. İktisadi, siyasi, mesleki eşitlik mücadelesinden, eşcinselliği savunmaya savrulan Batı toplumundaki kadınları bu sapmadan çıkarmamız gereklidir. Tabii Batılı mevcut kadın hareketlerinin tek gündemlerinin bu olduğunu söylemek de doğru olmaz.

Feminizm yeni bir çıkışa muhtaçtır. Buna ideolojik boşluk diyoruz. Bu boşluğu jineoloji, özsavunma, komünalizmle dolduruyoruz. Toplamında Kadın Kurtuluş İdeolojisi'yle cevap veriyoruz. Böylelikle evrensel özgürlük değerleri Kürdistan merkezli Ortadoğu'da yükseliyor. Biz böyle bir değişime öncülük ediyoruz. Yani dünya kapitalist sisteminin değişimine öncülük ediyoruz. Rojava ve Suriye'deki savaşla gelişen budur. Dünya genelinde de 60'lı yıllarda baş gösteren feminist çıkışlar, şimdi yerini Kürdistan ve Ortadoğu'ya bırakmıştır. Kadın sorunu toplumsallaşmış ve sahiplenilmiştir. Kadınlar, toplumsal kesimler, halklar egemen sisteme karşı hamleye geçerek güçlü bir alternatif olma durumuna gelebilmiştir. Kapitalist sistemin en çok zorlandığı alan olan Ortadoğu'da buna öncülük ediyor ve üstelik söylemlerimizi eyleme döküp pratikte kadın sisteminin konfederal örgütlenmesini yapıyoruz. Bu anlamda Kuzey-Doğu Suriye'de geliştirdiğimiz meclisler, komünler devrimci bir çalışmadır. Oldukça radikal bir çıkıştır. Özgürlüğü, eşitliği, kadının iradeleşmesini, halkın iradeleşmesini görünür hale getirmektir. Bu meclislere işlevsellik kazandırma ve geldiği düzey, yine kadınların özsavunma örgütlenmesinde aldığımız yol, başta Rojava olmak üzere diğer örgütlendiğimiz alanlar açısından da tartışmamız gereken temel konudur.

Sistem, çatırdamasını Ortadoğu'da kapatmaya çalışıyor

Irak'da süren, Suriye'de olup bitenler Üçüncü Dünya Savaşı'nın sıcak çatışma ortamlarıdır. Yine ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere'de ekonomik kriz ciddidir. Daha öncesinde Yunanistan, ödeyemediği dış borçları dengelemek için içerde kemer sıkma politikasına kalkışınca, halk protestolarıyla sarsıldı, İspanya'da da gösteriler yaşandı. İtalya, Rusya benzer bir darboğaz içindedir. Küresel kapitalist sistem güçleri, 'Yeni Dünya Düzeni', 'Büyük Ortadoğu Projesi' denilen müdahalelerle yeni bir sömürüye tam biçim verinceye kadar kriz, savaşın yayılmasıyla devam edecektir. Sistem çatırdamasını, Ortadoğu'da kapatmaya çalışıyor. Bunun için Suriye savaşı sistemin geleceği açısından hayati önemdedir. Askeri üs alanları burada da var. Bunun ardından Ortadoğu'daki diğer engel devletlere yönelecektir. Her yönelim Kürt coğrafyasından başlamaktadır. Kobanê'yle başlayan, Efrîn'e saldırıyla devam eden ve yine Rojava'nın genelini kapsayan saldırılar Kürt'ü, kendi planına kurban etmedir. Bununla birlikte Kürtlerle ve yine bölge halklarıyla ilişkilerini sürdüreceklerdir. Yöneldikçe alternatif çözüm üreten güç olarak hareketimizi ve Kürt halkını hem ilişkide olarak ve hem de karşısına alarak planını uygulamak istemektedir. Böylesine dizginsiz bir savaşta büyük fırsatları yakalayarak ve yaratılan fırsatları değerlendirerek çözüm geliştirebiliriz. Sahada plan yapan, direnen, savaşan halk olarak bu bizim için önemlidir. Neyle uğraştığımızı hep akılda, yürekte tutarak, devrimcilik görevlerimize yüklenmenin zamanıdır. Yine halkın da direniş görevleri büyümüştür. Yani radikal değişim istemenin dışında başka bir çözüm yolu yoktur. Bunun için savunma başta olmak üzere, komün ve meclisler yoluyla ve ekonomi, eğitim, kültür, siyaset alanında örgütlenmeye çok ciddi yaklaşmalıyız. Dünyadan çıkaracağımız en büyük ders; tüm toplumu kucaklama, açılma, birlikte çalışma, asla varolanla yetinmeden, tüm etnik ulus ve kültürlerle, inançlarla eşit ilişkide olma, yönetme mekanizmala-

rında yer verme, diğer alanlarda da ortak geleceğimiz için bu geleceğimizi ortak kazanma fikriyle yaklaşmadır.

Kapitalizmin liberalizm ideolojisinin etkisiyle dünya solcuları sosyal demokratlığa, sosyal demokratlar tutucu muhafazakarlığa, muhafazakarlar ise sağcılığa kaymıştır. Faşizm, sağcılık bir tarafta yükselişteyken, diğer tarafta karşıtı olarak kadın ve halk hareketleri de birike birike toplumsal patlamalara yol açmaktadır.

Önderlik, Sovyetlerin dağılmasından bu yana ötelenen sosyalizmi güncelleyerek; bitmiş denilen, ilgisiz yaklaşılan, geniş ufukluluk adına kaçınılan, antipatiyle karşılanan ideolojiyi diriltmiş, ideoloji-sosyoloji arasındaki mesafenin giderek kısaldığı bu çağa işaret etmiştir. Ve çağın devrimciliğini temsil ettiği için de hedeftedir. Yayımlanan savunmaları çağın manifestosudur. Sosyalizm mücadelesi yeniden boy vermiştir; hem de en radikal biçimde. Yeni kuşak solcuları, yeni kuşak kadın hareketlerini, değişim arayışı içinde olan anti-kapitalist, anarşist, ekolojist, feminist, antimilitarist sistem karşıtlarını kendi etrafında birleştirecek, buluşturacak ve ortaklığını sağlayacak denli devrimci odak yaratmıştır.

Kadın Özgürlük Hareketimiz, Gençlik Hareketi buna öncülük ettiğinden genel olarak hareketimiz hedeftir. AKP'nin Önderliğe tecritte bu kadar ısrarı, tüm toplum üzerinde cezaevi politikaları uygulaması, ABD'nin üç arkadaşımızı hedef gösterme kararı, halk hareketi olarak örgütlü öncüyü dağıttığı oranda, değişime damgasını vuran halkın toplumsal hareketinde çözülme yaratma amaçlıdır. Devrimci umudu ortadan kaldırıp, tek kurtuluşun kapitalistlerde olduğunu gösterme gayretindedir.

Bu devrim dalgasına ezici çoğunlukla gençler katılmaktadır. Her bir seferberlik çağrısına, sıcak savaş alanlarına gelerek cevap vermiş; toplumsal direnişlerde Kürdistan, bölge ve dünya çapında başı çekmektedirler. Ancak örgütlülüğü zayıftır. Sosyalist, devrimci, sistem karşıtı radikal bir gençlik yetiştiği gibi, sistemin çarkında ezilen kurtarmalık kesim de göz önüne alındığında, gençlik gerçek anlamda sistem karşıtı hareket olarak örgütlenmeye, eyleme geçmeye müsaittir.

Tüm bu gelişmeler Devrimci Halk Savaşı zamanı içinde olduğumuzu gösterir. Askeri güçlerimiz geçen yıl Aralık ayından itibaren eylemlerini, keşif engeline, hava saldırılarına, istihbarat-kontra faaliyetine rağmen sürdürdü. Heval Zeki, Atakan, Medya Mawa, Jindar, Agirî, Pîroz yoldaşlar gibi ağır kayıplar vermemize rağmen başarılı bir pratik ile süreç gelişti.

Takip ettiğimiz eylemler Şehit Delal Amed ve Pîroz-Agirî Devrimci Zafer Hamlesi temelinde yürütülmüştür. Yıl boyunca Çelê'de ve Lêlîkan tepesinde eylemler hemen hemen hiç durmadı. Düşman defalarca saldırı, baskın, sabotaj, suikastlarla darbelendi. Çiyayê Reş'de düşman mevzisine ve kontralara eylem gerçekleştirildi. Serhed Eyaleti güçlerince özel timlerin olduğu otobüse imha eylemi yapıldı. Fedai tarzda yapılan tüm bu eylemler kutlandı. Suriye'de Dêrazor hamlesi devam etti. Efrîn'deki çetelere yönelik eylemler istendiği gibi olmasa da sürdü.

Toplumsal değişim gücü olarak bizler, insanlığın daha önce asla karşılaşmadığı yeni bir mücadele ile karşı karşıyayız. Bu da kendi dünyamızı bilinçli bir şekilde kendimizin yaratma zorunluluğudur. Ve bu, kadın özgürlük çağıdır. Sadece bir ülke kurmuyoruz; çağı yaratmanın eylemi içinde olarak çağın devrimciliğini yapıyoruz. Ve bunu Kürdistan'da başlatmış bulunuyoruz.

Saldırılar ve politikalar Kürdistani, bölgesel ve küreseldir

Tabii özsavunma boyutunda var olan gelişmeler kadar halen de işin tam içeriğine girmeyen, özünü yakalamayan bir durum, duruş var ki; bunu mutlaka ele alıp gidermek, aşmak lazım. Buna göre; savunma görevlerini sadece nizami örgütlenmiş askeri güçlerin işi olarak görmeden, halkın savunma pozisyonuna göre yaşamını örgütlemesi hala öncelikli ve yarım kalmış, ağır aksak yürüyen bir çalışmadır. Savunma görevini sadece askeri güçlere havale etmeyi bırakarak, ağırlık vermemiz gereken bir çalışma olmaktadır. AKP faşizminin Önderliğimiz üzerindeki tecridi, mücadelemize saldırıları devam edecektir. Bunları gerçekte güçlü bir halk direnişini her yere yayarak ve özsavunma örgütlenmesini geliştirerek kırabiliriz. Düşman saldırıları sınırları aştığından Kürt kadınlarının, diğer halklardan kadınlarla ortaklaşacağı duruş, aynı zamanda eylem duruşumuzdur. Hem ulusal birlik ruhuyla cevap vermek hem de bölge halkları olarak ortak tutum sergilemek ve faşizm karşısında kadın direniş cephesinin büyütülmesinde ısrar gereklidir. Artık her parçaya göre çok da özgün siyaset üretilemeyecek kadar yerel olan bölgeselleşmiş, bölgesel olan küreselleşmiştir; küresel olan da bölgeseldir, Kürdistani'dir. Saldırılar, politikalar Kürdistani, bölgesel ve küreseldir. Bu çapta siyaset ve eylem üretmek zorundayız. Hala bu konuda dar kalınabilmektedir.

Yine gelişmelere hızlı müdahalede gecikme, birbirini bekleme gelişebilmektedir. Önderlik merkezli başlatılan direniş hamlesine düşman, Rojava ve ötesini hedefleyerek cevap verdi. Bir süredir bunun hazırlığını yaptığını, Efrîn sonrası sıranın geleceğini biliyorduk. Açlık grevi eylemlerinin, Rojava'yı sahiplenme eylemleriyle birlikte bütünleştirilerek yürütülmesi, faşizme karşı direnişi her yere yayarak cevap verilmesi, yine Rojava'da halkın kendisinin halk savunma güçleriyle beraber alanlarda, mevzilerde olması kaçınılmazdır.

Önderliğin tecridine karşı mücadele için gerekli kararlar alınmış, planlamalar çıkarılmış ve eylemsellikler başlatılmıştır. Geriye tüm bu kararları siyasetin ve eylemin öznesi haline getirmek ve toplumun kadınlar ile gençlerin öncülüğünde her alanda etkili harekete geçmesini sağlamak kalmaktadır. Önderliğin dünya çapındaki etkisi ile beraber Hareketimize demokratik kamuoyunun ilgisi ve akışı daha fazla gelişmektedir. İngiltere'nin en büyük sendikasının gerçekleştirdiği festivali Önderliğe adamasını ve Özgürlük Hareketimizin saflarına gittikçe artan enternasyonal katılımları bu minvalde okumak gerekir. Gelişen bu ilgi ve sahiplenmeyi örgütlemek ve daha da geliştirmek için büyük imkan ve fırsatların olduğu bir süreci yaşamaktayız. Çünkü; dünyada yaşanan faşizmi kaldıramayan birçok kesim var ve bunların hepsinin Özgürlük Hareketi'ni ve Önderliğini bu faşizme alternatif olarak gördükleri artık inkara gelmez bir durumdur.

Yeni yılda hedeflerimizi netleştirdik

Öte yandan, dünyadaki faşist blok Özgürlük Hareketi'nin alternatif olma boyutunu ötelemek, bastırmak, yıldırmak ve zayıflatmak için her şeyi yaptı ve yapmaya devam etmektedir. Onun için yılbaşından sonra gündeme gelen Efrîn işgali uluslararası bir komplo biçiminde bütün devletlerin onayı ile gerçekleşti. PKK'nin her türden varlığı yasaklanmaktadır. Önderliğin zehirlenmesi, ölüm tehdidi ve işkence uygulandığı gerçeğini yalanlamış ve tecridi reva gören kararlara gitmişlerdir. En son, PKK yöneticisi üç arkadaşımız için alınan karar bu durumun bir devamı olarak yaşandı. Öte yandan Başûr'da yaşanan seçim krizi ve Tevgera Azadî bürolarının yasaklanması da uluslararası konseptten bağımsız olmayıp, hiç bir biçimde Özgürlük Hareketi'nin varlığını kabul etmeme tutumları olarak sergilenmişlerdir.

Bütün bu yönelimler karşısında kadronun duruş, tutum, katılım ve çalışma performansı son derece önem kazanmaktadır. Çünkü; bu yönelimleri bertaraf edecek görev ve sorumlulukların beklediği çetin bir sürecin içerisindeyiz. İnşa görevlerimiz ve öncülük misyonumuz vardır. Devrimde gereken rolü yerine getirmesi bakımından toplumsal çalışmaların, meclis ve komünlerle yürütülmesi gerekir.

30 Haziran'da normal yayın akışına başlayan Kürt kadınlarının öncülüğünde kurulan JIN TV, daha şimdiden bütün kadınların ilgisini çeken bir gelişme olmuştur. Uluslararası alanda Kürt kadınının savaştaki rolüne vurgu yapan bazı film ve belgeseller ilgi çekmiştir. 'Keçên Rojê' filminin gösterime girmesi esnasında değişik uluslardan kadınların 'Jin-Jiyan-Azadî' sloganını atması ve bu şiarın bütün kadınları sarması Hareketimizin etki düzeyini yansıtmaktadır. 25 Kasım'da açılışı yapılan Jinwar köyünün kadınlara özgür yaşam mekanı olarak sunulması ve kadın ekseninde bir oluşuma model olması önemli bir gelişme olmuştur.

Varlığını katliamlarla, soykırımla ve işkencelerle yürüten faşizan sistem, yıl boyunca var olan her çalışmayı denetimine almak, yıldırmak, kontrol edemediklerini zindana atmak ile meşgul oldu. Zindandaki arkadaşlarımızın duruşu ve direnişi zindan direniş tarihine yakışır biçimde gelişiyor. Özellikle de son olarak tamamen kendi bağımsız iradesi ile süresiz açlık grevine giren Leyla Güven arkadaşın tutumu ve daha sonrasında zindanda genel olarak başlatılan dönüşümlü ve süresiz açlık grevleri, zindanların süreç gereği kendi sorumluluklarını sahiplenmeleri açısından önemli bir tutum olmuştur. Aynı şekilde, Önderliğe tecridi kabullenmemek adına ve Erdoğan'a uluslararası desteği protesto etmek için bedenini ateşe veren Ümit Acar arkadaşımızın eylem ve tutumu da yıla damgasını vuran önemli bir tutum oldu. Halk nezdinde bu kadar radikal eylemlere giden tutumları kadrolar olarak anlamlandırmak ve gelişen mücadeleyi yükseltmek vazgeçilmez bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Açığa çıkan şu ki; inşada derinlik kazanabilmek için boyutların örgütlenmesine ağırlık vermemiz gerekmektedir. Her şeyden önce Önderliğimizin özgürlüğünü sağlama ve kadın devrimini gerçekleştirme zamanını yaşadığımızdan, bu sorumlulukla ve ciddiyetle çalışmalara yönelmek gerektiği ortadadır. Politikleşen, tecrübe kazanan önemli bir kadın öncülüğü halkta da yaratılmıştır. Devrimsel gelişmelere büyük bir heyecan ve istekle katılmaktadırlar. Erkek tarzının aşılarak bir kadında erkin toplanmasına yol açmayan komünal temsiliyete ağırlık verilmesi, eş başkanlık temsilinin sistemimizde oturması önemli bir düzeydir. Ancak bu eşitlikle özgürleşme sorununun tamamen çözülmediğini bilerek siyasal, kültürel, sosyal bir kadın gerçeğinin yaratılması temel amaç olmalıdır. Devrime kalkmış bu kadınların nasıl bir dünya istediklerini bilerek genel siyasi taleplerini gerçekleştirmekle beraber kapitalist yaşamla mesafenin giderek açılması da gerekir. Savaşan kadınlar adına diplomasi, siyaset, temsiliyet yapılırken bunun mütevazılığının gösterilmesi yüceltici olacaktır. Kadın siyaset akademilerinde eğitimlerin derinleştirilerek, meclis ve komünden tutalım özerk yönetimde yer alan, siyasi çalışma yürüten arkadaşlarımızın yetkinleştirilmesine kadar süreklileşmesine ihtiyaç vardır. Bu temelde, yeni yılda en başta Rêber Apo'nun özgürlüğünü başat gündemimiz yaparak, yürütülen direnişi zafere ulaştırma temelindeki hedeflerimizi netleştirmiş bulunmaktayız. Bu irade ve kararlılıkla yeni bir yıla girerken, zafer yolunda büyük hamleler yapacağımız bilinci ve inancındayız.

■■■

2019 yılı Kürt halkının, insanlık tarihinin ve özgürlük çizgisinin kazandığı bir yıl olacaktır

2019'a zafer hamlesi içinde giriyoruz. Çok daha kararlıyız, umutluyuz. Sadece büyük savaş ve direniş yılı olmayacak 2019, Kürt halkının da, insanlık tarihinin de, özgürlük çizgisinin de en çok kazandığı bir yıl olacaktır. Kesinlikle iddiamız, hedefimiz bu temeldedir. Öngördüklerimizi, planladıklarımızı hayata geçirir, bunu Önderlik ve şehitler çizgisinde yürütürsek başaracağımız da kesindir. 2018'in derslerini güçlü bir biçimde çıkarıp mevcut direniş hamlesine taşımak bizi kesinlikle böyle bir iddiaya ulaştırıyor. Sonuçta zafere de ulaştıracaktır.

Duran Kalkan

2018 yılının sonuna doğru çok yoğun bir siyasi-askeri hareketlilik yaşandı. Üçüncü Dünya Savaşı denen süreç en hareketli dönemlerinden birini yaşıyor. Her gün nelerle karşılaşılacağı çok bilinmiyor. Tüm bölgeyi, dünyayı, bizi etkileyen yeni olaylar oluyor. O bakımdan olaylar yaşandıkça değerlendirmek gerekiyor ama artık yıl açısından bir geri sayım başlamış durumdadır. Önemli ve yeni gelişmeler olursa kuşkusuz gerekli değerlendirmeler yapılır. Fakat biz şimdi 2018 yılının gelişmelerini, pratiğini değerlendirecek ve derslerini çıkartmaya çalışacağız. Herkesten fazla Hareket ve halk olarak bizim buna ihtiyacımız var. Çünkü; yılın en aktif, en çok mücadele eden, en fazla zorluk, acı yaşayan toplumu ve Hareketi olduk. Bu tartışma götürmez bir gerçektir. Dolayısıyla herkesten çok bu yılı tartışmaya hem hakkımız var hem de temel bir görevimizdir. Çünkü; yaşadıklarımızın hakkını vermek, ödediğimiz bedelleri anlamlı kılabilmek açısından bu gereklidir.

Geçen yıl sonunda, 2017'yi değerlendirip 2018'e hazırlanırken yıl olaylarını derinlikli ve bütünlüklü ele alıp anlayamama, bu nedenle yeterince ders çıkartmama biçiminde eleştirmiştik. O tutumu doğru ve yeterli bulmamıştık. Eğer öyle yaklaşılırsa 2018 yılında daha fazla zorlanma yaşanabilir; gelişmeler ve olayları doğru ve yeterli anlama, onlara hazırlıklı yaklaşma gerçekleşmeyebilir demiştik. Gerçekten de 2018 yılı kapsam, ağırlık, şiddet bakımından 2017 yılını kat be kat aşan bir mücadele, savaş ve direniş yılı oldu. Hareket ve halk olarak böyle bir durumu yaşadık. Genelde bölge ve küresel durum açısından da son derece hareketli, çelişkileri yoğun, çatışmalı, baş döndürücü hızla gelişen bir siyasi-askeri mücadele yılı yaşandı.

2018 yılı büyük mücadele yılı olmuştur

2018 yılı dediğimiz süreç içerisinde gerçekten de çok yönlü, çok boyutlu, karmaşık, yoğun, şiddetli, özellikle de ideolojik-siyasi anlamı büyük, derin bir mücadele yılını yaşadık. Neden mücadele bu kadar şiddetli oluyor, yaygınlaşıp, derinleşiyor? Bu soru 2018 yılı sonu itibariyle de önümüzde duran bir soru oluyor. Çünkü; Bakur'da, "mücadeleden düşme, sistem içi olma" gibi kavramlar kullanılıyor. Şöyle denilebilir: Mücadelesiz, ucuz, kolay bir yaşam aramayı ifade eden bir eğilim, ruh hali var. Bunun bir orta sınıf ruh hali olduğunu kabul etmemiz lazım. Şu ortaya çıkıyor: Gerçekten de küçük burjuva zihniyet etkileri, anlayışı çok fazla ve yaygındır. Aslında kapitalist modernite sisteminin en tehlikeli saldırısı; insanları duygu, düşünce, ruh hali olarak yanıltmak, şaşırtmak, gerçeklerden uzaklaştırmak, hayalci, yanılgılı bir hale getirmek oluyor.

Önder Apo, liberalizmin oyunları olarak bunları tanımladı ve kapitalist modernite sisteminin en büyük silahının "bin bir suratlı liberal ideolojisi" olduğunu söyledi. Aslında parası, silahı ve başka şeyleri olsa da en etkili gücünün liberal ideoloji olduğunu ifade etti. Bu da karşıtlarını küçük burjuvalaştırmak anlamına geliyor. Küçük burjuvalık, yaşam gerçeklerinden kopmak, ayakları havada olmak demektir. Dahası ayak üstü değil, tepe üstü duruyor olmak demektir. Orta yolcu denilen eğilimi her boyutta yaşamak demektir. Önder Apo orta yolculuğu da çok iyi değerlendirdi: "Bir eliyle devrimde bir eliyle karşı devrimde olmak, bir gözle devrime bir gözle karşı devrime bakmak, bir kulakla devrimi bir kulakla karşı devrimi dinlemek; her ikisinden de bir şeyler almayı umut edip çalışmak ama ikisinden de bir şey alamayarak kendi başına da, herkesin başına da bela olmak demektir" dedi. Küçük burjuvalık esas olarak bunu ifade ediyor. O nedenle tehlikelidir. Bizim, Önder Apo gerçeğini, dolayısıyla Kürdistan'daki durumu ve Özgürlük Mücadelesi görevlerimizi daha doğru ve derinlikli anlayıp başarıyla yerine getirebilmemiz için her şeyden çok bu orta sınıf eğilimi denilen, küçük burjuva anlayış ve ruh halleri denilen hususlara karşı mücadele ederek aşabilmemiz gereklidir. Onu yapamazsak ayakları havada kalırız, büyük yanılgılar yaşarız. Kürdistan gibi küresel kapitalist modernite sisteminin inkar ettiği ve yok etmeye çalıştığı, elinde herhangi bir imkanı kalmamış bir toplumun varlık ve özgürlük mücadelesi de o yaklaşımlarla yürümez.

Dikkat edilirse küçük burjuva reformist-milliyetçi çizgi 70'li yılların ortasında bir saman alevi gibi parladı ve tükendi. Demek ki o özelliklerle bu ülkede gerçekler görülemez, ayağı yere basan bir duruş, tutum ve yaşam sahibi olunamaz. Dolayısıyla varlık ve özgürlük mücadelesi yürütülemez. Önder Apo'nun en temel özelliği bu sınıf gerçeğini önceden çok iyi görmesi ve eleştiri-özeleştiriyle kendi içinde ve çevresinde bu özellikleri aşmayı başarmasıdır. Kırk beş yıllık bir Önderlik yürüyüşünü gerçekleştiren, bu kadar ağır ve zor koşullarda söz konusu gelişmeleri yaratmayı bilen esas gerçeklik işte bu oluyor.

Reqa zaferi yakın tarihin en büyük zaferlerinden biri oldu

2018 yılına çok büyük hamle yapma umuduyla girdiğimizi söyleyebiliriz. Gerçi Kürt sorununu yaratan, ayakta tutan Kürt karşıtı dünya sistemi Kerkûk saldırısıyla, özel olarak Başûrê Kurdistan yönetimine, genelde tüm Kürtlere, 'Çok fazla kendinizi kandırmayın, gerçeklerden kopmayın, ucuz hayaller peşine takılmayın' biçiminde bir mesaj vermişti. KDP önderliğinin biraz da Kürt toplumunda PKK'nin etkisini ve itibarını geriletme amaçlı ucuz yaklaşım çerçevesinde geliştirdiği, sözde 'bağımsızlık referandumu' karşısında gösterilen tepki bunu böyle ortaya koymuştu. Hareket olarak biz o dönemde Merkez Komite toplantısındaydık ve bu durumu tüm yönleriyle tartışıp değerlendirdik. Kendi açımızdan da, genel Kürt Hareketi açısından ne tür dersler çıkartılması gerektiği üzerinde durmuştuk ve iyi anladığımızı da düşünüyorduk. Bize daha çok umut veren, 16 Ekim'den itibaren Kerkûk ve çevresinde yaşanan gelişmelerin Kürtler açısından çok daha kırıcı, zayıflatıcı etkide bulunmasını önleyen, Reqa'nın DAİŞ'den kurtarılarak özgürleştirilmiş olması gerçeği vardı. Bu gerçekten de yakın tarihin en büyük zaferlerinden biriydi, belki de son dönemin en büyük zaferiydi.

Ortadoğu'daki bütün dengeleri değiştiren güç olarak DAİŞ ortaya çıkartıldı, saldırtıldı. DAİŞ de kendisine başkent olarak Reqa'yı seçmişti, bütün saldırılarını oradan geliştiriyordu. Dolayısıyla kendine merkez yaptığı yerde DAİŞ gibi son yılların bölgedeki, hatta dünyadaki belirleyici gücünü yenilgiye uğratmak, DAİŞ'i oradan sürmek, Reqa'yı özgürleştirmek bölge dengeleri ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin gelişimi açısından önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştı. Bunun da önemli sonuçları olacağını değerlendiriyorduk ancak bir zafer kazanılmıştı, Kürtlerin diğer halklarla savaş arkadaşlığı, birliği güçlenmişti, önemli bir gelişme ve zafer elde etmişlerdi. Dolayısıyla yeni gelişmeler de Kürtler açısından olumlu olur diye değerlendiriyorduk. Bu durum daha çok umutlu kıldı. Bu çerçevede önümüze daha büyük hedefler koyma, bu gelişmelere dayanarak DAİŞ ve El-Qaide faşizminin esas beyin gücü olan, AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratacak bir plan ve pratik üzerinde çalışma tutumumuz gelişti. Doğal olarak böyle hedefler önümüze koyduk. Böyle yapmış olmamız yanlış da olmadı. Doğru ve gerekli olan oydu ama Reqa sonuçlarıyla Kerkûk sonuçlarını daha iyi birleştirebilmeliydik, mesajları daha iyi alabilmeliydik. Bu konuda tek yanlı bakış, özellikle de hep olumlu yönden bakış, niyetsel bakış zaman zaman gerçekleri kaybetmemize yol açtı; dolayısıyla her bakımdan, her zaman yeterince hazırlıklı olmamızı engelledi. Halbuki sonuçları daha iyi değerlendirebilirdik. 2018 yılına dört cephede de daha güçlü, planlı, örgütlü, daha gerçekçi hedeflerle hazırlanabilirdik.

İktidarcı devletçi sistemin çelişki yumağı nasıl çözülecek?

Aslında işin üzerinde durmuyor da değildik fakat sert bir savaş içerisindeyiz, çok iç içe geçmiş bir savaş gerçeği yaşanıyor. Bu bakımdan yaşanan savaş durumunu gerçekten hafife almamak gerekiyor. DAİŞ'in 3 Ağustos'ta Şengal'den başlattığı saldırı, 15 Eylül'de Kobanê'ye yöneltiği saldırı -bunlar 2014 yılında oldu- çok önemli saldırılardı. Ciddi bir tehdidin varlığını ortaya koyuyordu. 24 Temmuz 2015 AKP-MHP saldırısı da bu saldırıların devamı, bütünleyeni olarak gelişti ki, giderek işin buraya varacağını gösteriyor, ortaya koyuyordu. Bunlar birbirlerinden çok kopuk olaylar değildi ve biz bu temelde dört cephede birden en yoğun siyasi, askeri, ideolojik mücadeleleri yaşadığımız bir dönemde bulunduk. Bu dönem hala devam ediyor; derinleşerek ve yayılarak da sürüyor. Öyle bir daralma, gerileme, aşılma durumu yok; nereye kadar varacağı da belli değildir. Bunu görmemiz gereklidir. Bu konuda süreci yönlendirmek bizim elimizde değildir. Ancak doğruya yakın bir biçimde anlayarak kendi cephemizden varlık ve özgürlük mücadelesini başarıyla yürütmek için değerlendirebiliriz. Yoksa başka türlü süreci kendi istediğimiz biçimde yönlendiremiyoruz. Böyle olmasın, şöyle olsun diyemiyoruz. Yani istek ve niyetlerimiz hakim olmuyor. Böyle bazı ruh halleri, anlayışlar, Hareketimiz ve halkımız içinde de ortaya çıkıyor. 'Bunlar niye böyle oluyor, şöyle olsun' türünde yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Sanki her şey Hareketin elindeymiş gibi, 'Öyle yapmasın şöyle yapsın, öyle olmasın böyle olsun' gibi beklentiler var. Bunlar gerçeklerle bir alakası olmayan düşünceler ve beklentilerdir. Somut gerçeklik bunun dışındadır ki, 5 bin yıllık iktidar ve devlet sistemi, 500 yıllık kapitalist modernite düzeni geldiği noktada o kadar kapsamlı bir çelişki yumağı oluşturmuş ki, gerçekten

de bu nasıl çözülecek; çözülecek mi, yoksa bazı dinlerin ifade ettiği gibi kıyametle mi sonuçlanacak, belli bile değildir. Gelişme yaratıyoruz diye, insanlığa fayda getiren şeyler yanında o kadar çok zarar getiren şey de ortaya çıkartmış ki, ne olacağı belli değildir. Geçtiğimiz günlerde Amed'in üzerindeki barajın iki kapağı koptu ve suyun yarısı gitti, ikisi daha kopsaydı Amed de su altında kalabilirdi. Tek Amed de değil, Dicle etrafındaki her şey suya kapılabilirdi. Nuh Tufanı'nı çok çok aşan sonuçlarla karşı karşıya gelebilirdi. Efsane ya da tarih olarak okuduğumuz tufan günün gerçeği olabilirdi. Bu inşa edilmiş en küçük felaket olasılıklarından birisidir. O kadar çok şey biriktirilmiş ki, yarın ne olur belli değildir.

Sisteme karşı içten mücadele etmek demek, sistemin özelliklerini almak ve ona göre hareket etmek demek değildir. Kendi çizgini, gerçekliğini uygulayacaksın ama cepheden sistemle karşı karşıya gelmeyeceksin. Böyle bir doğru anlama sorunumuz var. Bu bakımdan da 2018 yılı gerçekten de Rojava alanında daha çok ders çıkartma, daha çok gerçekleri görme, daha çok toplumun gücünü anlama, dolayısıyla toplumsal siyaseti görme, öğrenme, anlama süreci oldu.

2018 yılına damgasını vuran Efrîn savaşıydı

ABD-Sovyetler çelişkisi olduğu dönemde hep nükleer silah durumu değerlendiriliyordu. Önder Apo, "nükleer dehşet dengesi" diyordu. O tür silahların etkisinden söz etmeye bile gerek yoktur. Yerküreyi onlarca kez yok edecek silah üretilmiş durumdadır. O nedenle dünya gerçeğini doğru anlamakta fayda var. Sadece ajitasyonla yürümemeliyiz, salt sloganvari olmamalıyız. Ütopyamız olmalı, pozitif bakmalıyız, moralli, cesur, coşkulu olmalıyız, mücadele etmeliyiz. Somut olmamız, olay ve olguları, yaşanan gerçeklikleri bütün yapılanışlarıyla, çelişki ve çatışma odaklarıyla doğru ve yeterli anlayıp ona göre yaşamı tanımlamamız ve planlamamız gereklidir. Yoksa diğer türlü ayaklarımız yerden kesilebilir. Önder Apo hepimizi birey, hareket, toplum olarak ayakları yere basar hale getirmek istiyor. Tekrar çizgiden kopar, ayağı havada nereye gittiği bilinmeyen bir duruma gelebiliriz. Bu tür etkiler var. Bunlar bizim biraz daha güçlü hazırlık yapmamızı, yaşamı daha fazla ciddiye almamızı, karşımızdaki güçleri, Kürt sorununu yaratan ve ondan fayda sağlayarak ayakta tutan güçleri daha doğru, gerçekçi anlamamızı önledi.

Bütün bunları neden belirtme gereği duyduk: 20 Ocak 2018'de TC ordusunun Efrîn'i işgal saldırısı başladı; bizim açımızdan da, Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı açısından da aslında 2018 yılına damgasını vuran savaş kesinlikle Efrîn savaşı oldu. Bunu hepimiz her zaman tereddütsüz bu biçimde görüp anlamalıyız. Efrîn savaşının derin tarihsel ve güncel gerçekliklerini sonuçları ve nedenleriyle birlikte doğru ve yeterli bir biçimde bilince çıkartmalıyız. Bundan sonrasını doğru karşılayabilmek, varlık ve özgürlük mücadelesini doğru ve başarılı yürütebilmek açısından bu kesinlikle gereklidir. Efrîn savaşına nasıl geldik, böyle bir savaş nasıl ortaya çıktı? Savaşın seyri nasıl böyle oldu, onu neden farklı yönlerde seyrettiremedik? sorularına doğru cevaplar verebilmek açısından bu hususları başta belirtmek istedim.

Aslında daha başta birçok yanılgımız, eksiğimiz vardı. Bu nedenle doğru, yeterli bir hazırlık içinde olamadık. Evet, kahramanca bir direniş yürütüldü ama işe tüm boyutlarıyla ve yeterli ciddiyetle yaklaşılamadı. Bunu görmek gereklidir. YPG Komutanlığı 25 çeteyi öldürdükleri bir eylemin açıklamasını yapıyor, "Efrîn'i işgalcilere mezar edeceğiz" diyor. Bu dün de böyleydi, önceki gün de böyleydi, şimdiye kadar niye etmedik? Bu soruya cevap vermemiz lazım. Bu konuda Hareket engelleyici olmadı, genel yönetimimizde bir eksiklik ve engelleyicilik yoktur. O yönetimin en fazla sorumlusu olarak bunu net bir biçimde ifade edebilirim. Eğer bugün söylenen doğruysa o zaman bunu söyleyenler bu geçen yedi ayda ne yaptıklarını izah etmek durumundalar. O zaman niye Efrîn işgalcilere mezar edilmedi? Ne engelledi? Bence açık söylenmelidir, özeleştirel yaklaşılmalıdır.

Evet, Önderlik ve Parti hepimize bir şeyler öğretti. Sevgili Leyla Güven'in söylediği gibi, "Zavallı, evde yaşayan bir kadından, bir halka öncülük eden bir özgürlük militanını ortaya çıkardı." Bunu Önderlik ve Parti yaptı, şehitler yaptı, halkın desteği yaptı, biz de içinde olduk ve bu değerlerden faydalandık. Ama, 'Biz yaptık, kendimiz yaptık, ben de biliyorum, benim de bilgilerim var, benim de düşüncelerim var' dememeliyiz. Daha mütevazi olmaya, daha özeleştirel yaklaşmaya, bizleri var eden gerçekleri daha doğru görmeye, anlamaya ihtiyaç var. Örgütleyici, ikna edici olmak, birlik yaratmak, dahası somut gerçekleri daha iyi görerek onun gereklerine göre hazırlıklı olmak buradan geçiyor. Belli ki öyle olunmadı. Reqa'da ortaya çıkan sonuçlar öyle anlaşılıyor ki, biraz da baş dönmesi yarattı, bizi somut gerçeklerden kopardı. Sonuçta çok daha etkili olabileceğimiz bir yıl mücadelesini kahramanca direnerek yürüttük.

Direnişi en çok Önderlik duruşu temsil etti ve yürüttü

2018 yılında sömürgeci-soykırımcı sistem tüm gücünü seferber ederek saldırdı. Sistemin öncülüğünü yapan ABD ve ortakları da her türlü hile ve baskıyla üzerimize geldiler. Sistemin tetikçisi olan AKP-MHP faşizmi de Türkiye'nin bütün iç ve dış imkanlarını seferber ederek topyekun faşist özel savaş konsepti temelinde üzerimize saldırdı. Topyekun saldırıya Önderlik, gerilla, parti, kadın, gençlik, halk ve dostlarımız olarak hepimiz maruz kaldık. Tabii bu topyekun saldırı karşısında topyekun kahramanca direniş içerisinde olduk. En başta bu kahramanlık çizgisini Efrîn direnişçileri yarattı. Söz konusu direniş çizgisi Lêlîkan, Xakûrkê, Avaşîn başta olmak üzere bütün Medya Savunma Alanları'na, yine Bakur'a, Başûr'a, Rojhilat'a yayıldı. Böylece tarihin en anlamlı, en cesur bir topyekun direnişini yürüttük, bütün cephelerde bir direniş içerisinde olduk. Dört parça Kürdistan ve yurtdışı direndi; ideolojik, siyasi, askeri, örgütsel, her boyutta direniş içerisinde olduk. Tabii direnişi en çok Önderlik duruşu temsil etti ve yürüttü. İmralı Direnişi şahsında tüm 2018 özgürlük direnişçiliğini selamlamamız lazım. Yine direnişi en fazla kahraman şehitlerimiz başarıyla yürüttü. Avesta ve Karkerler şahsında büyük Efrîn Direniş Şehitlerimizi, onlar şahsında 2018 yılının Kürdistan'ın her yanında düşman saldırılarını kırarak varlık ve özgürlük mücadelemizi zafere daha çok yaklaştırmış olan kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anmalıyız. Böyle bir direniş içinde olduğumuz tartışma götürmez bir gerçektir.

Askeri boyutta bu direnişler Kürdistan'ın dört bir yanında yürüdü. Rojava baştan başa bir savaş alanı oldu. Gerçekten 2018'i değerlendirirken bazı yanılgılar karşısında özeleştiri vermemizde fayda var. Reqa'da zafer elde edildiğinde ortaya konulan bir yanılgı da, "Artık Suriye'de askeri boyut süreci geçti, siyasi çözüm süreci başladı" diyen yaklaşımdı. 20 Ocak'ta Efrîn savaşı başlayınca bu düşünce sahipleri hazırlıklı olamadılar. Ne büyük bir yanılgı içinde oldukları ortaya çıktı. Efrîn'in TC tarafından işgal edilmesi üzerine Suriye'de siyasi çözüm süreci gelişecek diye değerlendirenler, bekleyenler var. Böyleleri dışımızda var ama ne yazık ki içimizde de varlar. Ne kadar çaba harcasak da Hareket olarak düşünceyi tam yönlendiremiyoruz. Hareket ve mücadele herkesi eğitiyor ama mütevazi bir yaklaşım yoktur. Biraz bilgi sahibi olununca kendine görelik biçiminde, 'Benim de düşüncem var' yaklaşımı öne geçiyor. Kendini beğenmişlik, hayal dünyasında yaşama var; biraz imkan olunca kendini kaybeden, biraz zorluk gündeme gelince de panikleyen küçük burjuva ruh hali ve yaklaşımlar var.

Şimdi Dêrazor'da DAİŞ faşizmi son noktalarını da kaybediyor. Aslında çok sert bir savaş o cephede de var. Fakat sorunun sadece DAİŞ olmadığı ortadadır. İdlib var, TC var, AKP-MHP faşizmi var. Bunu görüp anlayamayan bir akıl Kürt sorununu anlamamıştır, dolayısıyla Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini doğru yürütemez. Kürdistan bir bütün, Kürdistan üzerindeki sömürgecilik, soykırımcılık bir bütündür ve bu bütünlük Türkiye'de ve İran'da kırılmayana kadar, bu soykırım ve zihniyet siyaseti oldukça, ne Başûr'da ne de Rojava'da bir çözüm olmaz. Bunun olabileceğini düşünmek Kürdistan'dan, Kürt gerçeğinden, tarihinden, Kürt sorunu dediğimiz sorununun nasıl bir sorun olduğundan, kimin tarafından yaratıldığından, kim tarafından sürdürüldüğünden hiçbir şey anlamamış olmak demektir. Bu açık bir gerçektir.

Şimdi Türkiye tekrar tehdit edince Rojava yönetimi seferberlik ilan etmek durumunda kaldı. Umarız ki mücadeleyi yürütenler gerçekçidirler, doğru anlıyorlardır, bir de özeleştirel yaklaşıyorlardır. O kendine göre, kendini çok abartan ruh hali, duygu, düşüncelerden kendilerini kurtarıyorlardır. Çünkü; öyle bir şey oluştu ki; çok fazla, bizim istediğimiz gibi olsun, bize göre şekillensin, biz şunu yaparız, bunu yapamayız diyecek duruma düşmüşlerdi. Biz onlara, "Bu dünyayı siz çevirmiyorsunuz. Dünya sizin istediğiniz gibi dönmez. Siz dünyanın istediğini görecek ve biraz ona göre yaklaşacaksınız" dedik. Şimdi gerçekler biraz bu temelde daha çok açığa çıktı. Bakur baştan sona savaş oldu. Dağda gerillanın, şehirde gençliğin, kadınların, halkın savaşı yıl boyu bir saniye bile durmadan devam etti. Savaş sadece askeri boyutta sürmedi ki, siyasi boyutta da, toplumsal boyutta da, ideolojik boyutta da en ileri düzeyde sürdü. Zindanlar tıka basa dolduruldu. Tarihin en ağır faşist terörü, işkencesi, baskısı uygulandı. İşte İmralı'daki baskı ve tecritten başlayarak bütün zindanlar en ağır baskı ve işkence alanı haline getirildi, TC, sınırlarını cezaevlerinin etrafındaki duvar ve tel örgülerle çevirerek aslında bütün Bakurê Kurdistan ve Türkiye'yi bir tür zindana dönüştürdü. Dolayısıyla sadece cezaevi denilen yerlere koymaya gerek yok ki; sokak, ev, okullar, işyerleri de cezaevi haline getirilmiş durumdadır. Her yer faşist polis baskısı, zulmün yapıldığı, uygulandığı alan konumundadır.

Gerilla egemen dünya karşısında ezilenlerin özgür yaşam tarzıdır

Diğer yandan Başûr'a dönük saldırılar oldu, Başûr'da direnildi. Başta Lêlîkan-Xakûrkê hattı olmak üzere Heftanîn'den Xakûrkê'ye kadar Türk ordusu bütün sınır boyunu tampon bölge yapmak için Medya Savunma Alanları'na işgal harekatlarını sürdürüyor. Buna karşı tüm cephelerde kahramanca duruş, direniş oldu. Bütün tankını, topunu, uçağını kullanarak Medya Savunma Alanları'nı hedef yaptı. Dahası 15 Ağustos'ta Şengal'i vurdu. Şengal'de Êzidî halkını eğitip, biraz bilinçli, örgütlü, kendini yaşatır kılmaya çalışan, 24 saat durmadan bunun için çaba harcayan Zeki Yoldaşı çok planlı bir biçimde alçakça katlettiler. Artık dağ veya şehir her yer aynıdır. Bu nedenle, "Ben dağda ön cephede olmak istiyorum" demek artık yanılgılı bir durumdur. Her yer aynıdır. Öyle, "Ben şuradayım, öteki burada" diye bir şey yoktur. Cephe ve cephe gerisi diye bir şey söz konusu değildir. Önder Apo, "Biz varlık ve özgürlük mücadelesi yürütüyoruz, bunun da tarzı gerilladır" dedi. Gerillayı bir askeri ve eylem gücü olarak değil, bugünün egemen dünyası karşısında tüm ezilenlerin var olma ve özgür yaşama tarzı olarak tanımladı. Dolayısıyla gerillacılığı doğru anlamamız gereklidir. Niye gerilla tarzından söz ettik? Çünkü; gerillada cephe ya da cephe gerisi yoktur; her yer cephedir her an savaş anıdır. Önder Apo, "24 saat gerillacılık" tanımını geliştirdi. O düzenli ordu kur-

maya yönelen, cephe gerileri oluşturan, onlara dayanarak eylemler yapan gerillacılığın baştan itibaren Kürdistan'da gelişme yaratmayacağını, başarılı olamayacağını görüp Kürdistan gerillacılığını ayrı tanımladı. O bakımdan biz hala cephe, cephe gerisi olarak görüyorsak bu bir yanılgıdır. Dikkat edilirse her yer cephedir, her yer mücadele alanı, her türlü mücadele her an her yerde yaşanabilir, yürütülebilir. Bu da açığa çıkan bir gerçeklik olmuştur.

Rojhilat'daki durum kendi özgünlüğü içerisinde daha doğru ele alınmayı gerektiriyor. 24 saat baskı var, buna karşı 24 saat direniş gerekiyor. Oldukça örgütlendirilmiş egemen bir sistem var. Bu sistem de Kürt'ü yok etmeyi, iradesiz kılmayı, Kürt halkının varlık ve özgürlüğünü engellemeyi öngören bir sistemdir. Dolayısıyla onu sağlayabilmek için de belki TC'nin yaptığı kadar öncelikli ve yaygın olarak her alanda Kürtlere saldırıp katliam yapmıyor ama kendine göre bir sistemi var, bir tarzı var. Kendi egemenliğini sürdürebilmek için karşıtını etkisiz kılmada hiç de TC'den geri kalır bir duruş, davranış, tutum göstermiyor. Zaten gerekirse aynı yöntemi, saldırı ve katliamı gözünü kırpmadan uygulayabiliyor. Bunu 2018 yılında da gördük. Koyê saldırısı bunu açık ortaya çıkardı. Hiç de TC devletinin saldırganlığından farkı yoktur.

Dikkat edilirse dört parçada savaş durumu var. Bu çok şiddetli bir savaştır. Bazıları açığa çıkıyor, günlük çarpışma oluyor, ateşli silahların kullanıldığı bir çarpışmayla sürüyor. Ama öyle olmadığı zamanlar da o kadar ağır bir baskı var ki, 24 saat çok amansız bir ideolojik, psikolojik, askeri saldırı altındayız. 2018 yılı böyle kapsamlı bir savaş yılı oldu. Gerçekten de dört cephede birden direndik ve savaştık. Dört cephede de şehitler verdik. Önderlik, Hareket ve halk olarak direniş içerisinde olduk.

Demokratik siyaset alanı çok yaratıcı değil

Mücadele sadece askeri boyutta sürmedi, ideolojik, siyasi boyutlarda da sürdü. Siyasi boyutta Bakur'daki durum göz önündedir. Bir 24 Haziran erken seçimi yaşandı. Efrîn'i işgal saldırısı ardından AKP-MHP faşizmi ortaya çıkan sonuçları kendi açısından seçim başarısına dönüştürmek istedi. Buna dayanarak cumhurbaşkanlığı sistemi dedikleri faşist diktatörlük sistemini tıpkı Hitler gibi seçim sonuçlarına dayanarak inşa etmeye çalıştılar. Fakat seçim kararı Efrîn'e işgal saldırısından önce verildi. Kesinlikle yanlış anlamamak lazım. Tabii önceden ifade etmediler; çünkü, sonuçlarına bakarak böyle bir durumu gündemleştirmeyi yararlarına gördüler. Çünkü; ne olur ne olmaz belli değildi, savaşa giriyorlardı. Evet, savaşa kazanmak için girilir de kaybetme riski de her zaman vardır. Kaybetme riskini gördükleri için aslında Efrîn'i işgale başlamadan önce erken seçime karar verdiklerini ilan etmediler. Çünkü; Efrîn'de yenilebilirlerdi, yenilirlerse çökerlerdi. Efrîn'de yenilip çöktükleri bir ortamda Türkiye'de erken seçim yapamazlardı, o kendileri için bir hezimet olurdu. O nedenle önce savaşın sonuçlarını görmek istediler. Ortaya çıkan sonucu da kendileri için öngördükleri diktatörlüğü oluşturmada fırsat, imkan sunan biçiminde değerlendirip gündemleştirdiler. Bu yoğun bir siyasi mücadeleye dönüştü.

Bütün saldırılara rağmen demokratik siyasetin HDP şahsında aldığı sonuç önemli oldu. Aslında Türkiye ortamı siyaset açısından daha doğru antifaşist duruş gösterebilseydi kuşkusuz bütün baskı ve teröre, Erdoğan-Bahçeli ortaklığına rağmen demokratik siyasetin başarılı sonuçları bunun çok çok ilerisinde olabilirdi. Bu konuda Türkiye'nin sol-sosyalist demokratik güçleri çok zayıftır. Demokratik siyaset alanı eğitim ve örgütleme yapmada, toplumu etkilemede çok yaratıcı değildir. Tutuk, mat, ortalama duruş gösteriyor; çok çekici, yönlendirici durumda bulunmuyor. O nedenle kitleler açısından çok etkileyici değiller. Kitle çalışmasının, propaganda ve örgütlemenin önemini bilmiyorlar.

Bir de CHP ve Kemal Kılıçdaroğlu faktörü var. Gerçekten de TC'yi mevcut çizgide aslında ayakta tutan Erdoğan'la Bahçeli'nin AKP ve MHP'sinden daha çok Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'sidir. Hem CHP zaten o faşizmin bir parçası biçiminde hem de Kılıçdaroğlu kişiliği tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş misali bir kişilik arz ediyor. Onu özel olarak getirdiler, Dersim'den bir Kürt-Alevi'yi oraya koydular. Bahçeli ve Erdoğan şimdi her türlü hakareti yapıyorlar, Kemal Kılıçdaroğlu'nda onur olsa bırakırdı ama öyle bir anlayışı da yoktur. Çevreden de birileri çıkıp, 'çekil' demiyor. Kendisi değil, şahsında bütün ezilenler hakarete uğruyor. Yoksa faşizmi geriletmek Türkiye'de o kadar zor değildi. Fakat faşizme karşı tutum almadı. Neden? Çünkü; Kürt sorununda birleşiyorlar, tam ortaklık halindeler. Kılıçdaroğlu, AKP-MHP'den daha önce ve alçakça Şengal ve Mexmûr'a karşı yapılan saldırıya destek verdi. Saldırıda siviller katledildi. Yine Efrîn savaşına herkesten fazla destek verdi. İnsan şunu anlamıyor: Herkese evet de bu Kılıçdaroğlu denilen kişi de nedir? Biraz soruşturulmalıdır. Bu nasıl bir kişi? Tayyip Erdoğan için bukalemun tanımı kullanılıyordu ama o kendi çıkarları için çabalıyor, belli bir kişiliği var, onu temsil ediyor. Bu kadar kişiliksiz de olunmaz ki. Bu kişilik CHP'yi bu hale getirdi. Onun için gelişme yaratmak zorlaşıyor. Şimdi İyi Parti ile ittifak yapıyorlar. İyi Parti MHP'nin bir parçasıdır. Zaten önceki seçimlerde de MHP ile ittifak yapmıştı, bunu herkes biliyor. Kılıçdaroğlu MHP'nin en iyi dostuydu. Daha önceki cumhurbaşkanlığı seçiminde MHP adayını destekledi. Bu ciddi bir durumdur. Aslında daha güçlü bir siyasi mücadele ve gelişme sağlamanın önünde bu tür engeller var. Bunlar net bir biçimde ortaya çıktı ve görüldü.

Rojava toplumcu siyaseti geliştirmelidir

2018 pratiğinde Rojava'daki gelişmeler, Suriye'deki durum daha iyi anlaşılmayı gerektiren bir durumdur. Özellikle Kürt-Arap ittifakının geliştirilmesinin önü açık, bunu tarihi bir olay olarak görmek lazım. Siyasi çözüm duruşunda daha somut, ciddi olabilmek gereklidir. Fakat siyaseti devletlerarası ilişki olarak görmemek lazım. Siyaseti sadece siyasi güçlerin diplomasi faaliyetine indirgememek lazım. Siyaseti toplumla yapabilmek gereklidir. Siyasete halkın bütün kesimlerini, kadınları, gençleri katabilmek gereklidir. Politika toplum işidir. Rojava biraz toplumcu siyaset yürütebilmelidir. Çok fazla çevreden etkileniyor. Şengal'deki örgütler de, "Bizi bu dünya koruyacak, statümüz kabul edilsin" deyip duruyorlar. İyi de kim kabul edecek? Senin, statümü kabul etsin, dediğin gücün kendisinin bir statüsü yoktur. Öyle bir dünyadayız ki, savaş var olan bütün kurumları alt üst etmiş durumdadır.

Türk ordusu sınırı aşıyor, işgal ediyor. "Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'yim, insan haklarını savunuyorum" diyen güç Efrînlilere, "Gidin Türkiye'de mahkemenizi yapın, oradan haksız çıkarsanız bize başvurursunuz" diyor. Şimdiden işgali meşru görür hale gelmişler. Sanki kararı kendisi aldı. Ortada böyle bir gerçeklik var. Böyle bir durumda çözümü toplumun eğitilmesi ve örgütlendirilmesinde görmek, toplumlar arası demokratik ilişki ve birlikte görmek yerine sadece devletlerle ilişkilerde, devletlere dayanmakta görmek yanlıştır. Bu Önder Apo'nun öngördüğü paradigma ve mücadele tarzıyla uyumlu değildir. Sisteme karşı içten mücadele etmek demek, sistemin özelliklerini almak ve ona göre hareket etmek demek değildir. Kendi çizgini, gerçekliğini uygulayacaksın ama cepheden sistemle karşı karşıya gelmeyeceksin. Böyle bir doğru anlama sorunumuz var. Bu bakımdan da 2018 yılı gerçekten de Rojava alanında daha çok ders çıkartma, daha çok gerçekleri görme, daha çok toplumun gücünü anlama, dolayısıyla toplumsal siyaseti görme, öğrenme, anlama süreci oldu.

Başûr'da PKK stratejisiyle toplumsal hareket geliştirilebilir

Başûr'daki gelişmeler daha çok umut vericiydi. Hem Irak merkezi seçimi oldu hem de en son Başûrê Kurdistan bölgesel yönetimini ortaya çıkartan seçim yapıldı. Seçim bakımından da oldukça hareketliydi, kitlesel eylemlilik bakımından da hareketliydi. Gerçekten de Efrîn'deki direnişçiliğe en çok ve en etkili bir biçimde destek veren Başûrê Kurdistan halkı oldu. Oldukça anlamlı ve değerliydi. Bakur'daki duruma dönük de böyle bir destek gelişti. TC'nin Medya Savunma Alanları'na dönük saldırı ve işgal girişimlerine karşı toplumda bir öfke ve tepki durumu ortaya çıktı. Bunun daha örgütlü bir direniş haline gelmesini aslında KDP vb güçler bilinçli, planlı yaklaşımlarıyla engellemeye çalıştılar, hala da çalışıyorlar. Bir ölçüde zayıflatıyorlar da, yoksa daha fazla ileri de gidebilirdi.

Bu durum görüldüğü için en son YNK'nin böyle bir tavır alışı gündeme getirildi, destek ve imkan verildi; biraz da zorlandı. YNK de toplumu engelleme amacını güden böyle bir tutuma girdi ama çelişkilidir. O yönelim kendisi için çare değildir. Aslında, bindiği dalı kesmek gibi bir durumdur. Onu fark etmiş olacaklar ki herkesten önce TC'nin Mexmûr ve Şengal saldırısını kınadılar. Çünkü; baltayı taşa vurduklarını gördüler. Amerika'nın Hareketimizin yöneticileri ile ilgili kararı ardından PKK'ye karşı tavır almaya yöneldiler. Güya Amerika tutum aldı artık PKK'yi zayıflatacak, bundan faydalanalım diye çok çıkarcı, faydacı, basit bir yaklaşım içerisine girdiler. Fakat ardından TC'nin Şengal ve Mexmûr saldırıları da gelince YNK'nin tutumu ikisinin arasında kaldı.

Daha usta bir yaklaşımla Başûrê Kurdistan'da toplumsal hareket geliştirilebilir. Bu konuda yaratıcı tarza; istikrarlı, inatçı, ısrarlı bir çalışmaya ihtiyaç var. Bir de hedefi doğru tutturmaya ihtiyaç var. KDP ve YNK'nin stratejik duruşuyla hareket edilerek Başûrê Kurdistan'da onların dışında, onlara alternatif gelişme yaratılamaz. Bir defa o stratejik duruşun dışına çıkacaksın, PKK stratejisine uyacaksın. Bu demektir ki Başûr halkını TC işgaline karşı, TC saldırılarına karşı eğitip örgütleyip mücadeleye sevk edeceksin. Bunu geliştirmede, anlamada zayıf kalıyoruz.

Şimdi onlara hizmet ettiğini anlamak için akla gerek yoktur. Böylece astarı yüzünden pahalı bir girişim oldu. Ondan herhalde çıkmaya çalışıyorlar. Sanki tutumları biraz böyleydi.

Daha usta bir yaklaşımla Başûrê Kurdistan'da toplumsal hareket geliştirilebilir. Bu konuda yaratıcı tarza; istikrarlı, inatçı, ısrarlı bir çalışmaya ihtiyaç var. Bir de hedefi doğru tutturmaya ihtiyaç var. KDP ve YNK'nin stratejik duruşuyla hareket edilerek Başûrê Kurdistan'da onların dışında, onlara alternatif gelişme yaratılamaz. Bir defa o stratejik duruşun dışına çıkacaksın, PKK stratejisine uyacaksın. Bu demektir ki Başûr halkını TC işgaline karşı, TC saldırılarına karşı eğitip örgütleyip mücadeleye sevk edeceksin. Bunu geliştirmede, anlamada zayıf kalıyoruz. Dalgalıdır, tartışıldığı zaman bazen karar alıyor ve harekete geçiyoruz, bazen de unutuyoruz. Başûrê Kurdistan'daki seçimler, Irak'taki seçimler, yani öncelikler bilinmiyor. Stratejik duruştan yoksunluklar var. Günlük politika, taktik olaylar stratejiyi yönlendiriyor. Bu aşılabilse! Zaten mevcut yönetim topluma umut vermiyor, herhangi bir gelişme yaratamadı. Dolayısıyla Başûr'da da özgürlükçü demokratik gelişmeler, özellikle de diğer parçalarla bütünleşme, sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı ortak mücadele eğilimi daha çok geliştirilebilir.

Rojhilat'daki etkileme durumu zayıf, İran hakimiyeti var; çok ince yöntemlerle, çok inatçı bir çalışma gereklidir. Çok örgütlü, bütünlüklü olmak lazım. Aslında belli bir zemin var fakat şu açığa çıkıyor ki; devlet çok bilinçli ve planlı bir biçimde esas olarak Kürdistan'da örgütleniyor. Çünkü; korktuğu toplum Kürt toplumudur. İran hop oturuyor hop kalkıyor. ABD'yle çelişkileri kapsamında kendisine en büyük tehdidin Rojhilatê Kurdistan'dan geleceğini değerlendiriyor; buna inanmış, dolayısıyla ABD'yi etkisiz kılabilmek için Rojavayê Kurdistan üzerinde baskıyı artırdıkça artırıyor. Bu gerçeği görmek, buna göre bir siyasi duruş, buna göre bir toplumsal çalışma tarzı geliştirmek gereklidir. Bu bakımdan daha yaratıcı olmaya ihtiyaç var. İran'da da çelişkiler yoğun, toplumsal hareketler var. Bütün baskı ve işkenceye rağmen Rojhilat toplumu belli düzeyde bilinçli ve yurtseverdir, fırsat bulsa en güçlü devrimci hareketleri geliştirebilir. Yani toplumsal-siyasi duruş bakımından da olaylar biraz bu çerçevede seyrediyor.

Efrîn'i sadece TC değil, kapitalist modernite sistemi de işgal etti

İdeolojik-örgütsel açıdan biz çalışmaları gerektiği kadar yürütmeye çalıştık. Yıla bir Merkez Komite toplantısıyla girdik. Önemli bir tartışma, planlama oluşturmuştuk. Aslında doğru anlaşılsa ve gerekleri erkenden yerine getirilseydi düşman saldırılarını daha güçlü karşılayabilirdik. Hatta düşman saldırısı karşısında direnen olmak yerine daha inisiyatifli ve atak hareket eden bir konuma gelebilirdik. Fakat anlama ve inanmada çok fazla sorun yaşandı. Ona göre hazırlıklar yeterli olmadı. Düşman Efrîn gibi bir sahadan saldırısını başlattı; kendisi açısından da bizim açımızdan da riskliydi. Zeminde güçlü olsak bile bizim için de bir uçtu, dar bir alandı. Düşman kuşatmasında olan bir yerdi. Bu nedenle zayıf kaldık. TC açısından da riskliydi, yenilme, kırılma ihtimali vardı; çünkü, başkalarının desteğiyle hareket etti. ABD'nin, Rusya'nın, İran'ın, Suriye'nin, bütün Avrupa'nın desteğiyle hareket etti. Efrîn'i sadece TC işgal etmedi ki, kapitalist modernite

sistemi işgal etti; çünkü, hepsi arkasındaydı. Sadece Efrîn değil, TC'nin Cerablus'u, Bab'ı, Ezaz'ı işgal etmesine de bu güçler izin verdiler. "YPG-YPJ ele geçirmesin, Demokratik Suriye Güçleri'nin denetiminde olmasın" diye TC'ye vermeyi tercih ettiler. Bunu 2016'dan itibaren geliştirdiler, bizim anlamamız gerekliydi. Unutmayalım ki, Türk ordusu sınırı geçip Cerablus'a girerken dönemin ABD Başkan Yardımcısı Ankara'daydı. Aynı zamanda Başûrê Kurdistan Bölge Başkanı Barzani de Ankara'daydı. Yani bunlar bir görüşmeye gitmemişlerdi, bir tesadüf değildi. Herkesin Türk ordusunun Ceralus işgalinin ardında olduğunu göstermek içindi. İşgali böyle başlattılar ve bu temelde yürüttüler. Bizim açımızdan bu gerçekler oldukça öğreticiydi.

Efrîn hassastı ama etkinliğimiz de vardı. Daha güçlü mücadele ederek sonuç alabiliriz hesabı ve umudu içindeydik. Direniş kahramanca oldu; etkisi on yıllarca sürecektir. Kesinlikle kazanan direniş oldu. Bu gerçeği görmemiz lazım. Geçici olarak Türk devlet ordusunun Efrîn'i işgal etmiş olması kesinlikle bir stratejik başarı değildir. Bir güncel durumdur, bir taktik kazanım olarak görülebilir. Ama esas olan iki ay boyunca Türk ordusuna tarihin en ağır kayıplarını verdirterek direnişin orada yürütülebilmiş olmasıdır. Tıpkı Sur'da, Cizîr'de, Nisêbîn'de olduğu gibi; bu direnişler sonuç itibariyle askeri bakımdan biraz zarar görmemize yol açmış gibi görülebilirler. Sêwereg'de Bucak'a karşı yöneltiğimiz eylem de askeri bakımdan böyle sonuçlanmıştı ama PKK'yi PKK yapan gelişmeleri de ortaya çıkardı. Demek ki burada önemli olan doğru yerde doğru adımı atabilmektir. Elbette bu adım pratik ve askeri bakımdan başarıyla olursa gelişmeler daha büyük olur. Ama askeri pratik, başarıdaki zayıflık, yetersizlik de her şeyin kaybı anlamına kesinlikle gelmez, gelmiyor.

Böyle bir durumu Efrîn için çok daha güçlü bir biçimde değerlendirebiliriz. Onun üzerinden biz kapsamlı eleştiri-özeleştiri gerçekleştirdik. İdeolojik-örgütsel duruşumuzu düzelttik. Önder Apo'nun özgürlük ve direniş çizgisini daha derinden anlamaya çalıştık. Bu sadece Rojava ile sınırlı kalmadı; kaldı ki Rojava'da birçok konferansa, toplantıya dönüştü. En yaygın eleştiri ve özeleştiriler yapıldı. Rojava'da ortaya çıkan ideolojik-örgütsel düzeltme ve derinleşme bütün Partiye yayıldı. Dolayısıyla Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında da benzer bir eleştiri-özeleştiri yoğunlaşması içinde olduk. Bunu eğitimlerle yaptık, konferans ve yönetim toplantılarında, eleştiri-özeleştiri platformlarında yaptık, en önemlisi de kendi iç sorgulamalarımızla yaptık. Efrîn direnişini ve direnişçilerini esas alarak, İmralı direniş duruşunun en güçlü pratikleşmesi biçiminde görerek kendi tutumumuzu, duruşumuzu, yaklaşımlarımızı sorguladık. Sürekli bir iç muhasebe, eleştiri-özeleştiri içerisinde olduk. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesini, sınıf ve cins mücadelesini, böyle bir pratik direniş örneğini esas alarak geliştirdik. Bu bizi daha derin anlama, çizgiye daha fazla yaklaşma, daha cesur ve fedakar olma noktasına çekti. Hareket olarak böyle bir pozisyon yaşanıyor.

Bize dayatılan imhaydı, tasfiyeydi, bütün bunları kırdık

Genel duruş gerçekten de direniş çizgisindedir, kahramancadır. Bunu rahatlıkla görebiliriz. 2018 yılı pratiği Önderliğin, gerillanın, halkın kahramanca direnişi, ideolojik-örgütsel çizgide cesaret ve fedakarlığı, direnişçiliği bizi daha çok geliştirdi; geriletmedi. Bunu planlı, örgütlü eğitim faaliyetleriyle, toplantılarla, eleştiri-özeleştiri süreçleriyle de besledik. 2018 yılı içerisinde bu yönlü çalışmalarımızda en küçük bir eksilme, zayıflama olmadı. Düşman tüm gücüyle saldırdı. 'Yeri, göğü, yer altını zindan edeceğiz' iddiasında bulundu. Tıpkı Tansu Çiller'in, "Ya bitecek, ya bitecek" demesi gibi Tayyip Erdoğan da aynı faşist nakaratla, "Dünyayı zindan edeceğiz" beyanında bulunuyor. Bütün bunlar belli bazı alanlarda bedel ödememize yol açsa da genelde ideolojik-örgütsel faaliyetlerimizde ciddi bir eksilme, zayıflama ortaya çıkarmadı. Tam tersine eğitimler yapıldı, ihtiyaç olduğu kadar pratiği planlayıp, kararlaştırarak yürütmemize yol açacak kadar da toplantılar yapıldı. Bu konularda en küçük bir zayıflama, gerileme olmadı. Dolayısıyla ideolojik mücadelede de belli bir gelişme yaşadık. İdeolojik derinlik, netlik daha fazla ortaya çıktı. Felsefi olarak, zihniyet olarak gerçekleri daha çok anlama, hayal dünyasından kurtulma, yanılgıları aşma, daha somut bakabilme durumumuz ortaya çıktı. Bu konuda hem düşünce dünyamız hem de pratik politika yaratıcılığımız daha fazla gelişmiştir. O cephe açısından da bunları söyleyebiliriz.

2018 yılının bütün alanlar ile Kürdistan'ın tamamı ve yurtdışında en yoğun, en kapsamlı, en derinlikli bir savaş ve direniş yılı olduğu, topyekun faşist-soykırımcı saldırılar karşısında Önderlik, Hareket ve halk olarak bizim de topyekun direndiğimiz açıktır. Bu, gözle görülecek kadar somut ve ortadadır. Böyle bir direnişe öncülük eden, direniş çizgisini oluşturan güçler var. Onları doğru anlayarak direnişe aktif bir biçimde katılan güçler var. Her cephede biz böyle bir durum yaşadık. Bize dayatılan imhaydı, tasfiyeydi, bütün bunları kırdık. Bize dayatılan korkutmaydı, ürkütmeydi, teslim almaydı, onları boşa çıkardık. En son ABD yönetimini komployu yeniden canlandırmayı ifade eden kararını, tutumunu geliştirmek zorunda bıraktık. Eğer zayıf düşseydik, karşıtlarımızın istedikleri olsaydı, onlar süreci başarıyla yürütselerdi bu tür kararlar almaya, PKK yönetiminin üzerine yirmi yıl önce aldıkları kararlar biçiminde karar alarak gelmeye ihtiyaç kalmazdı. Unutmayalım ki, 1998'den itibaren Önderlik Uluslararası Komplo saldırılarını boşa çıkarttıkça en son 2005 Ağustos'unda Türk Milli Güvenlik Kurulu toplanıp yeniden topyekun özel savaş konseptiyle Hareketimize saldırmak zorunda kalmıştı. Yani Uluslararası Komplo'ya ilişkin bütün planlarının boşa çıktığını kendileri o biçimde itiraf etmişlerdi. Şimdi yirmi yıl sonra ABD tekrar PKK Koordinasyonu hakkında aynı kararı almak durumunda kalıyor, demek ki yirmi yıldır yürüttüğü saldırıların hepsi boşa çıkmış, başarısız kalmıştır. Bu karar, bunun itirafıdır. Her şeyden önce bunu görelim. En azından Komplo'nun başarısız kılındığı ortadadır. Tümden yenilgiye uğratamamış olabiliriz, o da bir gerçek, o da bizim eksikliğimizdir, zayıflığımızdır, özeleştirel yaklaşarak bundan sonraki süreçte bu zayıflıkları aşmaya çalışmamız lazım ama yirmi yıldır Uluslararası Komplo saldırısının başarısız kılınmış olduğu da açık bir gerçektir.

Kürtlere Filistin modeli uygulanmak isteniyor

Şimdi yeni saldırılarla daha fazla TC'ye, AKP-MHP faşizmine güç verilmeye, umut verilmeye çalışılıyor. ABD-Rusya çekişmeleri, ABD-İran çekişmeleri Kürtlerin sırtından yürütülmek isteniyor. Bunları görüyoruz, anlıyoruz. ABD bize sanki 'Filistin Modeli' denilen modeli uygulamaya çalışıyor. Diyorlar ki, "İmralı, PKK Yönetimini artık bırakıyor, ilişkilerimiz var, İmralı'yla alıp götüreceğiz." Gerçek bunun tersidir. Arafat'a dayatıldığı gibi yirmi yıldır Önder Apo'ya zaten örgütü terk etmesi dayatılıyor. Şimdi çok daha iyi anlaşılıyor ki gerçek söylendiğinin tam tersidir. Zaten Önder Apo, Arafat'ın yaptığını yapmadı, şimdi hiç yapmıyor; tersine örgütü ve örgütle birlikte yürümeyi dayatıyor. Bir de bunun için ABD söz konusu kararı almak durumunda kaldı. Filistin modeli nedir? Arafat'ın dışında FKÖ yönetimini imha ettiler. Arafat'ın elini kolunu bağladılar, kendisine rahatlıkla yönlendirecekleri yeni yardımcılar bulmaya mecbur kıldılar. Arafat onu aşamadı, çaresiz kaldı, sonunda yapılanlar Arafat'ı da ölüme götürdü. Koskoca Filistin Hareketi'ni şimdiki durumuna getirdi. Mahmut Abbas'ın ortalıkta imkan dilendiği bir duruma getirdiler. Oysa 35-40 yıl önce bütün Arap milliyetçiliğini, dinamizmini yönlendiren güç Filistin Direnişiydi, Filistin Kurtuluş Hareketiydi. Arap Birliği'ni yönlendiren Filistinlilerdi. Şimdi en çaresiz duruma düşürdüler.

Kürtlere yapılmak istenen de budur. Bunu KDP ve YNK yöneticilerine çok daha iyi anlatmak gerekiyor. Bir de PKK'nin de iyi bilip anlaması lazım. YNK'nin son tutumu bu konuda hiçbir şey anlamadığını gösteriyor. Şimdi Filistin pratiğine de bakmıyorlar; Mahmut Abbas'ın yine de bir etkinliği var. PKK olmasa Barzani'ye Talabani'nin çocukları Mahmut Abbas'ın durumunu bile sürdüremezler. Bu da bir somut gerçekliktir. O bakımdan daha iyi çözümlemek gereklidir. Bunu yapmak isteyenlere şunu söylemek lazım: Evet, FKÖ'yü bu duruma getirdiler ama bir Hamas çıktı ortaya, El-Qaide çıktı, DAİŞ çıktı, bütün bunların hepsi Arap aleminde ortaya çıktılar. PKK'yi ve özgür Kürt duruşunu ezmenin altından neler çıkar belli olmaz. Aslında daha fazla ortalığın başına bela olacak gelişmeler yaşanabilir. Fakat bu tür çevreler için insanlığın rahat içinde olması diye bir şey zaten gerekmiyor. Onlar bölüp parçalayarak, çeliştirip çatıştırarak baskı ve sömürü düzenlerini egemen kılıp sürdürüyorlar. Kendi çıkarlarını öyle sağlıyorlar, öyle yürütüyorlar. O bakımdan çok tercihleri değildir. Bu noktada bizim kusurumuz şudur: Biraz ideoloji ve siyaset öğreniyoruz, askeri bilincimiz artıyor; ideoloji, siyaset ve askerlik dünyasına giriyoruz; Önder Apo'nun geliştirdiği ilkeler var, bu temelde kendimizi eğitiyoruz; o ilkelerin yürüttüğü mücadele var, onun tecrübesiyle donanıyoruz ve zannediyoruz ki ideoloji, siyaset, askerlik bizim öğrendiğimiz gibidir. Bu büyük bir yanılgı oluyor. Dışımızdaki dünya, iktidar ve devlet dünyası, kapitalist modernite dünyası, erkek egemen zihniyet ve siyaset dünyası bizim anladığımız gibi değil, bizim bildiğimiz gibi değil, bizim gibi değildir! Kendimizle dışımızdakileri karıştırmamamız lazım. Ne onları bize benzetmeliyiz ne de kendimiz onlar gibi olmak istemeliyiz. Tam tersine kendi gerçeğimizi doğru anladığımız kadar karşıtlarımızın gerçeğini de doğru anlamalıyız.

PKK FKÖ değildir Önder Apo da Arafat değildir

Son olarak 2018 yılında ABD, Rusya ve Avrupa'nın da büyük ölçüde desteğiyle Özgür Kürt'ü soykırıma uğratmak isteyen faşist rejimler her türlü vahşi yöntemi kullanarak topyekun saldırı yürüttüler. Bizi ezip yok edeceklerini söylediler. Önlerine hedef olarak bunu koydular. Yıl sonunda ortaya çıkan sonuç açıktır. Kimin çökmekte olduğu, kimin sağa-sola yalvararak ayakta kalmaya çalıştığı ortadadır. Bizi yok edeceğini söyleyenler aslında kendileri derin bir çöküşü yaşıyorlar ve çöküşleri an meselesidir. Yani ipin ucunu azıcık kaçırdıkları bir anda çok hızlı bir biçimde çökecekler ve bütün dünya yüz yıllık bu faşist zihniyet ve siyasetten kurtulacaktır. Şimdi böyle bir noktaya gelinmiştir. ABD, Avrupa gibi güçler de Filistin modeliyle bize teslim olmayı dayatıyorlar. Korkutarak, tehdit ederek, özellikle de TC ve İran rejimlerini besleyip saldırtarak, 'Gelin bize sığının, teslim olun' diyorlar. Bunu anlamıyor değiliz. Ama unutulmasın ki PKK, FKÖ değildir! Önder Apo da Arafat değildir.

Filistin'de Demokratik Kurtuluş Cephesi lideri Naif Hawatmi'nin napalm bombasında yanmış bir yardımcısı vardı. Daha 80'in başında PKK kadrolarını görünce düğmelerini ilikliyordu. Çünkü; Filistinliler ortalığı dağıtıyorlar, döküyorlar, yıkıp kırıyorlardı; en ufak bir saygıları yoktu. Bir eğitimleri, ölçüleri yoktu. Bir maaş karşılığında heyecanla gelmiş katılmışlardı, savaşçılık yapıyorlardı. İsrail 2 Haziran 1982 gecesi sınırdan çıkıp Beyrut'u kuşatınca hepsi dağıldı. Eğitimleri, örgütleri o düzeydeydi. Daha o zaman Kürdistan'da Hilvan-Siverek direnişiyle ilk adımını atmış olan PKK'yle onlar arasındaki fark çıplak gözle görülecek kadar açıktı. Şimdi PKK onun üzerine kırk yıllık bir direniş örgütledi, yürüttü, tecrübe edindi; kendisini felsefi, ideolojik olarak geliştirdi; siyasi-askeri olarak geliştirdi, stratejik-taktik olarak geliştirdi, kişilik olarak geliştirdi. Tarihte örneği bulunmayan, günümüzde benzeri olmayan bir özgürlük ve demokrasi hareketini ortaya çıkardı. Demokratik toplum hareketi yarattı. Özgür kadın ve erkeği ortaya çıkardı ki, şimdi bu gerçeği herkes görmelidir.

Geçtiğimiz günlerde KCK Eşbaşkanlığı da açıklama yaptı, "Herkes bilmelidir ki, PKK hiç kimseye teslim olmaz" dedi. Eşbaşkanlık, dayatılanın bir teslim alma olduğunu değerlendiriyordu. Boşa kürek sallıyorlar, öyle dememiz lazım. PKK hiç kimseye teslim olmaz. PKK'yi yok edebilirler ama teslim alamazlar. İçimizde bazı bilinçsiz, amatör davranışlar oluyor; bazı kişiler, arkadaşlarımızı pohpohlayarak PKK'den koparacaklarını sanıyorlar. Fakat bu konuda şunu söyleyebilirim: Boşuna çaba harcıyorlar. PKK'yi öyle bir çizgiye çekemezler. Ne bu çizgi ne de bu halk ona izin verir. Önder Apo, "Ben tedbirlerimi almışım" diyordu. Tedbiri çizgiyle aldı, halkla aldı.

Geçici olarak Türk devlet ordusunun Efrîn'i işgal etmiş olması kesinlikle bir stratejik başarı değildir. Bir güncel durumdur, bir taktik kazanım olarak görülebilir. Ama esas olan iki ay boyunca Türk ordusuna tarihin en ağır kayıplarını verdirterek direnişin orada yürütülebilmiş olmasıdır. Tıpkı Sur'da, Cizîr'de, Nisêbîn'de olduğu gibi; bu direnişler sonuç itibariyle askeri bakımdan biraz zarar görmemize yol açmış gibi görülebilirler. Sêwereg'de Bucak'a karşı yöneltiğimiz eylem de askeri bakımdan böyle sonuçlanmıştı ama PKK'yi PKK yapan gelişmeleri de ortaya çıkardı.

Mesela bunu Rojava'da yapmak istiyorlar, şimdiki Rojava'nın kadınları öyle bir şeye yöneleni tükürüğüyle boğar. Biz de o insanları tanıyoruz, her gün izliyoruz. Başka yerlerde çalışsalar insan yine bir şey der ama büyük çoğunluğunun Önder Apo'nun doğrudan eğitiminden geçmiş olduğu Rojava toplum ortamında insanları, bir bütün Rojava'yı Önderlikten ve PKK'den kopartacağını umut etmek büyük yanılgılar içerisinde yüzmek anlamına gelir. Rojava'yı ezebilirler ama o duruma getiremezler. Belki bazı kişiler yaratılabilir fakat bir toplum denetimi var. Toplum kesinlikle öyle bir şeye çekilemez. Bu bakımdan kendilerine göre umut hesap ediyor, çaba harcıyorlar ama biz uyanık olmalıyız. Birbirimizi uyarmalıyız, eleştiri-özeleştiriyi işletmeliyiz, iç denetimimizi geliştirmeliyiz. Toplumu doğrular temelinde bilinçlendirmeliyiz. Ama öyle çok korku ve telaş içerisine girmeye de gerek yoktur. Öyle kolay değildir, FKÖ'ye veya şuna buna yapılanın PKK'ye de yapılacağını sanmak yanılgıdır; PKK onu çoktan aşmıştır. Bizim sorunumuz o değil, bizim sorunumuz yaratıcı olamamaktır. Darlık, yüzeysellik, tutuculuk ve tekrarı aşamıyoruz. Zihniyet ve tarz olarak işimiz üzerinde derinleşemiyoruz. Sorun buradadır, zayıflık burada yaşanıyor. Bunları değerlendirip, aştığımız ölçüde her türlü görevi başarıyla yürüteceğimiz kesindir. Bu tür saldırıların hepsinin başarısız kılınabileceği ortadadır. Bu temelde aslında son toplantılarımızı yaptık. Mevcut durumu ilkin biz değerlendirdik. Kürt sorununu yaratan sistemin ve onu uygulayan faşist-soykırımcı diktatörlüğün nasıl zayıf bir konumda bulunduğunu değerlendirerek onu çöküşe götürmek için topyekun bir direniş eylemi planlayıp başlattık. Gerçek olan ve gelişen de budur.

Geçen bir yıl içerisinde daha çok yıpranan faşist-sömürgeci diktatörlük oldu. Daha çok parçalanma yaşayan, karşıtlaşan dışımızdaki güçler oldu. Biz tersine zorlu bir mücadele yürüttük, şehitler verdik ama daha çok direndik, daha çok gerçekleri anlar hale geldik. Somut durumu daha iyi analiz edip yaratıcı yöntemler geliştirir bir noktaya ulaştık. Bu bakımdan daha hazırlıklıyız, daha güçlüyüz. Daha fazla yaratıcı tarz, üslup ve tempoyla mücadele etme ve kazanma şansını elde ettik.

Açlık grevleri bir eylem biçimi olarak gelişti. Özellikle zindanlar açısından başka biçimde geliştirme imkanı yoktu ama dışarıda sadece açlık grevine dayalı bir eylemlilikle sınırlı kalmamalıyız. Zengin bir eylemlilik ortaya çıkartmalıyız. Açlık grevlerinin ötesinde faşizme darbe vuran, saldırı yapan, siyasi, askeri, ideolojik, propaganda, her türlü eylemliliği bir bütünlük içinde ve yaratıcı tarzla geliştirebilmeliyiz. Eğer böyle yaparsak 2019 baharı tecridin kırılıp faşizmin yıkıldığı bahar olacaktır.

2019 yılına büyük bir direniş hamlesiyle başlıyoruz

2018 yılını tamamlayıp 2019 yılına girerken, "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim!" sloganı temelinde Kürt halkını ve dostlarının tümünü içine alan, çok yaygın ve derinlikli bir direniş sürecini başlatıp geliştirdiğimiz ortadadır. 2019 yılına böyle bir büyük direniş hamlesiyle başlıyoruz. 2018'i böyle karşılamayı umut etmiştik, pratikte geliştiremedik. Yaratıcı yol-yöntem bulamadık. Biz hamle yapamadık, Efrîn saldırısıyla düşman hamle yaptı. Şimdi düşmana o fırsatı vermeden biz hamlemizi başlatmışız. Eylemler yayıldı; zindandan dağa, Kürdistan'ın dört bir yanından yurtdışına, her yeri kapsayan büyük bir direniş hamlesi başladı ki, bu hamle daha da gelişecektir. Bu hamle tecridi de kıracak, faşizmi de yıkacaktır. Bu hamle zafer kazanacaktır. Kesinlikle hedefi budur. İçinde bulunduğumuz sürecin böyle bir hamleyle bize zafer getireceğine inanıyoruz. Son bir buçuk aya yayılan kapsamlı yönetim toplantılarımızda yürüttüğümüz tartışmalardan çıkardığımız sonuç bu oldu. Böyle kapsamlı bir tartışmayla bu karara ulaştık, planlamayı ortaya çıkardık, eylemi de bu temelde başlattık.

Gerçekten de nereden bakılırsa bakılsın zamanlaması da uygundur. Önder Apo PKK'nin her zaman bunu yapabileceğini söyledi; eğer yaratıcı yaklaşır, iradeli ve inisiyatifli olursa altı ayda faşizmi yıkacak eylemliliği rahatlıkla ortaya çıkarabileceğini belirtti. Biz o etkinliği gösteremedik, gösteremiyoruz. Bu açık bir gerçektir. Önder Apo'nun çizgisine, tarzına, taktiğine yeterli düzeyde ulaşabilmiş değiliz. Fakat üç yılı aşkın süredir faşist saldırganlığa karşı direndik. Faşist saldırganlık tüm imkanlarını seferber etti, ona karşı direndik, saldırı planlarını kırdık. Güçlerini zayıflattık, çöküş aşamasına getirdik. Şimdi zafer kazanan bir hamleyi geliştirebilmek için iç ve dış koşullar her zamankinden uygundur. Bir direniş içinde olduk, direnişi sonuna kadar yürütecek güce de sahibiz. Sömürgeci-faşist diktatörlük çöküş sürecinde, biraz direnilirse kesinlikle çöküşü yaşayacaktır. Dış çerçevede yaşadığı çelişki ve çatışmalarla bizim böyle bir direnişi zafer çizgisinde geliştirmemize imkan ve fırsat veriyor. Bugün ABD, Avrupa, Rusya, Çin, İran çelişkileri o kadar karmaşık ki hiç kimse uzun vadeli bir araya gelemiyor, stratejik ittifak yapamıyor. En küçük bir çıkarda bile yaptıkları birlik en kısa sürede tersine çevrilip bozulabiliyor. Böyle bir çatışma ortamı var. Kısaca bütün koşullar uygundur. Geriye bizim kendi hamlemizi doğru anlayıp, yaratıcı yöntemlerle ve kararlı bir biçimde yürütmek kalıyor. Bunun için açlık grevleri bir eylem biçimi olarak gelişti. Özellikle zindanlar açısından başka biçimde geliştirme imkanı yoktu ama dışarıda sadece açlık grevine dayalı bir eylemlilikle sınırlı kalmamalıyız. Zengin bir eylemlilik ortaya çıkartmalıyız. Açlık grevlerinin ötesinde faşizme darbe vuran, saldırı yapan, siyasi, askeri, ideolojik, propaganda, her türlü eylemliliği bir bütünlük içinde ve yaratıcı tarzla geliştirebilmeliyiz. Eğer böyle yaparsak 2019 baharı tecridin kırılıp faşizmin yıkıldığı bahar olacaktır.

Aslında Reqa zaferi ardından ayaklarımız yere daha iyi bassaydı, yeterli planlamalar yapabilseydik, 2018 baharı da benzer sonucu ortaya çıkarabilirdi. Buna inanmamız gerekiyor. Orada biz eksiklik gösterdik. Şimdi o eksiklikten çıkardığımız dersle 2019'u bu duruma getirmek istiyoruz. Bu anlamda inisiyatifi biz ele almış durumdayız. Erdoğan-Bahçeli faşizminin sağa-sola çılgınca saldırısı inisiyatifi kaybettiği içindir. O çılgınlık onları daha çok boğar. Kaygı içerisinde olmamak lazım, tuttuğumuz inisiyatifi yaratıcı yöntemlerle ve etkili bir biçimde geliştirebilmemiz önemlidir. Geçen bir yıl içerisinde daha çok yıpranan faşist-sömürgeci diktatörlük oldu. Daha çok parçalanma yaşayan, karşıtlaşan dışımızdaki güçler oldu. Biz tersine zorlu bir mücadele yürüttük, şehitler verdik ama daha çok direndik, daha çok gerçekleri anlar hale geldik. Somut durumu daha iyi analiz edip yaratıcı yöntemler geliştirir bir noktaya ulaştık. Bu bakımdan daha hazırlıklıyız, daha güçlüyüz. Daha fazla yaratıcı tarz, üslup ve tempoyla mücadele etme ve kazanma şansını elde ettik. Bu bakımdan 2019'a zafer hamlesi içinde giriyoruz. Çok daha kararlıyız, umutluyuz. Sadece büyük savaş ve direniş yılı olmayacak 2019, Kürt halkının da, insanlık tarihinin de, özgürlük çizgisinin de en çok kazandığı bir yıl olacaktır. Kesinlikle iddiamız budur, hedefimiz bu temeldedir. Öngördüklerimizi, planladıklarımızı hayata geçirir, bunu Önderlik ve şehitler çizgisinde yürütürsek başaracağımız da kesindir. 2018'in derslerini güçlü bir biçimde çıkarıp mevcut direniş hamlesine taşımak bizi kesinlikle böyle bir iddiaya ulaştırıyor. Sonuçta zafere de ulaştıracaktır.

Gerçekten de karmaşık bir mücadele yılıydı, çok yönlü ve her biri kendini merkeze koyan mücadele süreçleriyle geçen bir yıl oldu, bu bakımdan toparlamak zordu. Bütün cepheleri birlikte görerek ele almamız gerekiyordu. Ama genel planda bu hususları ifade edebiliriz. Ders çıkartma anlamında yanılgılı, hayalci, küçük burjuva ruh hali ve zihniyeti yansıtan anlayış ve tutumlardan kurtulmamız çok önemlidir. Dışımızdaki dünyayla kendimizi karıştırmamak çok önemlidir. Kürt sorununu anlamak çok önemlidir. Kürt sorunu denilen bir sorun var; PKK ve Önder Apo gerçekliği bu sorun üzerinden ortaya çıktı. Onun çözüm gücü olarak kendisini ortaya koydu, o halde bu sorunu doğru anlamamız lazım. Yani gerçekçi olmak ve hayallerden kurtulmak sorunu doğru anlamaktan geçiyor.

Kürdistan Özgürlük Devrimi Kadın Özgürlük Devrimi'ne dayanıyor

Kürt sorunu temelinde Kürdistan'dan ulusal özgürlük için yürütülecek mücadele dünya genelinde insanlık için en toplumsal, en sosyal, en demokratik, komünal bir mücadeleyi ifade ediyor. Onun için Kürdistan Özgürlük Devrimi Kadın Özgürlük Devrimi'ne dayandı. Bütün eşitsizlikleri, çelişkileri, gerilikleri, kölelikleri, egemenlik sistemlerini çözerek, aşarak gelişmeyi öngördü. Dikkat edelim, değil hiçbir ulusal kurtuluş ya da ulusal özgürlük hareketleri, en iddialı sosyal kurtuluş hareketleri devrimlerinde bile kadın sorunu, kadın özgürlük gerçekliği böyle değil, bunun onda biri kadar, yüzde biri kadar gündeme gelmedi. Oysa o devrimlerin temeli kadın özgürlük devrimine dayanmak durumundaydı. Felsefi olarak öyle; ideolojik olarak, örgütsel ve eylemsel çizgi bakımından öyledir. Dikkat edelim onların hiç birisi ulaşamadılar. Ama Kürdistan, henüz biz ulusal özgürlük mücadelesindeyken böyle bir duruma ulaştı. Demek ki Kürdistan'ın durumu diğer toplumlardan, ülkelerden farklıdır. Evet onlardan yararlanmalıyız, halkların pratiklerinin derslerinden biz de faydalanmalıyız ama Kürdistan ayrı bir gerçektir. Benzetme temelinde hareket etmemeliyiz.

Bu gerçekliği kendi somutluğu içerisinde anlamalıyız. Dolayısıyla Kürt sorununu anlamalıyız. Kürt sorunu bir küresel sorundur, kapitalist modernite sisteminin yarattığı bir sorundur. Kürt sorununu çözme mücadelesinin yüzde doksanı ideolojiktir, felsefidir, toplumsaldır. Daha az bölümü siyasi ve askeridir. O bakımdan mücadeleye daha felsefi, ideolojik, toplumsal boyutlarda yaklaşabilmek gereklidir. Dar, siyasi ve askeri yaklaşımlar ve çalışma içerisinde kesinlikle kalmamak gereklidir. 2018 yılı pratiği bize bunu daha çok gösterdi ve böylece iki dünya çatışmasının olduğunu ortaya koydu. Efrîn'de net gördük ki iki dünya var ve çatışıyor. Birisi kadın özgürlüğüne dayalı toplumsal özgürlük dünyası, demokratik konfederalizm çizgisinde toplumların eğitilip, örgütlendirildiği, kendi kendini yönetmeye iddialı olduğu dünya; diğeri de her türlü baskıyı, sömürüyü, çıkarı, haksızlığı, yağmayı, talanı esas alan, erkek egemen zihniyet ve siyasetin ortaya çıkardığı devlet ve iktidar dünyası. Bugün kapitalist modernite, sistemiyle çılgınlık düzeyine ulaşmıştır. Bütün denetim mekanizmalarını kaybetmiştir. Kapitalizm en ahlaksızca bir sömürü biçimi olarak sadece birey ve toplum gerçeğini değil, doğayı da bitirecek bir saldırganlıkla ilerlemeye çalışıyor. Her şeyi tehdit ediyor.

Bunun karşısında PKK'nin, Kürt halkının ideolojik duruşu bütün insanlık açısından çok büyük önem taşıyor. Önder Apo'yu Kürt gençleri ve kadınları niye bu kadar anladılar? Kürt toplumu niye bu kadar anladı ve bağlandı? Bu gerçeklikten dolayıdır. Şimdi bütün insanlık bu düzeye geliyor. Dün Fransa sokaklarında 'Sarı Yelekliler' diye tanınanlar, "İnsan olmak istiyoruz" diyorlardı. Bir diğeri, "Anladık ki var olabilmemiz için meydanlara çıkıp bas bas bağırmamız gerekiyor, biz varız ve bu başımızdakiler bizi tanımak zorundadırlar. Kendimizi tanıtmak için yapıyoruz" diyordu. Bütün eylemlerin amacı olarak, 'Biz de bir iradeyiz, insan olarak varız, üzerimizde her kararı devletlerin verdiği bir düzen olamaz' diyorlar. Toplum bitiyor, insan bitiyor. Bunu net görüyorlar. Fransızlar biraz daha mücadeleci bir toplumdur. Almanlar daha devletçidir, kuzu kuzu dinliyorlar. Ama Fransız insanı dinlemez. Siyaset literatüründe "Fransızca konuşmak" diye bir deyim var. O kadar maddi imkan ortaya çıkardılar, şimdi hepsini yıkıp, yakıp parçalıyorlar. Onlara muhtaç değildir insanlar. İnsanlık onlarla var olmuyor. İnsan maddi olduğu kadar manevi bir varlıktır. Maddiyatı olduğu kadar maneviyatı da var. İşte, Önder Apo bunları geliştirdi. Bu gerçekliği açığa çıkardı. Bunun için bu kadar anlaşılır oldu, ikna edici oldu ve bu kadar Önderlik gerçekliğine bağlanma ortaya çıktı. Biz Hareket ve halk olarak Önderlik gerçeğini anladık, katıldık, bağlandık. Şimdi dünya aynı şeyi anlıyor, anlayacaktır. Kendi tecrübesinden, yaşamından ders çıkartacaktır. Ama şunu da belirtelim, Önder Apo "kanserleşmiş dünya" dedi. Bu barbarlık ve hastalıklı dünyayı, onun maneviyatını yok eden yaşamı bu insanlık kabul etmeyecektir. Kabul ederse yok olur. Var olması için kabul etmemesi ve ona karşı er ya da geç direnmesi gerekiyor. Tepkiler, direnişler ortaya çıkıyor, daha fazla da çıkacaktır. İçinde bulunduğumuz dünya savaşı her yerde bu tür şeyleri geliştirecektir. Bu konuda da umutlu olalım, inançlı olalım. Daha fazla rol, misyon üstlenelim. Önümüze görev koyup çalışalım. Kendimizi küçük görmeyelim, basit görmeyelim.

Zafer özgürlük için direnenlerin olacaktır!

■■■

Rêber Apo'nun çözümlemelerinden derlenmiştir

Devrimci militan ve kişilik sorunu

Eğer zafer güvence altına alınmak, gelecekte ortaya çıkabilecek birçok hata, yanlışlık ve sapmalardan şimdiden arınarak yenilgilerden kurtulmak ve bunların yerine zaferlerle dopdolu bir gelecek geçirilmek isteniyorsa; böyle bir geleceğin müjdeleyicisi olan militanın yaratılması üzerinde ısrarla durulmalıdır. Böyle bir militanın oluşumu için örgütsel düzeyde olsun, çeşitli çevrelerde olsun, kişinin kendi bünyesinde olsun ne yapılması gerekiyorsa o yapılmalı ve özellikle de eğitim yetersizliği ve deneyim eksikliği, her türlü koşul ve olanak zorlanarak giderilmelidir.

Kişilik sorunu, insanlığın tarih sahnesine, toplumsal devrimlerle birlikte girmiştir. Toplumsal devrimler öncesinde söz konusu olan kişilik, dönemin toplumsal özelliklerinden kaynaklanan, genellikle dümdüz, silik ve vasat nitelikteki bir kişiliktir. Ama ne zamanki toplumdaki durgunluk yerini devrim dönemine bırakır, işte o zaman kişilik sorunu da ön plana çıkar.

Devrimden önceki toplum, gittikçe güçlenen felsefi-dini düşüncelerin, ahlaki ve geleneksel değer yargılarının ve çeşitli kurumların etkisi altında oluşan katılaşmış kurallar ile yönetilmektedir. Genel olarak meşrulaşmış bir ekonomik biçim ve bu temel üzerinde inşa edilmiş bir üst yapı ve siyasal kurumlaşmalar hüküm sürmektedir. Bütün bunlar ise ebedi ve ezeli, değişmez kurallarmış gibi insanların belleğine, kişiliğine ya zorla veya zor ile birlikte çeşitli meşrulaştırma araçlarıyla benimsettirilmiş, bu anlamda da toplum veya birey tarafından kabul görmüşlerdir. Mevcut düzenin hizmetinde olan din, felsefe ve ahlak da her zaman sürekli propagandalarla toplumun, dolayısıyla da dünyanın değişmezliğinden dem vurmuştur.

Elbette ki, bu derece yaygın kurumlaşmalar içerisinde bireyin yaratıcı rolü, yani kişiliğin toplumdaki rolü son derece sınırlandırılmıştır. O, bu durumda sadece toplumun dönen çarklarının basit bir dişlisidir. Değil bu çarkı parçalamak, tam tersine daha düzgün işlemesini sağlamak için çaba harcar. Kısacası; onun için esas ve geçerli olan, iyi bir düzen adamı olarak düzenin kusursuz işlemesini sağlamaktır. Kişiliğe damgasını vuran bu özelliklerdir. Açık ki, burada söz konusu olan düz ve silik bir kişiliktir. Eski düzenin ideal konumunun kişiliğe yansıması çok genel olarak böyledir.

Eski toplumun aşılmasında olduğu gibi yeni toplumun yaratılmasında da asıl görev, toplumu teşkil eden bireylere düşecektir. Bu nedenle bu noktada bireyin yapması gereken, mevcut koşulları doğru değerlendirerek, toplumsal alt ve üst yapıdaki zayıflamayla birlikte kendisini saran çarkların kaskatı etkisinden kurtulup serbestlik kazandıkça, geçmişin yaygın bir eleştirisine ve geleceğin olumlu inşasına yönelmektir. Geçmişin eleştirisi, soyut ve bireyler olmaksızın gerçekleşebilecek bir olay olmadığı gibi yeni toplumun inşası da soyut varlıklar ve yalnızca fikirler tarafından gerçekleştirilebilecek bir olay değildir. Yeni toplumun inşası ancak bunları şahsında somutlaştıran kişiler ve bu kişilerin oluşturduğu örgütler tarafından gerçekleştirilebilecektir. Dolayısıyla bu bunalım döneminde kişilik, belirleyici ve çözümleyici bir güç olarak karşımıza çıkar. Böyle dönemler kişilerin, çağın gelişmesine damgalarını vurabilecekleri ve kişiliğin, toplumsal gelişmedeki rolünü gerçek anlamda oynama şansına kavuştuğu tarihi dönemeçlerdir. Toplumsal gelişmenin hiçbir döneminde kişiliklerin rolü bu denli belirleyici olmamıştır. Öyle ki; böyle tarihsel anlarda eğer kişilikler gelişmelere gerçek anlamda müdahale edebilir ve dönemin kendilerinden beklediği büyüklüğü, gücü ve yeteneği ortaya koyabilirlerse tarihin gelişmesini daha da bulandırabilecekleri gibi tam tersine, rollerini oynayamamaları ve cüce kalmaları durumunda da bu gelişmenin önünde engel haline gelecek ve tarihin gelişim seyrini sekteye uğratacaklardır.

Ancak belirtilmesi gereken bir nokta, geçmişin sağlıklı bir eleştirisi ve bu temelde de geleceğin olumlu bir tarzda inşası sürecine birden bire girilemediğidir. Her şeyden önce, toplumdaki dağılma ile birlikte ortaya çıkan bir kaynaşma, yeni yeni arayışlar süreci yaşanacaktır. Toplumdaki tüm kesimler, eskinin durgunluğundan sıyrılarak bir bunalımlar dönemine girecek ve bu bunalım döneminin söz konusu kesimler üzerindeki etkileri ve onları yönelttiği çabalar farklı farklı olacaktır.

Devrimci militan kime denir?

Günümüzde bir anlamda, Kürdistan'da kişiliğin oynayabileceği rol ile devrimci bir militanın oynayabileceği rol özdeşleşmiştir denilebilir. Bu anlamda, Kürdistan şartlarında kişilik sorunu karşımıza, devrimci mücadelenin birçok özelliklerini kavramış ve özümsemiş, bunları hayata geçirmede ustalaşmış militanlar olma sorunu biçiminde çıkar. Bu açıdan da, şimdi can alıcı sorun olan; devrimci militan kime denir, dünya görüşünden eylemine kadar sahip olması gereken özellikler nelerdir, sorulara verilecek cevaplar, kişilik sorununun çözümlenmesinin temel anahtarı olacaktır. Çünkü; militanın, bir düşünce adamından, bir teorisyenden, sıradan bir uygulayıcı ve sıradan bir üyeden ayrılan özellikleri vardır. Bundan dolayı her ülkedeki devrimci mücadele, kendi somut militan tipini yaratmak ve kendi koşullarına uygun kadrosunu sağlamak zorundadır. Bunu sağlayıp geliştirmeden, teorisi ve siyasal çizgisi ne kadar doğru olursa olsun, pratikte başarı kazanması mümkün değildir.

Bugün eğer bir kişilik sorunundan söz ediliyorsa bu, herhangi bir kişilik ya da şu veya bu genel konuda doğru düşünce geliştiren, iyi bazı yazılar yazabilen bir aydın kişilik anlamında ele alınmamaktadır. Çünkü; bugün artık bir avuç aydın gençliğin devrimci teoriyi özümseme ve bu temelde devrimci düşünceleri yaratmadaki rolü aşılmış bulunmaktadır. Geçmişte bu konuda sağlanan gelişmelerle artık kişinin rolü bu dar ve geri çerçeveden çıkarak, yaratılmış bulunan doğru teorik ve politik hattın hayata geçirilmesi, örgütlendirilmesi ve bu temelde de eyleme geçilmesi noktasına gelip dayanmıştır. Kısacası, kişilerin rolünden kastedilen; politik hattın hayata geçirilmesindeki rol ve yine, büyük kişiliklerden kastedilen de, bu rolü layıkıyla yerine getiren kişiliklerdir.

Günümüzde tamamen güncel, yakıcı ve belirleyici karakterde olan sorun; devrimci faaliyet içindeki kadroların dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek yeteneklere ve özelliklere sahip olabilmeleri sorunudur. Fakat genelde kişilerin tarihsel rolleri Kürdistan somutunda son derece daraltıldığı ve hakkıyla ortaya konulmadığı için devrimci bir militanın özellikleri diye bir sorun da kendisini bugüne kadar pratiğe pek güçlü bir biçimde yansıtmamıştır. Özellikle Kürdistan'daki küçük-burjuvalaşmanın çok soysuz olması, bunların yarattığı ideolojik-politik keşmekeşlik, -işbirlikçilikten tutalım da en kaba reformizme kadar- bu konuda her türlü olumsuzluğu 'devrimci' değerler diye sunmaları, doğru devrimci düşüncelerin rolünü tam olarak ortaya koyabilmesine ve bu düşünceleri temsil eden kişiliklerin rollerini tam oynayabilmesine engel teşkil etmesi, devrimci düşünce ve kişilerin rollerinin alabildiğine daraltılmasına ve olumsuzlaştırılmasına yol açmıştır.

Yeri gelmişken, 'bağımsızlar' diye türetilen bir olguya da değinmekte yarar var. Belki de dünyada en anlamsız bir biçimde geliştirilen bu eğilim aslında, 'bağımsızlar' kılıfı altında, salt örgütlenmeme eğilimidir. Diğer bir yönüyle, sömürgecilik ve feodal-aşiretçi bölünmüşlüğün devrimci saflara yansıtılmasıdır. Toplumda bu güçler tarafından yaygınlaştırılan bölünmüşlüğün, parçalanmışlığın kendisini yeni biçimlerde tekrar hortlatmasıdır. Özellikle son dönemlerde birçok kişi, 'bağımsız' adı altında ortaya çıkmaktadır. Bunun anlamı şudur: "Bağımsız, yani örgütsüz yaşadın mı, herhangi ciddi bir eylem geliştirmeye gerek yoktur. Fazla tehlikeli bir durum içerisine girmemek için en iyi yol, 'bağımsız' kalmak ve tüm sorumluluklara sırt çevirerek kendi varlığını güvenceye almaktır." 'Bağımsızlar' denilen ucube olay, sömürgecilik ve feodal kalıntıların bir ürünü olduğu gibi, aynı zamanda bu yapı içerisinde şekillenen küçük-burjuva aydınının da tipik bir özelliğidir. Onun bütün arzusu, hep küçük bir grup halinde yaşamaktır. Fazla büyüdü mü, bölünecek; hedefi bir yana, örgütü bir yana bırakılacak. Örgüt olacak, eylem olmayacak. Çizgi doğru olacak ama pratiği bambaşka bir yöne akacak. Temel gücü belirleyecek, tali güce dayanacaktır, vs. Kısaca, bizdeki küçük-burjuva "devrimciliğin" karmakarışıklıklarla dolu özellikleri bunlardır.

Günümüzde ise yakıcı mücadele ortamında ve zor koşullar altında devrimci tip, kendisini biraz daha fazla kanıtlayabilmektedir. Bugün, sömürgeci-faşist terör altında, özellikle de zindanlarda, devrimci tavrın ne olması gerektiği, devrimci bir militanın nasıl davranması gerektiği en yakın ve güçlü cevabını bulmuştur. Denilebilir ki, günümüzde en önemli gelişme, bu tavrın açıkça ortaya serilmiş olmasıdır.

Ortaya çıkan veriler ışığında, militanlar haline gelmenin gerektirdiği ölçüleri açıkça ortaya koymak ve bu temelde militanlaşma sorununa çözüm getirmek, bugün en önemli ve yakıcı bir görev durumundadır. En zor koşulların yaşandığı zindanlarda devrimci direniş tavrının ortaya çıkması, aynı şekilde, mücadelenin yine zor koşullar altında yürütüldüğü iç ve dış alan-

larda yenilgiyi kabul etmeyecek, sonuna kadar direnen ve başarılı olan kişilerde de bu tavrın açıkça belirmesi; devrimci bir militanın özelliklerinin ne olması gerektiği sorununa cevap vermeyi önemli oranda kolaylaştırmıştır

Günümüzün yakıcı sorunu militanların örgütlendirilmesidir

Gerçek inanç sahiplerinin nasıl olmaları gerektiği ve nasıl davranmak zorunda oldukları net bir şekilde ortaya konulmuştur. Ama aynı zamanda, olumsuz örnekler de ortaya çıkmıştır. Bağımsızlık değerlerine bir çırpıda ihanet eden, ideolojisini ve örgütlenmesini bir çırpıda tasfiye eden örnekleri de çokça görmek mümkündür. Bu, artık günümüzde doğru ile yanlışın, doğru devrimci tutum ile bununla ilgisi olmayan reformist tutumun ayırt edilebilmesinde de temel bir ölçüt haline gelmiştir. Diğer bir deyişle; devrimci bir militanın direnişi, mensup olduğu akımın da ne olup olmadığını belirlemenin ölçütü haline gelmiştir. Artık herkes, barışçıl ortamın çok ucuzca söylenen sözlerine ve kurulan örgütlerine değil; devrimcilik iddiasındaki güç ve kişilerin inançlarına, ideolojisine, örgütlenmesine ve halka bağlılık derecesine bakmaktadır. Bu konuda da halk, en zor koşullar altında zindanlarda, dağlarda ve diğer alanlarda direnerek verilen mücadelenin temsilcilerine bakarak hüküm vermektedir. Bütün bunlar ise bir gerçeği açıkça kanıtlamaktadır; günümüzün tarihsel rolü ancak devrimci militanlar tarafından oynanabilecek ve ancak devrimci bir kadro birikimine sahip olan ideolojik-politik akım zafer ipini göğüsleyebilecektir. O halde sorun fazla abartılmadan, ama önemi de küçümsenmeden, tamamiyle objektif olarak ele alınmalı ve güncel gelişmeler ortamında devrimci bir kadronun oynayabileceği rol tüm gerçekliğiyle açığa çıkarılmalıdır.

Kadro adayları, eğer rollerini gerektiği gibi ve hatta çok daha fazlasıyla oynayamazlarsa bırakalım halka yararlı olmalarını, tam tersine, ciddi zararlar veren bir konuma düşebileceklerini kavramak zorundadırlar. Daha ileride, genişçe açıklayacağımız gibi; yetersiz, ham ve pişmemiş ölçüler mücadelemize faydadan çok zarar getirmektedir.

Sorunun kavranması gereken bir diğer yönü de; sadece iyi niyet sahibi olmanın, tüm hayatını ortaya koymanın, çok sayıda kitap okumanın, propagandacı olmanın vs yetmediğidir. Sorun, bu ölçüleri tutturma sorunu değil; ustalık isteyen bir militanın ölçülerine ulaşıp ulaşamama sorunudur. Bir kadro, gereken militanca ölçülere ulaştığı takdirde tarihsel bir rol oynayabileceğini, çok işler başarabileceğini, doğru, anlamlı ve belirleyici bir görev yerine getirebileceğini, aksi halde ise çok zarar vereceğini kavrayabilmelidir. Önceden de belirttiğimiz gibi içerisinde bulunulan dönem; bir iki propagandacının veya bir propaganda grubunun faaliyet yürüteceği bir dönem değildir. Eğer böyle bir dönem içerisinde yaşıyor olsaydık, kadro adaylarımız son derece verimli olabileceklerdi. Aynı şekilde, güçlü bir örgüt yapımız olsaydı, kadro adaymız sıradan bir üye olarak çok üstün bir görev yerine getirebilecekti. Ama günümüzün sorunu her ikisi de değildir. Bu anlamda, "Filan örgütteki üyeden katbekat üstün çalışıyorum, hala nasıl olur da benim gibi önemli bir kişi eleştirilebiliyor!", "Günde şu kadar propaganda yapıyorum, eskisi ile kıyaslanamayacak kadar başarılı çalışıyorum. Nasıl olur da hala benim bu çabam göz önüne getirilmiyor ve eleştirilebiliyorum!" gibi anlayışlar ve aynı şekilde, birkaç eylemle yetinen ve büyük bir eylemcinin önemini göz ardı eden kişilerin ortaya çıkması, sorunun yeterince kavranmadığının göstergesidir. Elbette ki, bütün bunlar dar, sığ anlayışlardır, bir kadronun oynaması gereken tarihsel rolü kavrayamayan bakış açılarıdır.

Dönemin görevlerine denk düşen kadroyu ve bu kadronun özelliklerini pek fazla göz önüne getirmeden değerlendirmeler yapılmaktadır ama bilinmelidir ki, bu çok sakıncalı bir tutumdur. Çünkü; iyice ortaya çıktığı gibi günümüzün yakıcı sorunu, bir militanlar örgütünün şekillendirilmesi, yani militanların örgütlendirilmesidir. Bu da herhangi bir örgütlenme değil, belli bir dönemde mutlaka gerçekleştirilmesi gereken bir örgütlenmedir. Bu örgütlenme içerisine giren kadro da, sıradan herhangi bir devrimci değil, bu dönemin özelliklerini ve görevlerini şahsında somutlaştırmış belirgin bir militan olmalıdır. Bu nedenle kendisini dayatan sorun; çeşitli yanlış anlayışların giderilmesi, iyi niyetten de kaynaklansa ortaya çıkan yanlış, hatalı görüş ve tavırların ortadan kaldırılmasıdır. Böyle bir görevin gerçekleştirilmesi, gerek mücadelenin gelişimi açısından olsun ve gerekse Partinin kendisini geliştirip güçlendirebilmesi açısından olsun son derece hayati önemdedir. Özellikle, kadro faaliyetlerinin içerisine alınan ve alınması gereken çalışmaların belirleyici yönünü teşkil eden böyle bir sorun aşılmadan, bu faaliyetlerin sağlıklı yürümesi ve kendisinden beklenen sonucu vermesi düşünülemez.

> Halk, en zor koşullar altında zindanlarda, dağlarda ve diğer alanlarda direnerek verilen mücadelenin temsilcilerine bakarak hüküm vermektedir. Bütün bunlar ise bir gerçeği açıkça kanıtlamaktadır; günümüzün tarihsel rolü ancak devrimci militanlar tarafından oynanabilecek ve ancak devrimci bir kadro birikimine sahip olan ideolojik-politik akım zafer ipini göğüsleyebilecektir.

Kadro adayları eğer rollerini gerektiği gibi ve hatta çok daha fazlasıyla oynayamazlarsa bırakalım halka yararlı olmalarını, tam tersine, ciddi zararlar veren bir konuma düşebileceklerini kavramak zorundadırlar. Daha ileride, genişçe açıklayacağımız gibi; yetersiz, ham ve pişmemiş ölçüler mücadelemize faydadan çok zarar getirmektedir.

bulunmamaktadır. Adeta her şey sorumsuzluğu, eylemsizliği ve örgütsüzlüğü teşvik etmektedir. Mevcut mekanizma da bu durumu körüklemekte, toplumu sürekli parçalamakta ve dağıtmaktadır. Böyle bir özellik, yaşamın adeta temel bir biçimi haline getirilmiştir. İşte böyle bir gerçeklikten devrimci saflara gelen kişiler, toplum içerisinden büyük zaaflarla çıktıklarını unutmakta; sömürgecilik ve yerel gericilik tarafından nasıl şartlandırıldıklarını pek göz önüne getirmemektedirler.

Kadro adayımızda ciddi zaaflar sözkonusudur

Ciddi bir yurtseverlik eğitiminden ve eyleminden geçmemiş, bundan dolayı da güçlü bir örgüt ve eylem yaşamamış Kürdistan insanının kişiliği yerleşmiş ölçülere sahip olmadığından, aksine çok çarpıtılmış ve rayından çıkarılmış bir kişiliğe sahip olduğundan, ortaya konulmuş olan ideolojik-politik hat ne kadar doğru olursa olsun, o bu yapısıyla adeta çizgiyle alay etmektedir. Nereden ve hangi açıdan bakılırsa bakılsın ve bu konuda ne kadar iyi niyetli olunursa olunsun objektif durum aslında budur. Kadro adayı, gerek bu çizginin özelliklerini iyi bir şekilde kavrama konusunda olsun ve gerekse bunu hayata geçirme konusunda olsun, ne tip özelliklere sahip olması gerektiği, ne tip örgüt

Kadroların omuzlamak zorunda oldukları görevlerin ağırlığına uygun bir yapıya ve örgütlülüğe kavuşturulmaları sorunu bu kadar önemliyken ama diğer yandan da, devrimci kadro adayının kendisini ciddi olarak hazırlayıp hazırlamadığı, hazırlıyorsa nasıl hazırladığı ve her yönüyle kendisini nasıl eğittiği adeta bir bilmecedir. Çünkü; eğitim sadece dışarıdan verilmeyle çözülebilecek bir sorun değildir. Evet, işin yarısı dışarıdan verilen bir eğitim olsa da, diğer yarısı kişinin kendi benliğinde, bizzat kendisiyle mücadeleyle yaratabileceği bir olgudur. Ama bizim ülkemizdeki kişilik, daha önce de sözü edilen nedenlerden dolayı o kadar çarpıtılmış ve o kadar kendisine yabancılaştırılmıştır ki, teoride dardır, adeta teorisizdir; devrimci bir siyasal programa sahip olma ve bu programı amaç edinmeden uzak, gelişmemiş ve oldukça geri bir durumdadır. Yurtseverlik, demokratlık ve sosyalizm, kendisince fazla özümsenmiş kavramlar değildir. Örgüt adamı olabilme ve birçok örgütü çalıştırabilme, eylem adamı olabilme ve birçok eylemi geliştirebilme yetenekleri kendisinden çok çok uzaktır. Bilinmektedir ki, toplumumuz bu konularda görülmemiş bir kaos içerisindedir. Bir tecrübe birikimi ve buna hizmet edebilecek bir oluşum

ve eylem biçimlerine ihtiyaç duyulduğu ve bunlara nasıl ulaşılabileceği konularında adeta oralı bile olmamaktadır. Bu anlamda da, kadro adayımızda ciddi zaaflar söz konusudur.

Geçmişte, doğru düşünce üzerinde ısrarlı çalışmalar, ülke somutunda doğru siyasal çizginin ne olması gerektiği konusundaki araştırmalar önemli sonuçlar vermiş ve doğru devrimci teori ile bundan kaynaklanan doğru politik çizgi sorunu çözümlenmiştir. Elbette, bu konuda bugün de atılması gereken adımlar bulunmaktadır; her türden sapma, hata ve yanlışlara karşı hiç kuşkusuz doğru devrimci teorinin ve politik çizginin savunulması görevi sürecektir. Ama bu, dönemin yakıcı ve belirleyici bir sorunu olmaktan uzaktır. Bu dönemde kendisini dayatan sorun, yaratılmış olan bu çizgiye hayatiyet kazandırılması, yani onun pratikte ete kemiğe bürünmesidir. Ancak açık ki, teoriye ve politik çizgiye hayatiyet kazandırılmak isteniyorsa bunların gelişigüzel savunulması ile yetinmemek, hayata nasıl geçirileceğini de bilmek gerekir. Yapılabilecek en büyük iyilik bu olabileceği gibi, yerine getirilmediği takdirde yapılabilecek en büyük kötülük de yine bu alanda ortaya çıkacaktır. O halde, konunun hayatiyetini belirleyen, tarihsel bir dönemin vazgeçilmez bir evresi içerisinde bulunulmasıdır. Bu evre, özelliklerine uygun devrimci militanı bulamadı mı, başarısızlığa ve dolayısıyla da ağır yenilgiye götürecektir.

Sorun kadroların militan özelliğe büründürülmesi sorunudur

Birçok yönüyle yetersizliği tahrik eden, örgüt çalışmalarına ters düşmeyi beraberinde getiren olumsuzluklar ele alınıp sorun üzerinde bir de bu yönüyle durulmalıdır. Diğer akımların bu konuda fazla tasalandıkları bir nokta yok. Şu ya da bu biçimde, değişik tonlarda devam eden sosyal şovenizmin savunucularına, Türkiye devrimini ve hatta Kürdistan devrimini de sözde gerçekleştireceklerini iddia eden ve bu konuda ipe sapa gelmez düşünce ve davranışları eskiden beri ortaya koyanlara -Kürdistan'da ulusal kurtuluş adına azgın faşist sömürgeciliğe karşı geliştirebilecekleri bir direniş sorunları, dolayısıyla da bir kadro sorunları olamayacağı için- fazla söyleyecek sözümüz yoktur. Açık ki, orada burada kendilerini yaşatma derdine düşen küçük-burjuvazinin soysuz temsilcilerinin de ciddi bir militan yaratma, militanları mutlaka dönemin özelliklerine uygun olarak eğitme gibi bir endişeleri olmayacaktır. Aksine, onlar devrimci militanları devrimci mücadeleden kopartmanın ve onları çürütmenin çabası, kendileri için daha iyi bir yaşantıyı nasıl sağlayabileceklerinin soysuz arayışı içindedirler. Bu nedenle, bunların da bu sorunu çözme yolunda fazla bir ilerleme sağlayabilmeleri söz konusu değildir.

Ama mücadeleye hakkıyla sahip çıkanların konumları da böyle bir militan özelliğe ulaşmaktan uzaktır. Bunun nedeni ise; ne iyi niyetten yoksunluk ne az fedakarlık yapmak ve ne de sıradan bir üyenin göstereceği çabanın gösterilmemesidir. Bunlar vardır ama geçmişte militanlaşma hususundaki yetersizlik, ülke toplumsal yapısından, dar, amatör ve ilkel çalışma anlayışından kaynaklanmıştır. Bugün ise dönemin ortaya çıkardığı görevlere yeteri kadar hazırlıklı olmamak, birçok konudaki Parti politikasını hayata geçirebilecek özelliklerde militanlar haline gelememek tarzında ortaya çıkan bir sorun vardır. Pratik mücadelede örnekleri görüldüğü gibi; kendisine en iyi kadroyum diyenler bile, halkı örgütlemek veya halk arasında çeşitli faaliyetler yürütebilmek, Partinin şu veya bu görevini yerine getirebilmek bir yana kendilerini kurtarabilmekte dahi çok yetersiz kalmışlardır. Elbette bu çok düşündürücü bir durumdur. Öyle bir durum ortaya çıkıyor ki, kadro adayımız, birçok alanda, çok kısa bir sürede tanınmaz hale gelebiliyor. Düşünce aşımına mı uğramıyor? Politik çizginin bir tarafa itilmesine mi yol açmıyor? Bunalıma mı girmiyor? Kitlelere ters mi düşmüyor? En yakın çalışma arkadaşıyla tam bir kişisel sürtüşmeye mi girmiyor? Başarısızlık üzerine başarısızlık mı yaşamıyor? Ve öyle bir noktaya geliyor ki, sonunda kendisi bir kurtarıcı değil, kurtarılması gereken bir kişi durumuna düşüyor. Niyeti, fedakarlığı ve cesareti ne olursa olsun, böyle bir duruma düşmüş kadronun bir zavallı, sıradan bir amatör olduğu açıktır. Böyle bir ölçünün, militan bir kadronun ölçüsü olarak kabul edilmesi mümkün değildir. Kadro, bu duruma karşı mücadele ettiği ve onu aştığı oranda devrimci bir militan adını almaya hak kazanacaktır.

Sorun, yaşayan canlı kadroların militan bir özelliğe büründürülmesi sorunudur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, yaşanan güncel pratik, bu konuda pek övünülecek bir noktada olmadığımızı göstermektedir. Çok genel devrimci kuralların rahatlıkla

kulak ardı edildiği anlaşılmaktadır. Düşmanın basit bir manevrasının bile boşa çıkarılamadığı, şu veya bu sapmanın ayak oyunlarına rahatlıkla gelindiği görülmektedir. Her şeyden önce, kadrolar örgütlenememekte; bırakalım çevrelerini örgütlemeyi, en yakın çalışma arkadaşlarıyla kolektif, örgütlü bir çalışma içerisine bile girememektedirler. Böylesine olumsuz bir gerçekliği ciddi ve sorumlu bir devrimci parti göz ardı edemez. Temel çalışma güçleri böyle bir durum içerisinde olunca, onlara dayanmadan ve onlarsız yol alamayacağını çok iyi bilen bir parti; katbekat başarısızlığı kanıtlanmış bu tutum ve davranışlarla fazla ileriye gidebileceği konusunda hayalperest olamaz. Bundan dolayı kendisine, yani temel kadro varlığına yönelmek ve onları eğitmeye, geliştirmeye, iş yapabilir ve dönemin görevlerini yerine getirebilir bir konuma yükseltmeye çalışmak zorundadır. Böyle bir görevin gerçekleştirilmesi dışarıdan yapılabilecek bir şey değildir. Bu süreçte yer alan adayların kendi kendilerini örste döverek çelikleştirmeleri, ham yapılarından sıyrılarak pişmeleri gerekmektedir.

Ancak açık ki; dönemin problemlerini çözebilecek düzeyde birçok özelliği şahıslarında somutlaştıran kadrolar ortaya çıkarılmadan Kürdistan devriminin ilerletilebileceğini sanmak için düpedüz hayalperest olmak gerekir. Aynı şekilde, bir kişi, çok yönlü eğitimini sağlamadan Partinin iyi bir kadrosu olabileceğini sanmamalıdır. Böyle bir umut ancak içinde yer aldığı yapının o kadro adayı tarafından iyice kavranamadığının göstergesi olabilir.

Dönemin sorunlarına çözüm getirebilen militan, geleceğin en büyük müjdecisidir

Kadro adaylarımızın ölçülere uygun düşmek için kendilerinde yeterince istek yaratıp yaratamadıkları adeta bir sırdır. Gereken ölçülere ne kadar yaklaşmış oldukları ve görevlere ne kadar tutkun oldukları bazılarında hiç anlaşılamamaktadır. Yine birçoklarında, soylu mücadeleyi ne kadar vazgeçilmez bir yaşam biçimi olarak düşündükleri de açık değildir. Diğer yandan, ülkenin derin bir teorik kavranışının ne kadar gelişmiş, mensup olduğu örgütün siyasal çizgisini ne kadar özümsemiş, bunların hayata geçirilmesi, örgütlendirilmesi ve eyleme dönüştürülmesinin kendisinden talep ettiklerini ve bunları nasıl başaracağını ne ölçüde kavramış olduğu da belli değildir. Birçokları, adeta kendilerinin böyle görevleri yokmuş gibi her şeyi başkalarına bırakmaktadır, işinde başarısız oldu mu veya yapamadı mı, başkalarını suçlamaya başlar. Tabii ki, çok büyük bir sorumsuzluk örneği de böylelikle ortaya çıkar. Parti yaşantısında bunun örneklerine çokça rastlamak mümkündür. Zayıf kişiliklerin en belirgin özelliği; suçu hep yanındakilere yüklemesidir. Hata ve eksikliği temelinde kendi eğitimini sağlayamaz, militan özelliklerine ulaşamaz ama hata ve eksiklikleri hep kendisinden ısrarla uzaklaştırır. Elbette ki, bunu onlardan kurtulma anlamında değil, başkalarına yükleme anlamında yapar ve sağı solu suçlamaya başlar. Canı çok sıkılırsa, örgütün kadro politikasına yükleyip, hata ve eksikliğin kaynağı olarak bunu gösterir. Canı daha çok sıkılırsa, o daha da ileri giderek, bir kaçamağını bulup soluğu devrimci mücadelenin dışında alır. Doğal ki bu, kadroların bozulması olayıdır, yoksa bir kadronun kendisini eğiterek geliştirmesi olayı değil.

Diğer bir tip ise, hamal gibidir. Bir propagandacı ise salt propaganda yapar ve bunu yürüttükçe yürütür. Oysa, günün mutlaka üzerine gidilmesi gereken yaratıcı görevleri bulunmaktadır. Ama o, güncel, somut ve mutlaka çözümlenmesi gereken görevlerin yanından bile geçmez. Sıradan bir adam gibi hareket eder ve bu tutumuyla da ne kadar iyi niyetli olursa olsun, militan bir kadro fonksiyonunu tam oynayamadığı için mücadeleye ve harekete zarar verir. Belli bir noktaya kadar görevler kavranabiliyor ve hatta uygulanabiliyor ama ne zamanki iş, militan kadro özelliklerinin kavranması ve döneme uygun hareket edilmesine geliyor, işte o noktada yetersizlikler kendisini göstermeye başlıyor. Bu yetersizlikler aşılamayınca da bir bütün olarak Partinin daha ileri bir atılım yapamaması olayı ortaya çıkıyor.

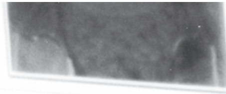
İşin acı olan ve öfke uyandıran yanı nedir? Eksikliğini fark edebilmede olduğu kadar, fark ettiği anda da bunu gidermede ve kendini yenilemede gösterilen isteksizlik ya da vurdumduymazlıktır. Öyle bir izlenim yaratılıyor ki, sanki o kişi, eleştiriye ve eğitime tabi tutulacak biri değil de doğuştan yeterli ve o iş için biçilmiş bir kaftandır! Oysa, aynı kişi bir gün bile yalnız bırakıldığında belki de ikinci güne kalmadan kurtarılması gereken biri haline gelecek ve karşımıza öyle çıkacaktır. Devrim gibi büyük bir olayı gerçekleştirebilecek olan, bu tip midir? O halde, ne pahasına olursa olsun yapılması gerekenler yapılmalı ve içerisinde bulunulan evrenin dayattığı görevleri yerine getirebilecek militanlar düzeyine yükselinmelidir. Yani, Kürdistan devrimini bu en zorlu dönemde geliştirebilecek özelliklere sahip bir militan olunmalıdır. Bu dönemin militanı olunduğu oranda, daha şimdiden geleceğin parlak bir gelişmesi ve nihai zaferin müjdelenmesi olayı gerçekleşebilecektir. Dönemin yüklü sorunlarına çözüm getirebilen, düşmanın en azgın terörü altında bile bunu yapabilen ve davayı geliştirebilen militan, geleceğin en büyük müjdecisidir.

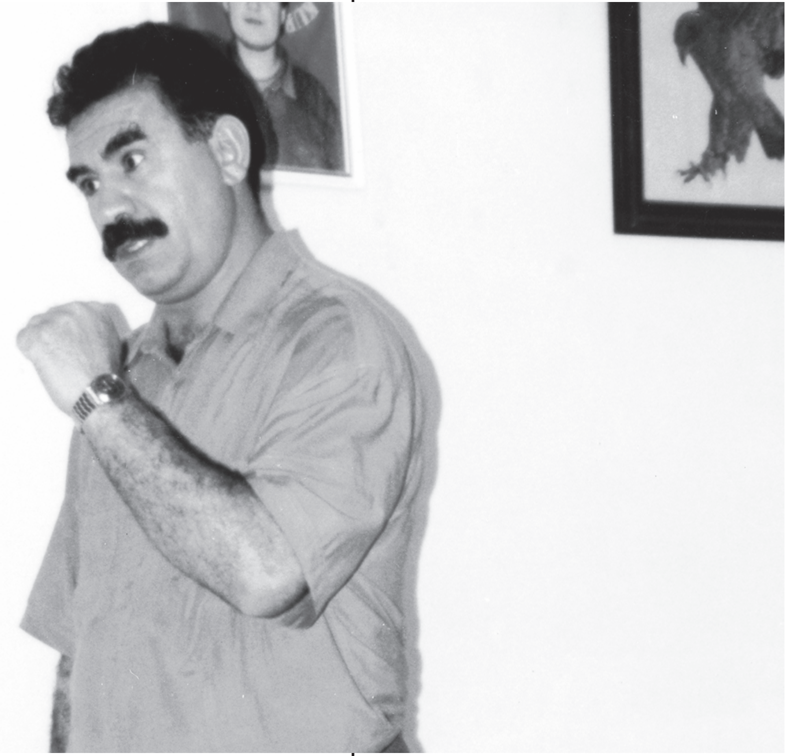
Eğer zafer güvence altına alınmak, gelecekte ortaya çıkabilecek birçok hata, yanlışlık ve sapmalardan şimdiden arınarak yenilgilerden kurtulmak ve bunların yerine zaferlerle dopdolu bir gelecek geçirilmek isteniyorsa; böyle bir geleceğin müjdeleyicisi olan militanın yaratılması üzerinde ısrarla durulmalıdır. Böyle bir militanın oluşumu için örgütsel düzeyde olsun, çeşitli çevrelerde olsun, kişinin kendi bünyesinde olsun ne yapılması gerekiyorsa o yapılmalı ve özellikle de eğitim yetersizliği ve deneyim eksikliği, her türlü koşul ve olanak zorlanarak giderilmelidir. Bunun sonucunda kazanılacak olan, sadece birkaç yüz kişi değil, bu birkaç yüz kişinin militan birliklerinin, milyonların örgütlenmesini ve eyleme geçirilmesini garantilemesi olayıdır. Bir avuç militanın bizzat kendi şahıslarında, geleceğin bağımsız ve özgür toplumunun ve sosyalizmin yaratılmasının garantilenmesi olayıdır. Mücadelenin başlangıç dönemlerinde birkaç kişinin, geleceği kendi şahıslarında somutlaştırmasından söz edilebilirdi. Ama bugün varılan noktada artık söz konusu olan, birkaç kişinin değil, birkaç yüz kişinin, milyonların kaderini daha şimdiden şahıslarında somutlaştırmaları olayıdır. Bunlar milyonların özgürlüğünü ve kurtuluşunu, yani tüm ezilenlerin, emekçilerin; kısacası, Kürdistan halkının kurtuluşunu kendi şahıslarında somutlaştırmışlardır.

Yüzlerin, milyonların kaderinde belirleyici rol oynaması, evrensel bir pratiktir. Bize gelince, bu kural çok daha yakıcı işler. Çünkü; bir yandan örgütsüzlük ve eylemsizlik, diğer yandan ise karşı-devrimci azgın faşist terörün dünyada eşi görülmemiş bir barbarlık örneği sunması, bizde, devrimci militanlar örgütünün çok daha güçlü roller oynamasını ve çok daha seçkin olmasını, dünyadaki diğer örneklerle kıyaslanamayacak bir düzeye çıkarılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu, salt bir istek değil; düşmanın amansız baskısı ve kitlelerin tarihin derinliklerinden gelen ulusal, toplumsal parçalanmışlığının karşısında, bu olumsuzluklara verilebilecek en iyi cevap olmasından dolayı bir zorunluluktur. Temel rolü örgüt oynayacaktır ve militan, herhangi bir kişi değil, müthiş örgütlü bir kişi olmak zorundadır. Artık belirleyici olacak ve kurtuluşun temel garantisini sağlayacak olan, böyle bir militanlar örgütüne sahip olmaktır. O halde devrimci saflardaki herkes, böyle bir örgütün yaratılması için gerekeni yapmak zorundadır. Bundan başka bir yöntem kullanarak veya başka bir rol yüklenerek gelecek kurtarılamayacağı gibi, geçmişin önümüze ağır bir miras olarak serdiği sorunların altında ezilmek de kaçınılmaz olacaktır. Diyebiliriz ki, sorumlu devrimciliğin vazgeçilmez bir gereği olarak tüm çabamızla böyle bir militanlar birliğine ve böyle bir birliğin üyelerinin özelliklerine yönelmek zorundayız.

Devrimci bir militanın hangi özelliklere sahip olması gerektiği sorununa bir de bu açıdan yaklaşıp, sorunu tüm yönleriyle ortaya koymak ve kavranmasına yardımcı olmak bir görevdir. Bunun için de, dünya devrimci mücadelelerinde ve devrimci direniş mücadelemiz süresince ortaya çıkan zengin değerlerin ışığında bu özellikleri tek tek ele alıp işlemek gerekmektedir.

Parti disiplini, elbette ki zora dayanan bir disiplin değil, tam tersine üyelerin gönüllü, inançlı birliğine dayanan ve ondan güç alan bir disiplindir. Zaten ona demirden bir karakter kazandıran da bu özelliktir. Demir disiplin, partinin, saflarında tek bir yumruk ve tek bir yürek gibi hareket edebilen bir irade birliği yaratmasının ürünüdür.

Militanın dünyaya bakış açısı sağlam olmalıdır

Devrimci bir militanın sahip olması gereken özelliklerin başına, dünyaya bakış açısını koymak hatalı olmayacaktır. Dünyaya sağlam bir bakış açısı olmadan doğa, toplum ve devrim olayları konusunda doğru ve bilimsel bir bakış açısına sahip olunamaz. Bu olmaksızın da birçok konuda gelişme kaydedebilmek, hayatın önümüze süreceği çok yönlü problemleri çözebilmek mümkün değildir. İşte bunun içindir ki; toplumun ekonomik örgütlenmesinden tutalım siyasal örgütlenmesine ve yine devrim olayından tutalım teknik bir soruna kadar karşı karşıya bulunulan çok yönlü sorunların kapsamlı bir çözümüne yönelebilmek için militanın dünyaya bakış açısı sağlam olmalıdır. Dünyaya sağlam bir bakış açısı derken kastedilen; bireyin son derece zorlu olan doğa, toplum ve devrim koşullarına güçlü bir biçimde ayakta kalabilmek, direnebilmek ve çözümleyici olabilmek için gerekli düşünce ve inanca sahip olmasıdır. Elbette ki, kişinin yaşamındaki başarı veya başarısızlıklar ile eylemliliği veya eylemsizliği sınıfsal ve tarihsel gerçeklik tarafından koşullandırılır. Mevcut maddi ve tarihsel zemin, sınıfların ve bireylerin yaşam koşullarını alabildiğine şartlandırır ve özellikle de içinde bulunulan güncel maddi koşullar bu konuda belirleyici bir rol oynar. Fakat sağlam bir bakış açısı elde edilince -ister olumlu ve isterse olumsuz olsun- içinde bulunulan gerçekliği değiştirmek, daha da ilerletip geliştirmek zor olmayacaktır.

Burada söz konusu edilen, sadece doğru bir felsefeye sahip olmak değildir. Bizim ulusal ve toplumsal koşullarımızda sorun çok daha geniş bir anlam içerir. Modern toplumsal gelişmenin içerisine geç girilmiş olması, bunun da çarpık bir biçimde ve dış baskının parçalayıcı, dağıtıcı ve yok edici etkisi altında gerçekleşmesi, halkımızın düşünce düzeyini son derece daraltmış, çarpıtmış ve kendisine yabancılaştırmıştır. Kendisini düşünmeyen bir halkı, ekonomiden politikaya, ulusal konulardan kültürel konulara kadar her alanda kendi gerçekliğini tanımayan bir halk olarak da tanımlayabiliriz. Kısacası, Kürdistan halkı adeta düşüncesizleştirilmiş bir halk durumundadır. Sömürgeciler de çok iyi bilirler ki, bir halkın düşünce gücünü kırmak, onun bir daha direnmesini son derece zorlaştırır. Hele hele bilimsel bir düşünceden, kendi öz çıkarlarını formüle eden düşüncelerden alıkoymak ve dünyaya sağlam bir bakış açısından uzaklaştırmak bir halkı sömürmeyi ve yönetmeyi son derece kolaylaştırır. Üstelik bir de o halka son derece çarpık bir düşünce açısını, örneğin dinsel, mezhepsel düşünceleri ve hakim ulusun düşüncesini egemen kıldıktan sonra artık bırakalım onu yönetmenin kolaylaşmasını, hatta kendi öz çıkarlarına karşı çıkarmak bile oldukça kolaylaşır. İşte bütün bu alanlarda olumsuz bir mirasımızın olduğunu kabul etmek gerekir.

Halkımızın büyük bir kesiminin, birçok sınıf ve tabakadan bireylerin bakış açısına egemen olan; Ortaçağ'dan kalma dinsel ve aşiretsel düşünceler ile hakim ulusun temel değer yargılarıdır. Bütün bu gerici düşünceler insanlarımızın beynine eğitimle empoze edilmektedir. Bu, din eğitimi, hakim ulusun 'modern' eğitimi, aşiret ve kabile üyelerinin her gün, her saat büyüklerinden ve aile üyesinin aile reisinden gördüğü gerici eğitimdir. Toplumun bir ulusal otorite merkezi; bilimsel bilgi veren, yurtseverliğe ve gelişmiş çağdaş bir toplumsal düzeye ulaşma bilinci aşılayan bir otoritesi henüz yoktur. Her ne kadar bir parti otoritesi varsa da, bu henüz güçlü bir durumda değildir. Bunun yerine, Ortaçağ'dan kalma sahte otoriteler ile azgın sömürgeci otoriteler zorla ve her türlü alçakça yöntemi en ince tarzda kullanarak toplumun düşünce yapısını alabildiğine çarpıtmakta ve zehirlemektedir. Elbette ki bu durum, ülkemizde sömürgeciliğin kolay işlemesinin ve toplumdan sökülüp atılması gereken feodal kalıntıların hala güçlü bir tarzda ayakta kalmasının da bir nedenidir. Bu kadar kendisinden uzaklaştırılmış, kendisini değil, başka bir gerçekliği -hem de kendisini imhaya yönelen bir gerçeklik- her gün, her saat yaşayan

Zayıf kişiliklerin en belirgin özelliği; suçu hep yanındakilere yüklemesidir. Hata ve eksikliği temelinde kendi eğitimini sağlayamaz, militan özelliklerine ulaşamaz ama hata ve eksiklikleri hep kendisinden ısrarla uzaklaştırır. Canı çok sıkılırsa, örgütün kadro politikasına yükleyip, hata ve eksikliğin kaynağı olarak bunu gösterir. Canı daha çok sıkılırsa, o daha da ileri giderek, bir kaçamağını bulup soluğu devrimci mücadelenin dışında alır.

bir halk açık ki, kolay sömürülecek ve yönetilecektir. Aynı şekilde, çağımızın çoktan mahkum ettiği çağdışı sömürgecilik ile feodal kalıntılar da varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Bu açıdan sorun, sadece devrimci militanların sağlam bir bakış açısına ulaşmaları değil; aynı zamanda, bu militanların önderlik ettikleri halkın da sağlam bakış açısı kazanması sorunudur. Ve bu, son derece ciddi bir sorundur. Şüphesiz ki, halkın tümünün diyalektik materyalist felsefeye, yani proletaryanın dünya görüşüne ulaşması mümkün olmayacaktır. Çünkü; içerisinde bulunulan maddi sınıfsal zemin buna olanak tanımamaktadır ama hiç değilse, halkın en seçkin kesimlerinin bu bakış açısı etrafında eğitilmesi gerektiği de açıktır.

Halkımız dünyayı birçok yönden yanlış ve daha çok dini dogmaların ışığında yorumlamaktadır. Dar aile çıkarları ve aşiretçilik, dini dogmalar ve hakim ulus uşaklığı gibi, doğru bir dünya bakış açısı edinmeyi olanaksız kılan birçok yanlış eğilim topluma adeta egemen gibidir. Doğal olarak bunlar da olumsuzluğu, örgütsüzlüğü ve dağınıklığı geliştirmekten öteye bir sonuç yaratmamaktadırlar. O halde, gerek militanın bu geri düşünceleri aşarak düşünce kapasitesini ve dünyaya bakış açısını geliştirmesi ve gerekse halka doğru bir bakış açısını benimsetmesi bizim toplumumuzda çok büyük önem taşıyan bir olaydır. Ve bu da inkarcı ve çağ dışı anlayışlara karşı bir mücadeleyi gerektirir. Ancak açık ki, dini dogmalara, aşiret ve aile düşüncelerine karşı yürütülecek ideolojik mücadele silahla değil, ikna temelinde eğitimle yürütülecek, sabır isteyen bir mücadeledir. Mücadelenin merkezinde yer alan militanın bakış açısını geliştirmek de, toplumda derin maddi nedenleri bulunan düşüncesiz ortamdan etkilenmesini engellemek, bunun yanında bilimsel düşüncenin genel bir özeti olan sağlam bir bakış açısına, sağlam bir felsefeye ulaşmasını sağlamaktan geçer. Ancak bu özellikleri kendisinde somutlaştırmış bir militan, güçlü bir eylemci haline gelebilir. Çünkü; güçlü eylemciler aynı zamanda dünyaya da güçlü bir bakış açısı içinde olan kişilerdir. Yorumlama, güçlü bir değiştirmenin de aracıdır. Marx'ın, "Filozoflar şimdiye kadar dünyayı yorumlamakla yetindiler ama dünyayı değiştirmesini de bilmek gerekir" sözü yorumsuz bir değiştirmenin değil, aksine, yorumlamanın ancak sağlıklı bir değişikliğe varacağı ve güçlü bir değiştirme işinin de sağlıklı bir yorumlamaya dayanması gerektiği gerçeğinin ifadesidir. Yorum denen olay ise dünyaya bakış açısıdır.

Bazı kadrolarda tek başına çalışma eğilimi var

Politik bir hat oluşturmak ve bunu kadrolara özümsetmek önemlidir. Ama asıl önemli olan, kadroların bunu pratikte hayata geçirebilmeleridir. Yoksa, şimdiye kadar birçok düzeyde sağlanan başarılı gelişmelerin dumura uğraması tehlikesi kaçınılmazdır. Gelinen düzeyin daha ilerisine ulaşamamak demek, son derece güçlü ve zorlu çabalarla hazırlanan çalışmanın yarı yolda kalması ve tökezlemesi demektir. Bundan dolayı biz, devrimci kadroların, militanların önüne doğru çizgiyi hayata geçirme görevini koyuyoruz. Bu da, mevcut stratejik hattın, hayata geçirilmesini sağlayacak örgüt aracına kavuşturulması demektir. Yani söz konusu olan, herhangi bir örgüt değil, stratejik çizgiyi hayata geçirme gücünde olan bir örgüttür.

Gerek içimizde ve gerekse dışımızda bugün birçok örgüt vardır. Ama bu örgütlerin mevcut siyasi ve askeri hattı hayata geçirebilecek güçte olup olmadıkları tartışma konusudur. Açık ki, bizim örgütümüz böyle bir çizgiyi hayata geçirmeye elverişli bir örgüt olmalıdır. Bu aynı zamanda kadroların örgütlendirilmesi anlamına gelir. Kadro, politik çizginin gereksinmelerine uygun olarak örgütlenen kişi demektir. Örgütlenme, bir partinin canalıcı noktası, onun üzerine oturduğu belkemiğidir. Örgütsüz parti ve örgütsüz militan bir hiçtir. İstediği kadar teorisi, politikası olsun, eğer bunlar örgütlenmeye dönüştürülememişse hiçbir varlık gösteremezler. Hatta giderek her şekle giren bir varlık haline gelmeleri içten bile değildir. Bu nedenle, partinin can alıcı sorunu örgütlenmedir denilmektedir. Yine kadro politikasının da can alıcı yönü, örgütlü olunup olunmadığıdır.

Bu hastalık, PKK Hareketi üzerinde de az tehlike arz eden bir hastalık değildir. En çok zorluk çekilen konu, kadroların örgütlülük düzeyinin geliştirilmesi ve örgütlü çalışma düzeyine vardırılması sorunudur. Bu konuda, Parti bünyesindeki kadrolarda bir örgütlenme yetersizliği sürüp gitmektedir. Güçlü bir ekip çalışması ve kolektif faaliyet yürütmedeki zorlanmalar ortaya koymaktadır ki, bazı kadrolarda tek başına çalışma eğilimi vardır. Açık ki bu özellik, toplumumuzda ciddi olarak varlığını sürdüren hastalığın içe yansıtılması olayından başka bir şey değildir. Kişinin karar vermesi mi gerekiyor, tek başına verir. İş yapması mı gerekiyor, bütün işleri adeta bir hamal gibi tek başına sırtlar. Propaganda vd çalışmaları tek başına yapar, kolektif çalışmayı bir yana iter, adeta kolektivizmi aklının ucundan bile geçirmek istemez. Elbette ki bu, sadece bir kişinin eylemi olarak kabul edilebilir, yoksa bir örgütün eylemi olarak değil. Ama bir tek kişinin eylemi de hiçbir şeyi kurtaramaz. İşte bizim militan adayımız, işin bu can alıcı noktasını unutuyor. Bu nedenle de bu sorun ciddi bir hastalığı ortaya koymaktadır.

Militan örgütlenmeyi gerçekleştirememe olayı, hala gelişmelerin hızını azaltan kapsamlı bir sorundur. Bu sorunu derinleştiren bir diğer etken de küçük-burjuva aydın anlayışlardan tam sıyrılamamadır. Örgütlülük durumuna geçilmesi, mekanizmanın tam olarak kurulduğu anlamına gelir. Artık herkes, işleyen çarkın birer dişlisi gibi çalışacak ve adımlar çarkın hızına uyarak hızlanacaktır. Elbette ki böyle bir durumun yaratılması, aynı zamanda küçük-burjuva hastalıkların da yenilmesi demektir. Fakat bizim sözde aydınımız, çarkın işleyen bir dişlisi olmaya hiç mi hiç gelememektedir. "Benim gibi büyük ve yıllardan beri örgütsüz yaşamış bir adam, sert örgüt işlerinde nasıl çalışabilir veya çarkın bir dişlisi olma zahmetine nasıl katlanır?" diye düşünmektedir o. Dünya genelinde küçük-burjuva aydınların anarşist eğilimlerine çok yakın olan bu tutum, bizde daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Son derece belirgin olarak ortaya çıkan bu eğilim, örgütlenme adımlarını sürekli köstеklemekte; kendiliğinden, laçka, gevşek bağlar ve ilişkileri egemen kılmaya çalışmaktadır. Ancak bütün bu olumsuzluklara rağmen, militanların örgütlenmesi zorunluluk ve öneminden hiçbir şey kaybetmez. Tam tersine, daha ısrarla ve yoğun olarak üzerinde durmayı gerekli kılar.

Parti birliği yüce bir birliktir

Parti disiplini, elbette ki zora dayanan bir disiplin değil, tam tersine üyelerin gönüllü, inançlı birliğine dayanan ve ondan güç alan bir disiplindir. Zaten ona demirden bir karakter kazandıran da bu özelliktir. Demir disiplin, partinin, saflarında tek bir yumruk ve tek bir yürek gibi hareket edebilen bir irade birliği yaratmasının ürünüdür. Partinin geleceğini güvenceye alabilmesi ve iktidarı elde edebilmesinin, yaşatmasının yolu; saflarda böylesi bir disiplin ve irade birliğini yaratabilmesinden geçmektedir. Aynı şekilde, parti birliğini korumanın tek yolu da budur.

Parti, üyelerini savaştırabilmede kendisine güvenebilmelidir. Açık ki bunun güvencesi, proletarya partisinde sarsılmaz bir birliğin yaratılabilmiş olması ve üyelerin tek bir karardan harekete geçirilebilecek durumda olmalarıdır. Bu ise tüm parti üyelerinin tek bir merkeze bağlı olmalarını, kararları hayata geçirmede duyarlı ve tutarlı davranabilmelerini gerektirir. Eğer bir partide saflar bölünmüş, birden fazla merkez ortaya çıkmış ve kararları hayata geçirmede, talimatları uygulamada tek bir yumruk gibi hareket edilemiyorsa, o partinin amaçlarına ulaşabilmesinden, varlığını sürdürebilmesinden söz edilemez.

Elbette ki, merkeziyetçilik ve demir disiplin, partide fikir savaşımına yer olmadığı, her türlü eleştiri ve önerinin yolunun tıkandığı anlamına gelmez. Aksine bunlar, parti birliğini güçlendiren, gelişmeye ivme kazandıran etkenlerdir. Ancak bunun da sınırları belirlenmiştir. Yapılan eleştiriler, öneriler ve fikir savaşımları parti birliğini zedelememek, aksine onu daha da güçlendirmek, partinin varlığına ve amaçlarına hizmet etmek zorundadır. Kararlar öncesinde ve kararlar hayata geçirildikten sonra parti programı çerçevesinde her türlü eleştiri ve öneri yapılabilir ancak bir kez karar alındıktan sonra kişinin görüşü ne olursa olsun, karara uymak, tüm gücüyle onu hayata geçirmek zorundadır.

Parti birliği yüce bir birliktir ve zedelenmesine asla göz yumulamaz. "Oyun oynayamayacağımız bazı şeyler vardır" der Lenin. "Partinin birliği gibi şeyler vardır. Parti birliğiyle oynayarak vakit ziyan etmemeliyiz. Parti içindeki bu mücadeleden birçok şey yitirdiğimizi biliyoruz. Bu ders unutulmamalıdır."

Parti ve parti otoritesi deyip geçmemek gerekir. Toplumun değiştirilmesinde tarihsel bir rol oynayan parti, elbette ki, en yüce otoritedir. Bu çok iyi kavranmalıdır! Ama daha önce de vurguladığımız gibi sorun, böyle bir otoritenin yeniden örgütlendirilmesi sorunudur. Böyle bir otoritenin örgütlendirilmesi işinin her şeyden önce, kadrolardan başlayacağı açıktır. Kadroların militan birliği yaratılmadan, daha üst örgütlenmelere geçebilmek olanaksızdır. Bu nedenle başta kadroların örgütlendirilmesi işini ele almak gerekir.

Kadroların örgütlendirilmesi konusunda bizde de belli bir geçmiş yaşanmıştır fakat buna rağmen, istenilen ölçülerde gerçekleştirildiği söylenemez. Bugün sorun, böyle bir örgütlenmeyi gerçekleştirmektir. Öncü çekirdek örgütlendirilmeden, öncünün kendi etrafında kitleleri örgütleyebilmesi mümkün değildir. Bundan dolayı, öncünün örgütlendirilmesi sıradan değil, hayati bir sorundur. Öncü çekirdeğin örgütlendirilmesi, mevcut kadro birikiminin uygun biçimlerde görevlendirilmesi demektir. Bundan dolayı kadroların özellikleri kadar, onların görevlendirilmelerinde Partinin izleyeceği çizgi de önem taşır.

O halde, partinin bu konuda izlemesi gereken politika ne olmalıdır? Bu konunun aydınlatılması, kadroların kendilerini daha iyi değerlendirebilmelerini de beraberinde getirecektir.

Parti saflarındaki birçok kişi, partinin kadro politikası üzerinde yeterli bir anlayışa sahip değildir ve bu konuda belli bir eleştiri sistemi geliştirememektedir. Fakat kadrolar konusunda çok güçlü bir anlayışa sahip olmak ve bu anlayışın uygulaması içerisinde bulunmak zorunludur. Böyle bir anlayışın partili kadrolara hakim kılınması ve bu konudaki yanlış anlayışların giderilmesi büyük önem taşır.

Dikkat edilirse, birçok arkadaş kendisini geliştirebiliyor, birçok işi yapabiliyor, eylem koyabiliyor ama kadrolaşma konusunda, yanındaki arkadaşını bile eğitmekte güçlük çekiyor. Bırakalım beş on kadro yetiştirmesini, yanındaki kadronun eksikliğini gidermede bile yeterli çabayı göstermiyor. Bu durum, kadro oluşturma sorununun ne kadar önemli olduğunu ortaya koyar. Bir kadro oluşturmak demek; onu her türlü güncel, kişisel yaşam istemlerinden vazgeçirip, en yüce çıkarlar doğrultusunda sağlam bir bilince ulaştırmak; en zor, en karmaşık dönemlerde bile Partiye, halka, devrime bağlılığını sarsmadan, her şeyini ortaya koyarak çalışabilir duruma getirmek demektir. Aynı şekilde, faaliyetinde ustalaşmış bir militan haline getirmek demektir. Böyle bir tip yaratmadaki başarı oldukça sınırlıdır. Fakat bu sorun çözümlenmeden örgütlenmeye gidebilmek ve hele hele partileşebilmek mümkün değildir. Bu açıdan da, kadroların militan bir özellikte yaratılması sorununun çözümlenmesi çok büyük önem taşıyan bir olaydır.

Partimiz ve onun militanları da böylesine sağlam bir kadro politikasını kavramak ve onu bir eylem kılavuzu olarak ele almak durumundadır. Bu yalnızca, sağlam bir kadro politikası anlayışına ulaşmak değil, aynı zamanda onu hayata geçirmek anlamında bir gerekliliktir. Saflarda yeteri kadar kadro adayı bulunmaktadır ancak sorun bu birikimi güçlü bir profesyoneller örgütü halinde birleştirmektir. Bu ise partinin yeniden inşası anlamına gelir.

Türkiye ve Kürdistan'da, genelde bütün devrimci örgütler için olduğu gibi özelde PKK Hareketi için de bugünün belirleyici görevi; yeniden teoriler, programlar yaratmak ve sıfırdan başlayarak bir parti çekirdeği ortaya çıkarmak değildir. Çünkü; bütün bu konularda belirli adımlar atılmış, gelişmeler kaydedilmiştir. Bütün sorun, bu kazanımları yeniden yaratılacak bir militanlar örgütü ile taçlandırmaktır. İçerisinde bulunulan aşama, seçkin militanlar örgütünün kurulması gereken bir aşamadır.

> Dünyaya sağlam bir bakış açısı olmadan doğa, toplum ve devrim olayları konusunda doğru ve bilimsel bir bakış açısına sahip olunamaz. Bu olmaksızın da birçok konuda gelişme kaydedebilmek, hayatın önümüze süreceği çok yönlü problemleri çözebilmek mümkün değildir. İşte bunun içindir ki; toplumun ekonomik örgütlenmesinden tutalım siyasal örgütlenmesine ve yine devrim olayından tutalım teknik bir soruna kadar karşı karşıya bulunulan çok yönlü sorunların kapsamlı bir çözümüne yönelebilmek için militanın dünyaya bakış açısı sağlam olmalıdır.

> Sorunun kavranması gereken bir diğer yönü de; sadece iyi niyet sahibi olmanın, tüm hayatını ortaya koymanın,çok sayıda kitap okumanın, propagandacı olmanın vs yetmediğidir. Sorun, bu ölçüleri tutturma sorunu değil; ustalık isteyen bir militanın ölçülerine ulaşıp ulaşamama sorunudur. Bir kadro, gereken militanca ölçülere ulaştığı takdirde tarihsel bir rol oynayabileceğini, çok işler başarabileceğini, doğru, anlamlı ve belirleyici bir görev yerine getirebileceğini, aksi halde ise çok zarar vereceğini kavrayabilmelidir.

Yoldaşlarımız direnerek ölmeyi ölümsüzlüğe dönüştürdüler

Bir militan, her şeyden önce partisi için yaşar, devrim için yaşar, halk için yaşar. Bu nedenle de yaşamının belirli bir anlamı vardır. İyi biliyoruz ki parti, halkın en yüce otoritesidir. Devrim ise partinin gündemindeki en soylu, en coşkulu adımdır. Parti, büyük bir coşku ve enerji ile bu devrime hazırlanırken, parti militanı da aynı hazırlık içerisindedir. Ve bu, halk için yeni bir yaşam yaratacaktır. Militan yaşamı ise bu amaçlara ulaşmaya adanmış bir yaşamdır. Açık ki bu durum, ölüme karşı tavrımızın kriterini de vermektedir. Bu, parti için, devrim için, bağımsız ve özgür bir toplum ve ulus için yaşam veya ölüm olgusudur. Eğer yaşamak bu değerlere bir katkı sağlıyorsa yaşarız, yaşamalıyız. Ama bazen öyle bir noktaya gelinir ki yaşam, değerlerin tükenmesi ve bu değerlerden uzaklaşma anlamına gelir. Açık ki, artık bu yaşamın değil, ölümün yoludur. İşte bu noktada militan, gözünü kırpmadan ölümü göğüslemeyi de bilmelidir. Bu gerçek, özellikle cezaevlerinde en çarpıcı bir biçimde yaşandı. Düşman, en yüce değerlere ihanet temelinde soysuz bir yaşamı, ihanet pahasına bir yaşamı dayattı. İşkence altına aldığı devrimcilere, amaçlarından vazgeçmeyi dayatarak, bu temelde yaşamın yolunu açacağını vaat etti: "Partiden vazgeç, Partinin önüne koyduğu ulusal kurtuluştan vazgeç, onun ideolojisi ve siyasetinden vazgeç. Bu temelde sana yaşamın yolu açıktır" diyerek, devrimcileri teslim almaya çalıştı, onlara çeşitli vaatlerde bulundu. Çok iyi bilinmektedir ki; düşmanla bir kaşık çorba için uzlaşan, davalarına ihanet eden küçük-burjuva soysuzlarına işkencesiz bir

yaşam sağlandı, ayrıcalıklar verildi. Buna karşılık, uğruna mücadele ettikleri değerlerden vazgeçmeyen devrimcilere ise dünyada eşi görülmemiş ölümler sunuldu, işkence ve katliamlarla dolu bir yaşama mahkum edildiler. Düşman bu oyununu açıkça oynadı. Düşmanın, ihaneti bir yaşam biçimi olarak sunmasına karşılık yoldaşlarımız, "Direnmek Yaşamaktır" sloganını bayraklaştırarak ölümü seçtiler. Ama sıradan bir ölümü değil, direnme temelinde bir ölümü seçerek adını yaşam koydular. Direnmek doğrultusundaki ölüm, yaşamın adıdır denildi. Böylece ölümsüzlük, diğer anlamıyla yaşam, ölümün içinde gizli oluyor.

Ölüme karşı tavır konusunda ortaya çıkan iki tutum vardır. Bu tutumlardan birincisinin sahipleri, düşmanın oyununa gelerek tüm değerlerden vazgeçmektedirler. Bizde de bu konuda kaşarlanmış bazı hainler çıktı. Şahin Dönmez ve onun ardılları olayında da görüldüğü gibi düşman, 'yaşamın' ucunu göstererek karşılığında örgütüne sövmeyi ve ihaneti dayattı. Bundan sonra ortaya çıkan gelişmeleri, bu hainlerin ihanetinin vardığı boyutları hepimiz gördük. Ama bunun karşısında diğer tutumu gösterenler de çıktı. Birincisinde, içinde ölümü taşıyan bir yaşam olayı varken; ikincisinde ise, içerisinde yaşamı taşıyan bir ölüm olayı vardır. Yani düşmanın oyununa gelip ihanet ederek yaşayan birer ölü haline gelenler ile bunların karşısında direnerek düşmana boyun eğmeyen ve gerçekten yaşayanları gördük. Buradan çıkan biricik sonuç; düşmanın yapay yaşam yoluna asla rıza göstermemek gerektiği, Partiden ve devrimden vazgeçme temelinde bir yaşamın ölüm olduğu, buna karşılık bu değerlere bağlılık temelinde bir ölümün ise yaşam olduğudur. Zindanlarda ve dağlarda yoldaşlarımız kendi canlı pratikleriyle bunun böyle olduğunu bizzat doğruladılar. Yoldaşlarımız direnerek ölmeyi, ölümsüzlük olayına dönüştürdüler. Ve bunu dünya çapında bile sevgi ve saygıyla yad edilecek biçimde sergilediler. Ölüm; yaşanmaması gereken yer ve biçimde yaşandığı zaman ölümdür. Ve bazen de yaşam, yani ölümsüzlük; öldü denilen yerde gizlidir. Böylesi bir ölüm, geleceğin tarihine uzanarak ölümsüzlüğe dönüştürülmüştür. Biçimde ölünmüş olsa da, özünde bir halkın, bir partinin ve ulusun yeniden yaşamının yaratılması anlamında ölümsüzlük sağlanmıştır.

Elbette ki bu durumu anlık bir espri olarak değil, sürekli bir biçimde yaşamak gereklidir. Yani, ölümsüzlük olayını bir anlık mesele değil, bir süreç meselesi olarak görmek ve ona göre yaşamın gereğini bilmek zorunludur. Gerektiğinde yaşamı koruyacaksın ama işleri geliştiriyorsa; tam tersine, eğer işleri engelliyorsa ölmesini de bileceksin. İşte, bir devrimci bu konuda böylesine sağlam bir ölçüye sahip olmalıdır. O, nerede ve nasıl yaşaması ve yine nerede ve nasıl ölmesi gerektiğini iyi bilmelidir. Onun ölümü bile, mücadeleye bir katkı sağlamalı, onu geliştirmelidir. Militan, yaşam ve ölümü düşünürken, Partiye, halka ve devrime katkı açısından değerlendirmeli ve her iki olaydan birisini seçmelidir. O halde militan, yaşaması gereken yerde yaşayabilen, ölmesi gereken yerde de ölmesini bilen kişidir.

'Sizin gücünüz beni diriltmeye yetmez'

PKK militanlığını, tarihimizden sürüp gelen o direnişçi kişiliğin, cesaretin ve mertliğin modern koşullarda yeni bir ideolojik, politik ve örgütsel hat ışığında yeniden canlandırılmasının en sağlam ölçüsü olarak değerlendirebileceğimiz gibi, gelecekte zaferi müjdeleyen tutumun en çok bu kişilikte sergilendiğini de belirtebiliriz. Özellikle de ölüm gibi, insanoğlunun en çok çekindiği bir olay karşısında en büyük kahramanlık gösterilmiş, zafere ulaşmanın yolu PKK direniş şehitlerinin tutumlarında görkemli bir tarzda ortaya konulmuştur. Bu yoldaşların somut ölüm olayı karşısındaki tutumlarını bizzat kendi sözlerinden dinlemek, devrimci bir militanın yaşamının son anında bile nasıl bir tutum içerisinde olması gerektiğini son derece açık ve öğretici bir tarzda kavramaya yeterlidir.

Cuma Tak yoldaş ve grubunun ortaya koyduğu şerefli direnme bilinmektedir. Bu, somut ölüm olayı ile yüz yüze, ölüme karşı bir direnmedir. Bu direnme, çok vahşi ve hunhar bir düşman kuşatması altında, bir yönüyle onların tutsağı olma koşullarında ama buna karşı bir direnmedir. Kürdistan'daki en büyük hain, işbirlikçi-ajanın, halkımızın yüzkarası çetesi eliyle geliştirdiği katliam ortamında, onların kuşatması altında ve her an ölümle burun buruna bulunulurken, düşmanla günlerce çatışılarak geliştirilen bir direnmedir. Düşmanın esareti altındayken gösterilen bir direnme olması nedeniyle de tarihimizde seçkin yere sahip bir direnmedir. Ölümle karşı karşıya gelmiş bulunan Cuma Tak yoldaş, ölüme karşı tavrını şöyle dile getirir: "Ben ve arkadaşlarım PKK savaşçılarıyız. Biz, Türk devletinin Kürdistan üzerindeki baskısına karşı; sizi bir insan malzemesi olarak kullanan Celal Bucak gibi ağaların halk üzerindeki zulmüne karşı savaşıyoruz. Haklı ve şanlı bir kavganın neferleriyiz. Ölsek de, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın kurtuluşu için öleceğiz. Peki ya siz niye dövüşüyorsunuz? Niçin ölümü göze alıyorsunuz? Sizi mahkum durumuna düşüren Türk devleti ile size her türlü zulmü reva gören, kanınızı sülük gibi emen ağalar için değil mi? Biz, şan ve şerefle, gözümüz arkada olmadan öleceğiz. Ama siz, bu şerefsiz yolda oldukça her gün bin defa ölmüş olacaksınız. Karılarınıza, çocuklarınıza ve diğer yakınlarınıza, açlık ve sefaletten başka bir şey vaat edebilir misiniz?... Mermilerimiz tükendi. Bize cephane verin, sizinle yine savaşalım. Bilin ki biz ölebiliriz, fakat PKK önderliğindeki Kürt halkı ölmeyecektir, bizim ömrümüzün sonuna kadar şerefle taşıdığımız şanlı kızıl bayrak, er ya da geç zafere ulaşacaktır. Siz ise hizmetinde olduğunuz, ülke ve halk düşmanı feodal-kompradorlarla TC'nin, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı tarafından tasfiye edilmesiyle kahrolacaksınız. Kahrolsun Sömürgecilik! Kahrolsun Hain Kürt Feodalleri ve Uşak Aşiret Reisleri! Yaşasın Demokratik Kürdistan! Yaşasın Kürdistan Proletaryası ve Halkımızın yüce Önderi PKK!

Ölümü güçlü bir eyleme dönüştürmeyi başaranlar ölümsüzleşecektir

Ölüme karşı militan tavrın en görkemli örneklerini yine PKK önder ve partizanları Diyarbakır Zindanlarında gösterdiler. Kürdistan halkı ve PKK Hareketi'nin geleceği için tarihsel bir dönemden geçildiği can alıcı bir süreçte yoldaşlarımız bu değerlere sahip çıkma yolunda hayatlarını ortaya koyarak, direnişlerin en yücesini sergilediler ve başlattıkları Ölüm Orucu Eylemiyle hayatlarını, mücadelemizi daha ileri bir aşamaya ulaştırmanın ve geleceğimizi garanti altına almanın basamağı haline getirdiler. Onlar, ölüm karşısına ortaya koydukları militan tutumla ölümden yaşamı yaratmayı ve düşmanın elindeki bu son tehdit aracını da etkisiz kılmayı başardılar.

Mücadele ve Partinin amaçları bakımından ölüm ve yaşamın anlamını, eşsiz pratikleriyle bizzat ve en güçlü bir biçimde ortaya koyan Partimiz önderlerinden Kemal Pir yoldaş ölüm orucunda bulunduğu günlerde, kendisini en kötü ölüm için yaşama döndürmek isteyen sömürgeci cellatlara; "Sizin gücünüz beni diriltmeye yetmez" diyordu. O, bu tavrıyla, parti ve mücadelenin zaferi için ölümün tek çıkar yol olduğu bir anda, yaşam olarak sunulan her şeyi elinin tersiyle iterek, böyle bir yaşama ulaşmak için gözünü kırpmadan ihanete soyunmuş olanları kesin olarak mahkum etmiş ve kendisi böyle bir tavırda ölümsüzleşirken, gerek sömürgecileri ve gerekse gözünü şerefsiz bir yaşama dikmiş olanları ölümlerin en kötüsüyle yüz yüze bırakmıştır.

Kemal Pir yoldaş, davasını savunma konusunda ölümü nasıl küçümsediğini ve yaşamın gerçek anlamını nasıl gördüğünü sömürgeci mahkemelerde şöyle haykırıyordu: "Ben PKK'nin örgütlerinden herhangi birinde görev almayı isterdim. Ama çeşitli nedenlerle görev alamadım. Tarihsel açıdan bunu belirtmeyi gerekli görüyorum. Çünkü; bizim ismimiz kamuoyunda şöyledir, böyledir falan diye geçiyor. Bu açıdan belirtmeyi gerekli görüyorum. Yoksa bir komitede yer almaktan ötürü alacağım cezadan korktuğumdan değil. Kaldı ki, ben, bana verilecek cezanın siyasi olduğunu bildiğim için benim için şeref olacaktır..." (Savunmasından.)

Yine, Diyarbakır Zindanlarında yıllarca işkenceler altında direnen Partimiz kurucularından ve Merkez Komitesi Üyesi M. Hayri Durmuş yoldaşın faşist işkencelerin doruk noktasına vardığı ve PKK Hareketi'nin, dayatılmak istenen teslimiyet ortamında boğulmaya çalışıldığı bir dönemde ölüme karşı takındığı tutum vardır. Bu tutum, bir militanın en zor koşullarda bile ölümü nasıl karşılaması gerektiğini görkemli bir tarzda ortaya koymuştur.

Tarihe en seçkin bir direniş örneği olarak geçecek bir tutum gösteren Hayri yoldaş, Ölüm Orucu'na yatarken adeta ölüme seslenerek şöyle der: "Bizim siyasi savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevi amiri tarafından bize çeşitli baskılar yapılmaktadır. Cezaevindeki uygulamalar emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarım, açıklamalarının kendi hür iradeleriyle olmadığını, baskı ile yaptıklarını belirttiler. Beni bir odaya kapattılar ve bazı arkadaşlarıma gözetleme deliğinden göstererek, 'Bakın M. Hayri açıklama yapıyor' diye, açıklama yapmaya zorladılar… Burada siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik, bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp Ölüm Orucu'na başlıyorum. Bunu burada açıklıyorum..."

Ölüm Orucu sonrasında fiziki yaşama gözlerini yumarken ise yine aynı değerli önderimiz şunları söylemekteydi: "Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Parti'ye karşı gö-revimi tam olarak yapamadığım için kendimi borçlu hissediyorum. Mezarıma, 'borçlu' yazınız."

İşte PKK direnişçileri, gerektiğinde ölümde yaşamın nasıl üretileceğini bize böyle öğretiyorlar.

Ölümü de mücadeleye daha güçlü adımlar attıran bir dönüm noktasına, güçlü bir eyleme dönüştürmeyi başaran bir militan, açık ki ölümsüzleşecek, mücadelede daima yaşayacaktır. Bir militan belki zaferi bizzat görmeyebilir, ama o, eyleminin mutlaka zafer kazanacağını bilir, bu inançla savaşır, bu inançla ölür. O, gerçek yaşamın mücadele içinde ve mücadele için bir yaşam olduğuna, mücadeleye ivme kazandırmış bir ölümün gerçekte yaşam olduğuna tüm benliğiyle inanır ve bu nedenledir ki, zamanı geldiğinde gözünü kırpmadan ölümün üzerine yürür.

■■■

PKK Merkez Komitesi'ne

Değerli yoldaşlar,

Partinizin kuruluşunun 40. yılını kutluyor, şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. 41. devrimci savaşım yılınızda, sizin şahsınızda, başta önderiniz Abdullah Öcalan yoldaş gelmek üzere emeği geçen bütün önder-komutan-savaşçı-gazi ve tutsaklarınızı selamlıyoruz.

Yoldaşlar,

Bölgesel ve uluslararası bir karakter taşıyan Kürdistan ulusal kurtuluş devrimimizin öncüsü olarak Partinizin oynadığı tarihsel rol bu gün daha iyi görülüyor. 1978 yılında küçük bir gruptan büyük bir savaş örgütüne ve bölgesel çapta devrimci bir aktöre dönüşen Partiniz, direnişiyle, yarattığı değerlerle, Kürdistan'ın dört parçasında ve bir bütün olarak bölgede ortaya çıkardığı büyük devrimci gelişme ve olanaklarla, siyaset ve savaş tarzıyla, kadın özgürleşmesi alanında açığa çıkardığı düzeyle halklarımızın mücadelesinde derin ve silinmez izler bırakmıştır. Eğer bu gün Kürt halkımız, bölge devriminin öncüsü-öncü gücü konumuna yükselmişse, bunda en büyük pay kuşku yoktur ki, başta önderliğiniz Abdullah Öcalan yoldaş gelmek üzere Partinize aittir. PKK, Kürt halkımızın yeniden dirilişiyle, ulusal özlem ve direnişiyle, başkaldırısıyla özdeşleşmiştir.

Yoldaşlar,

Partinizin 41. savaşım yılını kutladığı günümüzde, sömürgeci faşist savaş rejimi kendisini yeniden örgütleyerek, Partinize ve devrimci hareketimize, Kürdistan devrimine ve birleşik devrimimize daha sert yanıtlar veriyor. Erdoğan ve faşist saray cuntasının, sömürgeci kirli savaşı, TC'nin sınırları dışına taşıyarak yeni bir düzeye sıçratması, bölge devrimimize de çok yönlü bir saldırıdır. Tam da bu koşullarda PKK'nin kurucusu ve önderlerinden üç yoldaşın başına ABD emperyalistleri tarafından ödül konması, sömürgeci kirli savaşın emperyelistlerin desteğiyle yeni bir boyut kazandığı anlamına gelmektedir. Kürdistan, Türkiye ve bölge çok özel ve kritik bir dönemden geçiyor. Partinizin emperyelistlerin ve sömürgeci bölge devletlerinin dayattığı tasfiyeci abluka ve kuşatmayı yarmada bu gün de öncü konumunu sürdürmesi tarihsel önemdedir. Özellikle HPG-YJA Star gerillarının büyük bir kararlılıkla sürdürdüğü direniş günümüzde de tam anlamıyla bir buz kıran rolü oynamaktadır.

Yoldaşlar,

Partimiz, bu yeni dönemde de Partinizle her alanda ve her düzeyde yoldaşlaşmayı, devrimci işbirliğini daha fazla geliştirmeyi yaşamsal önemde görmekte ve ilişkilerini buna göre düzenleme hattında ilerlemeye devam etmektedir. İnanıyoruz ki, ilişkilerimizin durumu, birleşik devrimimizin gelişimi ve başarısı bakımından özel bir yerde durmaktadır. Bu ilişkinin ete kemiğe bürünmesinin sömürgeci faşist TC burjuva rejiminin daha şimdiden korkusu olmaya başlaması boşuna değil. Sömürgeciliğin ve emperyalizmin topyekun saldırı ve yok etme planları, stratejik işbirliğimizin gelişimini olduğu gibi, Kürdistan devrimimizin ve birleşik devrimimizin başarıya ulaşmasını da engelleyemeyecektir. Partinizin yarattığı devrimci değerler, fedai devrimcilik tarzı ve savaş pratiği, bir şehitler partisi olma gerçeği, savaşı yükseltme ve zafere taşıma çağrısı olarak Kürdistan-Türkiye ve bölge devrimci hareketine güç ve ilham kaynağı olmaya devam etmektedir.

Yoldaşlar,

41. devrimci savaşım yılınızda başarı, kazanma ve zafer dileklerimizi iletiyoruz. Partinizin gelişimi, Kürt halkımızın bölge devriminin öncü gücü haline gelmesi, bölgede ortaya çıkardığı devrimci gelişme ve olanaklar, hiç bir bedelin boşuna gitmediğini gösterir. Zafer halklarımızın olacaktır! Zafer bizim olacaktır! Kürt halk önderimiz Abdullah Öcalan yoldaşın esaretinin son bulacağı, Partisi ve halklarımızla, devrimci hareketimizle buluşacağı günler yakındır. Sömürgeci siyasal islamcı-ırkçı saray faşizminin, faşist şef rejiminin yıkılacağı, ulusal kurtuluş ve siyasal özgürlüğün kazanılacağı günler yakındır!

Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve gericilik!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın devrimci dostluk ve yoldaşlaşma!

MLKP Ş. Hüseyin Demircioğlu Akademi Komutanlığı

2018 destansı direnişinden doğru sonuçlar çıkararak, Apocu fedai ruhla 2019 yılının kazanılmasını kesinleştireceğiz!

2019'un mücadele startını açlık grevi eylemleri vermiş bulunuyor. 2019'a bu toplumsal direniş atmosferiyle giriyoruz. Bütün Apocu militanların bu toplumsal eylemselliğe, onurlu direngen duruşa kendi cephesinden cevap verme sorumluluğu vardır. Cevap vermenin yolu da doğru katılım ve yetkin bir yoğunlaşmadır. Yeniden Yapılanma Projesi'ni tamamıyla içselleştirme ve hayata geçirmedir. Askerlikte, örgütlenmede, siyasette, diplomaside ve tüm mücadele alanlarında amatörce değil; yetkin, ustaca ve profesyonel bir mücadele tarzıyla sonuç almayı, koparıcı olmayı bilmek gerekmektedir.

Murat Karayılan

2018 yılı Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin tarihine önemli bir yıl olarak geçti. Bu yılın çok önemli kazanımları olduğu gibi, önemli şehadet halkalarının da yaşandığı bir yıl olma özelliği vardır. Çok büyük direnişlerle kahramanlık destanlarının yaratıldığı 2018 yılında yaşananlar, bizler için büyük derslerle doludur. 2018 yılının devasa mücadele ve direniş süreçlerinin doğru değerlendirilmesi, gereken sonuçların çıkarılması; bu temelde daha güçlü, daha doğru taktik ve tarzlarla mücadele edilmesi, direnişin bu temelde Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirilmesi 2019 yılının kazanılmasını kesinleştirecektir. Bu açıdan gerek sonuna doğru geldiğimiz 2018 yılı pratiğinden, gerekse de daha önceki yılların pratiğinden doğru sonuçlar çıkarmamız, daha doğru, gerçekçi ve sonuç alıcı mücadele taktikleriyle savaşı geliştirip kazanmamız için gereklidir.

Öncelikle şunu vurgulamak gerekir ki; Önder Apo'nun 2013 yılı Newroz'unda geliştirdiği hamlenin büyük ve tarihi değeri yüksek bir hamle olduğunu görerek onun yarattığı sonuçları, açığa çıkardığı gerçekleri iyi bilince çıkarmamız gerekmektedir. Önder Apo, 2013 baharında hem Kürdistan sorununun çözümüne hem de Ortadoğu'da yaşanan çatışma ve sorunların çözümüne yeni bir perspektif ile müdahale etmeyi hedefledi. Başta Kürt sorunu olmak üzere bölgedeki sorunların demokratik yöntemlerle, diyalog yöntemleriyle çözülmesi için, Demokratik Ulus perspektifiyle önemli bir açılım yaptı. Önder Apo bununla bölgede akan kanı durdurmayı ve bölge halkları için yeni bir süreci başlatmayı amaçladı. Bu sürecin harcı olacak olan Kürt-Türk ittifakını önemsedi ve bunu Türk devletine önerdi. Bu temelde ateşkesin gelişmesini, savaşın durdurulmasını ve yeni sürecin dalga dalga yayılarak tüm bölgeyi kapsayacak tarzda geliştirilmesini hedefleyen bir proje sundu.

AKP rejimi ise çok büyük bir samimiyetsizlikle bu projeye özel savaş taktikleri çerçevesinde yaklaşarak Hareketimizi oyalama, zayıflatma ve nihayetinde tasfiye etmenin alt yapısını oluşturmada kullandı. Böyle bir amacı olduğunu gizlemek için Önder Apo'nun geliştirdiği sürece sıcak bakan yaklaşımlar geliştirdi. Ancak Önder Apo'nun her yönüyle düşünülmüş kapsamlı hamlesi Türk devletinin hedeflediği gibi Harekette bir zayıflamaya değil, büyük bir güçlenmeye vesile oldu. Kürt Özgürlük Hareketi hem Bakurê Kurdistan'da siyasal planda önemli bir konum kazandı hem de Rojava devrim güçleri önemli başarı ve mevziler kazandı. Kürt halkının Rojava'da, Şengal'de ve Başûrê Kurdistan'da DAİŞ'e karşı geliştirdiği direniş en son Kobanê direnişiyle zirveye çıkarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni bölgede önemli bir aktör haline getirdi. Kürt halkının yaşadığı bu gelişmelerden büyük korkuya kapılan sömürgeci soykırımcı Türk devleti bu yönlü gelişme sürecinin önüne geçmek için vekaleten DAİŞ çeteleri üzerinden yürüttüğü savaşı 2015 Temmuz'unda resmen savaş ilan ederek kendisi üstlendi. Bu savaşı aslında aynı yılın 5 Nisan tarihinde Önder Apo ile görüşmeleri keserek ve İmralı'da yeni bir tecrit ve savaş süreci geliştirerek başlattı. Daha sonra Temmuz ayında bunu resmi bir savaş ve saldırı konsepti olan, 'Çöktürme Planı' ekseninde pratikleştirmeye koyuldu. Fakat savaşın asıl başlangıcı 5 Nisan tarihinde İmralı'da uygulamaya konulan pratiklerle başladı. Zaten savaşın odaklandığı en önemli nokta İmralı'dır. Sömürgeci soykırımcı Türk devleti bu konseptin ön adımlarını ilkin İmralı'da geliştirdi, sonra da gittikçe genelleştirdi.

Kürdistan halkı bu saldırı dalgasına karşı Demokratik Özerklik direnişleriyle cevap verdi. Bu temelde başta Sur, Cizîr, Nisêbîn, Şirnex, Gever ve Hezex olmak üzere Kürdistan'da çok büyük tarihi direnişler gelişti. Bu direnişler karşısında sarsılan sömürgeci soykırımcı Türk devleti kendi içindeki tüm faşist bileşenleri yan yana getirerek daha kapsamlı bir saldırı savaşı hazırlığı içerisine girdi. Bu hazırlık sürecindeyken, gelişen yeni ittifakta dışlanabileceğini hesap eden ordu içindeki bir grup darbe yapmaya yöneldiyse de daha baştan beri kontrol altında olan bu darbe girişimi başarılı olamadı. Fethullahçı cemaate yakın veya üye olan bu grubun girişimi tuzağa düşürülerek bozguna uğratıldı.

TC, Kürtlere karşı savaşı tüm bölgeye yaymayı esas aldı

Lakin esas darbe, bu girişimden 5 gün sonra 20 Temmuz 2016'da tüm Türkiye'de olağanüstü hal yasası ilan edilerek iktidarı tek elde birleştiren, hükümeti Kanun Hükmünde Kararnamelerle (KHK) yöneten yeni bir rejim getirilmesiyle yapıldı. Bu darbe rejiminin kalıcı bir biçimde geliştirilmesi hedeflendi. AKP-MHP-Ergenekon ve ulusalcı Kızıl Elmacı kanadın birleşmesinden meydana gelen bu faşist ittifak Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı yürüttüğü savaşta başarılı olmak için Türkiye rejiminin bu temelde değiştirilip geliştirilmesini öngördü. 'Tek elden yönetilen tek adam rejimi' biçiminde formüle edilen cumhurbaşkanlığı sistemi bu güçler tarafından gündemleştirildi. Faşizmin bu tarzda kurumsallaştırılması Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin ezilmesine dayalı olarak örülmeye başlandı. Faşist sistemin soykırımcı savaş rejimi Kürt halkına karşı yürütülen savaşın sadece TC sınırları içerisinde değil tüm bölgede geliştirilmesini gerekli gördü. Kürt halkının ezilmesi temelinde Türkiye'nin bölgesel hatta küresel bir güç haline getirilmesi hayaliyle bu faşist ittifakı geliştirdi. Yeni Osmanlıcılık hayali olarak da formüle edebileceğimiz bu faşist yaklaşım esas olarak Kürt halkının tüm parçalardaki özgürlük dinamiklerinin ezilmesi, sindirilmesine dayandırılarak geliştirilmiştir. Nasıl ki Türkiye Cumhuriyeti 1920'lerde Bakurê Kurdistan'daki bütün direniş emarelerinin bastırılmasına dayalı olarak inşa edildiyse, şimdiki tek adam rejimi olan ve adına 'Cumhurbaşkanlığı Sistemi' denilen faşist TC sistemi de Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bütün dinamiklerinin ezilmesine dayalı olarak geliştirilmeye çalışılıyor.

Kendisini yeniden inşa eden bu rejim Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin yok edilmesini, Türkiye'de ve bölgede ilerici, demokrat ve sosyalist bütün yapılanmaların hedeflenerek zayıflatılmasını ve çökertilmesini öngören bir konseptle ortaya çıkmıştır. Türkiye'de hem Kürt Özgürlük Mücadelesi hem de Türkiye sol, sosyalist demokrasi güçlerinin ezilmesini hedefleyen bu faşist yapılanma 2016 yılının güzünde kendi savaş hamlesini başlatmıştır. Bu sürecin başlangıcı sayılabilecek olan Ertuş operasyonu döneminde Çelê'ye gelen bu faşist rejimin askeri ve siyasi kanatları çeşitli açıklamalarda bulundular. Bu sürecin kendileri açısından Türkiye'nin kurtuluş savaşı olduğunu, bu savaşın Türkiye için bir varlık-yokluk savaşı olduğunu, açıklayarak süreci başlattılar. Bu temelde gerillaya karşı daha çok tekniğe dayalı, en çok da hava tekniğine dayalı bir savaşı planladılar. Çünkü; Türk ordusu o zamana kadar yürütülen kara savaşında sonuçsuz bırakılmıştı, yenilgiye uğratılmıştı. Büyük paralar dökülerek Kürdistan gerillasına karşı karadan yürütülen savaşı hava savaşına dönüştürecek bir konseptle tüm Kürdistan'da kapsamlı hava saldırıları eşliğinde operasyonlar başlattı. Bunun paralelinde 4 Kasım'da HDP eşbaşkanlarına ve parlamenterlerine yönelerek, daha sonra da HDP denetimindeki tüm belediyelere de kayyum adı altında el koyarak darbeci hamlelerini adım adım uygulamaya koydular.

AKP-MHP, stratejisini Kürtlere karşıtlık temelinde oluşturdu

O zaman amaçları Kürdistan özgürlük gerillasını 2016-2017 kışında ezmek ve yok etmekti. Hatta bunu tarih vererek açıklamışlardı. Fakat bu amaçlarının gerçekleşmediği biliniyor. 2017 yılı kapsamlı bir direniş yılı olarak yaşandı. Türk devletinin önüne koyduğu hedefe ulaşması 2017 yılında da söz konusu olmadı. 2017 yılında gerçekleştiremediğini bu sefer 2018 yılında gerçekleştirmeyi önüne koydu. 2017 için planlayıp da gerçekleştiremediği Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni yok etme konseptini 2018'de kesin bir biçimde gerçekleştirmek için varını yoğunu ortaya koydu. Daha 2015'ten itibaren Türkiye'nin jeostratejik konumunu pazara sürerek, deyim yerindeyse kendini mezata çıkararak Rusya ile ittifak arayışına girdi. İşte Rusya, Türk ordusunun Cerablus'a, Bab'a girmesinin önünü bu temelde açtı. Bölgede hegemonik bir mücadele ve savaş içerisinde bulunan kapitalist dünyanın büyük devletleri AKP-MHP rejiminin zaafını iyi tespit etmişlerdi. AKP-MHP rejiminin zayıf karnı Kürt sorunudur. Kürtlere karşı kim tutum geliştiriyorsa kendisini onlara peşkeş çekmeyi vaat eden ve bunu maharet sayan bir diplomasi geliştirdi. AKP-MHP diplomasisinin ana teması ve stratejisi, Kürt sorununa ve Kürt halkına karşıtlık temeline oturtuldu. Rusya da TC'nin

bu durumundan hareketle pragmatistçe yaklaşarak Türkiye'den elde ettiği birtakım ekonomik ve siyasi çıkarlar uğruna Türkiye'yi bölgede kendi çıkarları temelinde kullanma sürecini başlattı. Türk devleti bütün bunlara rağmen hedeflediklerine 2017 yılında da ulaşamadı. Çok kapsamlı bir hava savaşı geliştirmesine, yoğun bir diplomatik çaba sergilemesine, İmralı'da dünyada eşi benzeri bulunmayan psikolojik savaşı tırmandırmasına, yine hiçbir hak hukuk tanımadan tüm Kürt yurtsever kurumlarını hedefleyerek hepsini tasfiye etmesine rağmen gerilla karşısında istediği sonucu alamadığı için diğer bütün alanlarda da sonuç alıcı bir düzeyi yakalayamadı.

Türk devleti bu sonuçlar neticesinde 2018 yılı planlaması geliştirdi. Bu planlamanın ana hedefi konumunda olan İmralı'da uygulamakta olduğu işkence tarzındaki psikolojik savaşı tırmandırarak daha da geliştirdi. Önderliğin sürece herhangi bir biçimde etki etmesinin önüne geçmek için bütün tedbirleri aldı. Kürt siyasetine karşı amansız bir siyasal soykırım politikası geliştirerek sayısı on binleri bulan tutuklamaları sürdürdü. Toplumu sindirmek için en faşist uygulama biçimlerini yürürlüğe koydu. Tüm bunları yapmasının sebebi istediği sonucu elde etmekti. Yani gerillada kırılma yaratmak, gerilla sistemini parçalamak, komuta-kontrol merkezini dağıtmak için çok yoğun saldırılar gerçekleştirdi. Eskiden Vietnam Savaşı'nda Amerika ordusunun Vietnam'ın her metrekaresine ne kadar top attığından, bombardıman yaptığından söz edilirdi. Ancak Türk devletinin 3 yıldan bu yana Medya Savunma Alanları'na dönük yaptığı hava saldırıları kadar dünyanın hiçbir yerinde hava saldırısı yapılmış değildir. Vietnam'ı kat be kat aşan, Kürdistan'ın her metrekaresine tonlarca bomba düşecek bir şekilde bu toprakları bombaladı. Bakurê Kurdistan'ın başka yerlerinde de aynısını yaptı ama özellikle gerillanın ve Hareketimizin komuta kontrol merkezini darbelemek ve dağıtmak için Medya Savunma Alanları'na yoğun bir biçimde, sürekli bir keşif faaliyeti eşliğinde bombardımanlar yaptı. Ama bununla da istediği sonucu elde edemedi. Gerillayı tek tek hedeflemeye, yönetimleri yakından izlemeye çalıştı. Tuzağa düşürerek, denetim altına alarak imha etmeyi planladı. Temel amaç gerilla sistemini dağıtmak, çökertmek, komuta-kontrol merkezini ortadan kaldırmaktı. Fakat düşmanın pervasızlıkta sınır tanımadığı tüm bu saldırılarına rağmen gerilla sistemi bugün tüm eyaletlerde ayakta ve işler haldedir. Dolayısıyla düşman sonuç alamamıştır.

Kürdistan ile Türkiye demokratik kesimlerinin ortaklaşarak yaptığı demokratik siyasete, çok ağır yönelimler gerçekleştirdi. Kürdistan gençliğine, Kürt kadınına dönük yoğun operasyonlar geliştirdi. Tutuklama ve işkence gibi ezme, baskı ve şiddetle en faşist, en zorba uygulamalarını eksik etmedi. Bundaki amacı toplumu sindirmek, geri adım attırmak, pasifize etmekti. Kürt siyasetine, Türkiye sol, sosyalist, demokrat çevrelerine ve yine Kürdistan halkına yönelik gerçekleştirilen ağır faşist baskıların amacı HDP'yi seçimlerde barajın altına düşürmekti. Ama 2018'in 24 Haziran'ında gerçekleşen seçim sonuçları AKP-MHP rejiminin bu konudaki bütün faşizan soykırımcı uygulamalarına rağmen sonuç alamadığını ortaya koydu. Çünkü; Kürt halkı ve Türkiye'deki demokratik kesimler tüm baskılara rağmen tutumundan geri adım atmadı, tavrını değiştirmedi ve demokratik siyasetine, iradesine sahip çıktı. Bu yüzden HDP'yi barajın altında bırakamadılar.

TC'nin Rojava Devrimi'ni 2018 yılı içerisinde boğma hedefi vardı

Türk devleti en ağır ve kapsamlı saldırı planını 2018 yılında Rojava'ya dönük geliştirdi. Rojava'daki saldırının amacı sadece Efrîn'i işgal etmek değildi. Rojava'da DAİŞ'e karşı mücadelede QSD ile işbirliği halinde olan uluslararası koalisyon güçlerini bir tercihe zorlama, böylece Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye devrim güçlerinin uluslararası ilişkilerini tümden kesme ve Efrîn ardından Minbic, sonra da Fırat'ın doğusunu hedefleyerek Rojava Devrimi'ni 2018 yılı içerisinde boğma, parçalama hedefi vardı. Bunu bir hedef olarak önüne koymuştu. Hem Rusya'nın yukarıda belirttiğimiz pragmatist, çıkarcı yaklaşımları nedeniyle Türkiye'den elde ettiği kazanımlar karşılığında Türkiye'nin Efrîn'e saldırısını onaylaması hem de başta ABD olmak üzere batı küresel sermaye güçlerinin Önder Apo çizgisinin yaratacağı gelişmelerden korkması, ürkmesi ve bundan hareketle önüne geçmeyi kendi çıkarlarına uygun görmesi neticesinde Türk devletinin Efrîn'i işgal etmesini onayladı. Böylece Apocu Hareket'in büyük hamlesini engellemeyi, tüm Suriye'yi, hatta bölgeyi kapsayacak yeni bir devrimsel sürecin önüne geçmeyi hesapladılar. Bunu aslında sadece Rusya değil, diğer uluslararası sermaye güçleri de kendi çıkarları için daha uygun gördü. Onlar da Apocu Hareket'in gelişiminin frenlenmesini, bir yerde durdurulmasını ve böylelikle kontrol altına alınamasa da, sınırlandırılmasını kendi çıkarları açısından gerekli gördüler.

İşte Türk devleti bunlardan yararlanarak Efrîn'i işgal etti. Ama daha ötesine gidemedi. Amacı sadece Efrîn'i işgal etmek değildi, onunla birlikte Rojava Devrimi'nin tümünü boğma, parçalama ve böylece ortadan kaldırmaydı. Ancak Efrîn'de her şey hesapladığı gibi çıkmadı. Onların hesabı; Rusya ve diğer uluslararası güçlerin desteğinde hava saldırılarının ağırlıkta olduğu kapsamlı bir operasyon karşısında Efrîn direniş güçlerinin en fazla 3 gün, bilemedin 1 hafta dayanabilecekleri, savaşın ancak bu kadar süreceği idi. Ama çağın en gelişmiş teknolojisine karşı Efrîn gibi bir bölge tek başına 8 hafta boyunca teknolojiye dayalı bütün saldırı girişimlerine karşı büyük ve kapsamlı bir direniş sergiledi. Adına "Çağın Direnişi" denilen Efrîn direnişi; Avestaların, Karkerlerin büyük bir fedai ruhla kahramanlık destanları yaratan direnişleri, sömürgeci soykırımcı Türk güçlerine karşı çok güçlü bir cevap verdi. Sonrasında gerekli hazırlıkları tam yapamayan, özellikle direnişçi savaş gücüyle kitlenin bağını güçlü bir örgütsel güce dönüştüremeyen, kendi öngördüğü planlamasını tam olarak hayata geçiremeyen direniş güçleri taktik değiştirmek zorunda kaldılar.

Bu komplo girişimi Önder Apo'ya karşı geliştirilen 9 Ekim 1998 Komplosu'nun devamı olmakla birlikte, PKK hareketini onun kadar zorlayacak argümanlara, zemine sahip değildir. Çünkü Hareketimiz oldukça gelişmiş, önemli mesafe kat etmiştir. PKK 20 yıl öncesinin PKK'si değildir. Eskiye göre katbekat gelişme sağlayan, Uluslararası Komplo'nun aldığı bütün önleyici tedbirleri boşa çıkaran ve mevziler kazanan bir düzey söz konusudur.

ABD'nin 6 Kasım kararı Uluslararası Komplo'yu canlandırma girişimidir

Sonuç itibariyle; Türk devletinin esas amacı Rojava Devrimi'ni, Kuzey-Doğu Suriye sistemini dumura uğratmaktı ama bu konuda istediği sonucu elde etmiş değildir. Özellikle bir taraftan Rusya'ya bir yandan ABD'ye kendini peşkeş çeken, kendini kullandırmaya açık olduğunu söyleyen bir rejimin en çirkef biçimde diplomatik oyunlarla Kürt halkına karşı mevzi kazanma, pozisyon elde etme çabasını sergileme durumunu görmek gerekiyor. Bu çerçevede AKP-MHP rejiminin en iğrenç yöntemlerle pazarlıklar yaparak kendisini uluslararası sermaye çevrelerine dayatması neticesinde ABD'nin 6 Kasım kararı alınmıştır. ABD'nin 6 Kasım kararıyla Türkiye'nin istemlerine cevap vermesi Türkiye'yi bölgede kendi çıkarları doğrultusunda daha iyi kullanma, özellikle İran'a dönük müdahalede Türkiye'yi yanına alma ve bu temelde Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne karşı Türkiye'ye yeşil ışık yakarak zemin sunacağını vaat etme anlamına gelen 3 yoldaş hakkındaki kararı Uluslararası Komplo'nun yenilenme çabasının bir sonucudur.

Türk devleti 3 yıldan bu yana Uluslararası Komplo'yu yeniden canlandırma yönünde çok yoğun çabalar sergiledi, pazarlıklar yaptı. Bu yönlü yürüttüğü bütün çabalarda Uluslararası Komplo'nun yenilenmesini, Uluslararası Komplo'ya katılan tüm güçlerin yeniden Hareketimize karşı tavır ve tutum almasını hedefledi. Bu konuda da aslında istenilen sonucu elde edemedi. Ama mevcut durumda ABD kendi siyasal çıkarları açısından ve Hareketimizin önüne geçme, Kürdistan'da özgür Kürt çizgisinin gelişmesinin önüne takoz koyma hesapları çerçevesinde Uluslararası Komplo'yu canlandırmaya girişmiştir.

Bu komplo girişimi Önder Apo'ya karşı geliştirilen 9 Ekim 1998 Komplosu'nun devamı olmakla birlikte, PKK hareketini onun kadar zorlayacak argümanlara, zemine sahip değildir. Çünkü Hareketimiz oldukça gelişmiş, önemli mesafe kat etmiştir. PKK 20 yıl öncesinin PKK'si değildir. Eskiye göre katbekat gelişme sağlayan, Uluslararası Komplo'nun aldığı bütün önleyici tedbirleri boşa çıkaran ve mevziler kazanan bir düzey söz konusudur. İdeolojik, örgütsel, askeri, siyasi ve toplumsal anlamda büyük bir tecrübe birikimi oluşmuş, yetkinlik kazanılmış ve 20 yıl öncesinin zayıflıkları belli düzeyde aşılmıştır. Türk devletinin Uluslararası Komplo'yu canlandırma ve yeniden etkili bir biçimde devreye koyma çabaları neticesinde ABD bu koroya katılmış, bu anlamda komployu yenileme çabalarına olumlu cevap vermiştir. Fakat artık komployu uluslararası düzeyde uygulayabilme koşulları önemli oranda aşılmış bulunmaktadır. Uluslararası Komplo'da etkili bir biçimde yer alan devletlerin eskisi gibi bu koroya katılma durumu gözükmemektedir. Avrupa'nın bütün ikiyüzlülüğüne ve çıkarcı yaklaşımlarına rağmen Avrupa'daki Yüksek Adalet Divanı'nın PKK hakkında almış olduğu en son karar da bunun bir göstergesidir. Tüm Avrupa'nın öyle eskisi gibi TC ve ABD'nin Uluslararası Komplo çizgisine eşlik etmeyeceğini yansıtan önemli bir karardır. Yine Uluslararası Komplo'nun bir diğer ayağı olan Rusya'nın çok pragmatist yaklaşımları olsa da Kürt halk gerçekliğini, onun devrimsel gücünü tümden göz ardı ederek bütün boyutlarıyla soykırımcı çizgiyi sonuna kadar destekleyeceği söylenemez. Elbette ki Rusya kendi çıkarlarını gözetiyor. Ama aynı zamanda Kürt çevreleriyle de belli ilişkilerinin olduğu biliniyor.

Kısacası; 20 yıl önceki Uluslararası Komplo cephesinde birçok gedik açılmıştır. Bu gediklerin tümünü kapatma ve Hareketimiz karşısında kapsamlı bir kuşatmayı geliştirme koşulları bugün çok zordur. Kuşkusuz bizim gereken tüm tedbirleri almamız, bunun önemli bir süreç olduğunu doğru tespit ederek bu konuda her türlü saldırı biçimine cevap olacak bir pozisyonda olmamız her an ve her yerde gereklidir. Bu konuda herhangi bir gaflet durumuna asla yer verilmemelidir. Gereken tüm tedbirlerin alınması ve artık sadece Uluslararası Komplo'nun boşa çıkarılması için değil, yenilmesi için gereken bütün rezervlerin daha doğru biçimde işlevsel kılınarak etkili bir mücadelenin geliştirilmesi önem kazanmakta, bir görev olarak öne çıkmaktadır. Gelişen bu Uluslararası Komplo'yu yenileme çabalarını ne küçümsemek ne de abartmak gerekir. Doğru mücadele çizgisini geliştirerek cevap vermek gerekmektedir. Bunun yolu da Önder Apo'nun çizgisinde daha fazla derinleşmek, Önder Apo çizgisini yaşamın her alanında ve her anında etkili hale getirerek mücadeleyi geliştirmekten geçiyor.

ABD'nin 6 Kasım kararıyla Türkiye'nin istemlerine cevap vermesi Türkiye'yi bölgede kendi çıkarları doğrultusunda daha iyi kullanma, özellikle İran'a dönük müdahalede Türkiye'yi yanına alma amaçlıdır. Bu temelde Kürdistan Özgürlük Mücadelesine karşı Türkiye'ye yeşil ışık yakarak zemin sunacağını vaat etme anlamına gelen 3 yoldaş hakkındaki kararı uluslararası komplonun yenilenme çabasının bir sonucudur.

Türk devletinin Rojava'ya dönük istemleri 2018 yılı itibariyle yerine gelmemiştir. Yani Türk devleti Rojava'ya dönük planlarında başarılı değildir. Evet ABD'den PKK'ye karşı uluslararası komplo tutumu çıkarılmıştır. Ama Türk devletinin amacı bunun doğrudan doğruya Rojava'yı da hedefleyecek tarzda geliştirilmesiydi. Dikkat edilirse bu karar tam onların istediği biçimde gelişmiş değildir. O yüzden hep memnuniyetsizliklerini ifade eden bir durumları söz konusudur.

Türk devleti Medya Savunma Alanları'na yönelik planlamasında başarısız kaldı

Türk devletinin 2018 yılındaki en önemli hedeflerinden birisi de Başûrê Kurdistan'a dönük geliştirdiği hamlelerdi. Türk devleti daha 2018'in 20 Ocak'ında Efrîn'e karşı saldırıyı başlatarak Rojava planını uygulamak istedi. Eğer onların dediği gibi olsaydı; bir haftada Efrîn'i düşürecek, sonra da Kobanê'yi hedefleyerek ilerleyeceklerdi. Ama öyle olmadı. Efrîn'de sergilenen Çağın Direnişi onları orada durdurdu. Bu sefer Mart ayının başında Kaniya Reş alanında Başûrê Kurdistan'a dönük saldırısını başlattı. Dikkat edilirse sömürgeci soykırımcı faşist Türk devletinin konsepti sadece Bakurla sınırlı kalmadı, daha yılın başında Rojava'yı hedefleme, Mart ayında ise Başûrê Kurdistan'ı hedefleyen konseptini uygulayarak 2018 yılını Hareketimiz için bir yıkım yılı haline getirmeyi önüne koydu. TC'nin Kürt Soykırımı'nı tamamlama planlaması bu çerçevedeydi.

Ancak ne olduğunu gördük. Xakûrkê'de değerli yoldaş, komutan Agirîlerin büyük direnişi ile karşılaşan Türk devleti 6 Nisan'a kadar ancak Lêlîkan'a kadar gelebildi. Bunu da nasıl yaptı? Xakûrkê içinden gelerek değil, Xakûrkê'nin yanından tampon bölge diyebileceğimiz Deşta Heyatê ile Xakûrkê arasındaki arazileri esas alan bir doğrultudan ilerleyerek Kevortê tepesine geldi, oradan yan çizip Lêlîkan'a böyle ulaşabildi. Lêlîkan'a doğrudan gelmenin yolu Xakûrkê üzerinden geçmektedir. Ama oradan korktuğu için, Agirîlerin orada nasıl destansı direnişler geliştireceğini bildiği için KDP'nin zemin açması ve işbirlikçi ortaklığı geliştirmesine dayanarak arkasını pêşmergeye verip Lêlîkan'a yöneldi. Amacı sadece Lêlîkan'ın o tepesini tutmak değildi kuşkusuz. Daha süreç başında hedeflerini ilan edip amaçlarının Qendîl olduğunu söylediler. Başûrê Kurdistan'da, PKK güçlerinin üslendiği tüm yerleri işgal etmeyi hedeflediler. Türk devleti Qendîl derken aslında bütün bu alanları kastediyor. Bu alanlar içerisinde Qendîl alanının kendisi de hedefti ama esasta sadece Qendîl Dağı değil, tüm Medya Savunma Alanları'nın hedeflenerek düşürülmesini amaçlamışlardı. Bunun için Nisan'dan sonra hemen Barzan bölgesindeki Govendê hedeflendi. Ardından Tepê Xwedê denilen alanlarda kuşatma ve saldırı durumu gelişti. Yine Zap'ın Xeregol tepesine dönük daha Mart ayında gelişen yönelime karşı büyük kahramanlık direnişi yaşandı. Burada zaten Xeregol'dan öteye geçemedi. Zap'ta, Avaşîn'de ilerlemeyi göze alamayan Türk ordusu yan çizerek bahar ayları itibariyle boş olduğunu bildiği Govendê ve yine oradan da boş olduğunu bildiği Adil Beg hattına yüklenmeyi esas aldı.

Türk ordusu burada kaçak bir tarzda savaşmaktadır. Dikkat edilirse Govendê ve Tepê Xwedê hattının yoğun bir gerilla gücüyle mevzilendirilmediğini tespit ettiği için operasyonunu orada geliştirdi. Xakûrkê'de ise Kanî Reş alanından, tampon bölgeden hareket ederek Başûr'a doğru ilerledi ve Kevortê tepesine geldi. Kevortê tepesinde önemli bir gücün olmadığını herkes biliyor. Oradan Lêlîkan'a gelişi, bu iki koldan Başûr içlerine sarkma girişiminin buralarda gerçekleşmiş olması Türk devletinin, ordusunun gerilladan ne kadar korktuğunu ve kaçak bir savaş tarzıyla sürece yaklaştığını açıkça ortaya koyan önemli noktalardır. Gerilla ile doğrudan yüz yüze gelmekten ürken bu gücün daha çok hava güçleriyle, uzaktan hedefe yönelerek ilerlemeyi önüne koymuş olmasına rağmen yine de gerillanın yoğunluklu üs alanlarında değil, daha çok boşluklardan istifade ederek ilerlemeyi planladığı açıkça görülüyor. Ama bu planını da sonuna kadar götüremedi. Herhalde 2018 planı sadece bu boş alanlarda ilerlemek değildi. Medya Savunma Alanları'na dönük kapsamlı bir planlaması söz konusuydu ama Türk ordusu ve devleti bunu gerçekleştirmekte başarısız olmuştur. Değil ki istemedi, istedi ama yapamadı.

Burada özellikle Xeregol direnişini, Tepê Xwedê direnişini ve en çok da Lê-

lîkan'ın tarihi direnişini vurgulamakta, dikkat çekmekte fayda vardır. Evdil Kovî'den Elî Dirêj Boğazı'na, oradan Lêlîkan'a kadar uzanan hat boyunca gerillanın 2018 yılı içerisinde gerçekleştirdiği direniş süreci çağın teknolojisi karşısında insan yeteneğini ortaya koyan en çarpıcı, en muazzam direniş örnekleridir. O alanlar bütünüyle havadan gözetim altında tutuluyor olmasına rağmen gerillanın sürekli bir biçimde suikast mesafesinde düşmana yakın durması ve düşmanı kuşatma pozisyonunda olması, Lêlîkan, Evdil Kovî, Elî Dirêj Boğazı hattında gerçekleşen onlarca eylemle gözler önüne serilmiştir. Gerek bu hattaki direniş gerek Zap hattındaki direniş ve gerekse de Govendê, Tepê Xwedê hattındaki direnişlerle karşılaşan Türk ordusu daha fazla ilerleyemedi.

İşgalci Türk devleti daha fazla ilerleyebilmek için Başûrê Kurdistan güçlerinden kendisine yandaş aradı. Bu yönlü arayışlarına KDP'nin yeşil ışık yaktığı biliniyor. Fakat onunla da tek başına süreci ilerletemeyeceklerini bildikleri için başka yandaşları aramaya koyuldu. Bu yüzden hem İran'a hem de Irak'a tekliflerin götürüldüğünü biliyoruz. Ayrıca YNK ve Goran gibi hareketler üzerinde ne kadar baskı oluşturduklarını da çok iyi biliyoruz. Sömürgeci soykırımcı faşist AKP-MHP rejimi Başûrê Kurdistan'daki amaçlarını gerçekleştirmek için hem askeri açıdan hem de diplomatik açıdan çok yoğun çabalar sergiledi ama yine de sonuçsuz kaldı. Hem gerilla direnişinin burada gösterdiği irade hem de Başûr halkımızın tavır ve tutumu, gerillanın bu direnişine sempati ile bakması, mevcut durumda Türk devletini başarısızlığa uğratmıştır.

2018 baharı bu temelde Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin en direnişçi baharı oldu diyebiliriz. Hem Efrîn direnişi açısından hem Türk ordusunun Başûr'a dönük gerçekleştirdiği müdahale karşısında Xeregol'da, Govendê'de ve Lêlîkan'da gerçekleştirilen direnişler olsun hem de Bakurê Kurdistan'da Serhed'ten Botan'a, Botan'dan Amed'e, Amed'den Dersim'e kadar gelişen direnişler olsun 2018'in bahar ayları gerçekten de önemli ve görkemli bir direnişle karşılanmıştır.

İmralı'da olağanüstü ruhsal ve zihinsel direniş boy vermiştir

Türk devletinin amacı Bakur'da gerilla sistemini parçalamak, dağıtmak; Başûr'da komuta-kontrol merkezini ortadan kaldırmak; Rojava'da gerçekleşen Demokratik Halk Devrimi'ni boğmak, parçalamak ve bu temelde Önderliğe geri adım atmasını dayatmaktı. Düşmanın temel amacı buydu. Bu nedenle İmralı'daki uygulamaları hiçbir zaman gevşetmedi, gittikçe daha da katılaştırıp ağırlaştırdı. Amaç; Önderliğe geri adım attırmaktı. Ama Önderliğin 20 yıldan bu yana sergilediği duruş sonucu İmralı'da olağanüstü bir biçimde ruhsal ve zihinsel direnişin boy vermesi karşısında Türk devleti de çok iyi bilmektedir ki, Önder Apo'ya asla geri adım attırılamaz. Gerillanın çökertilmesi, Kürt halkının teslim alınması, Türkiye demokrasi güçlerinin geriletilmesi ve Rojava Devrimi'nin boğulması sağlanırsa Önder Apo'ya İmralı'da geri adım attırabileceklerini hesapladılar. Bunu hedeflediler. Şimdi İmralı'da var olan yoğun ve mutlak tecrit bunlarla bağlantılı bir biçimde sürdürülmektedir. Onların amacı; Hareketimizin mevzilerini bertaraf etmek, tasfiye etmek ve Önderliğe geri adım attırmaktı. Bunu yaparken de herhangi bir biçimde Önderliğin herhangi bir mesajının, güçlendirici söyleminin Kürdistan toplumuna, gerillaya, siyasal alana ulaşmamasını esas aldılar. Bu nedenle mutlak tecridi geliştiriyor. Bu temelde, İmralı'daki uygulamalar çok boyutlu bir savaştır. Çünkü; bir savaş konsepti çerçevesinde uygulanan savaş politikaları söz konusudur. Burada ahlaki değerler, uluslararası ve yerel yasalar, bütün etik normlar ayaklar altına alınmıştır. Zaten düşman tüm bunları çiğneyerek ve gelebilecek tepkileri göze alarak bu savaşı yürütmektedir. İmralı'daki uygulamalar evrensel insan hakları normlarının ayaklar altına alınmasıdır.

İmralı'daki bu uygulamalar giderek tüm zindanlarda geliştirilen bir uygulama halini aldı. Bir Kürt siyasetçisi Amed'de tutuklanıyor ama götürülüp ta Edirne zindanında tutuluyor. Diğeri götürülüp Ankara'nın, Anadolu'nun, Karadeniz'in herhangi bir zindanına konuluyor. Sırf Kürt halkına zulüm olsun diye ellerinden ne geliyorsa onu yapıyorlar. Bunlarda hak, hukuk, yasa yok. Türk sömürgeciliği için bunlar teferruattır. Önemli olan Kürt halkının iradesini ezmek, onu teslim almaktır. Bunun için İmralı'ya bu kadar yükleniyor, bunun için halkımızın siyaset alanına, halkımızın irade beyanında bulunduğu demokratik eylemlerine bu denli şiddet uyguluyor. Bu nedenle başta İmralı'da ve tüm zindanlarda tecrit, zulüm ve baskı had safhadadır. Ve bunlar için bütün imkanlarını ortaya koyarak gerillaya karşı hava savaşı ile sonuç almayı hedefliyor.

Düşman bu kadar hesap kitap yaptı, planlama geliştirdi, her şeyini peşkeş çekti, ağır yönelimlerde bulundu ama yıl sonu itibariyle bakıyoruz ki, elde ettiği herhangi bir sonuç yoktur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, gözle görülen tek sonuç Efrîn'in işgalidir. Ama Efrîn'in de onlara mal olmayacağı açıktır. Bu korkuyla hareket eden Türk devleti bugün Efrîn'de çağımızın en vahşi insanlık dışı uygulamaları ile bir etnik temizlik hareketi geliştiriyor. Türk devleti özellikle o paravan Suriyeli çeteler yoluyla Efrîn'de en iğrenç uygulamaları sergiliyor. Bunun uluslararası mahkemelerde eninde sonunda yargı konusu olacağı çok açık ortadadır. Çünkü; her şey belgeleniyor, hiçbir şey gizlenemez.

Türk devletinin amacı olan Kürt siyasetini baraj altına düşürme de hüsrana uğramıştır. Gerillayı tasfiye etme de hüsrana uğramıştır.

2018 boyunca Türk devletiyle kapsamlı bir savaş yaşandı

Özcesi; 2018 yılında sömürgeci Türk devletiyle bu biçimde çok kapsamlı bir savaş süreci yaşandı. Bu savaş sürecinin en keskin bölümü aslında 20 Ocak ile başlayan ve Mart'a kadar süren Efrîn direnişi; Mart'ta da Kanî Reş, Govendê, Xeregol hattında gelişen direnişler ve en önemlisi de içeride boyutlanan direnişlerdir. Bahar ayları itibariyle yılın en önemli çıkışını daha Mart ayında Mişarê alanında gerçekleştirdiği Girdara eylemiyle Botan Sahası yaptı. Ardından Amed, Serhed, daha sonra Dersim ve diğer bütün eyaletlerde gerillanın bahar hamlesi gelişti. Başta Serhed olmak üzere Kürdistan'ın her eyaletinde Türk sömürgeciliğinin bu saldırı konseptine karşı başarılı direnişler boyutlandı.

Bu direnişi örgütlemek üzere zamansız bir biçimde yola çıkan Eylül Amed arkadaşın daha Şubat ayında şehadete ulaşması, daha sonra Mart ayında Kemal Garzan arkadaşın Erzurum Eyaleti'nin bir bölgesi olan Dersim sınırlarında bulunurken 6 kişilik yoldaş grubuyla birlikte şehadete ulaşması, daha sonra da Xakûrkê direnişinde Agirî yoldaşla beraberindeki yoldaş grubunun şehadete ulaşması Efrîn direnişi paralelinde Bakur'da geliştirilen direnişin boyutunu gösteriyor. Bu dönemde Efrîn direnişini yükseltmek üzere Bakur'da gelişen direnişlerin ve gerilla eylemlerinin etkili hamlesel çıkışının yanı sıra kayıpları da oldu.

Her alanda gelişen bu hamlesel çıkışlara bir istisna olarak Nisan ayının mevsimsel avantajlarından istifade eden düşman Amanoslarda peş peşe yaptığı operasyon ve hava saldırılarıyla güçlerimize darbe vurdu. Vedat, Ferhat ve Tofan gibi değerli militan arkadaşlarla birlikte önemli şehadetler yaşandı. Bilindiği üzere ırkçı, sömürgeci, soykırımcı, Türk devleti, Kürdistan'ı sürekli bir biçimde soykırım cenderesinde tutarken sadece insanlarına karşı ayrımcılık yaparak saldırmıyor. Aslında coğrafyasına, dağlarına, ormanına da ayrımcılık yaparak saldırıyor. Bombalama faaliyetini Amanos'da Kürdistan'daki gibi fazla geliştirmiyordu. Oradaki gerilla güçleri de buna dayanarak biraz daha rahat hareket ediyorlardı. Amanos saha güçleri tüm Kürdistan'da gerillanın gündeminde olan yeni tedbirleri kendileri için geçerli görmüyorlardı. Hala eskisi gibi büyük ateşler yakıyor, etrafında halka oluşturup oturuyor ve bu hareket tarzını 2018'e kadar da sürdürüyorlardı. İşte bundan yararlanan düşman üç grup yoldaşı peş peşe hava saldırılarıyla hedefleyerek Amanos saha güçlerine ağır darbe vurdu. Bu şehadetler tamamen yeni süreçte geliştirilmeye çalışılan hareket tarzına uymama, onu kendisi için geçerli görmeme anlayışından kaynaklı yaşanan kayıplardı. Düşman da bundan yararlandı. Nisan ayıdır, ormanlar ıslaktır ve ateşle tutuşmaz, yangın olmaz, diyerek hava saldırıları yaptı. Buradaki arkadaşlar, yanılgılı bir konuma düştüler ve düşman da Amanos'da bu tarzdaki hava saldırılarıyla sonuç almayı esas aldı.

Teknik imkanların Türk ordusuna verilmesini NATO Gladiosu sağlamıştır

2018 baharı bu temelde Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin en direnişçi baharı oldu diyebiliriz. Hem Efrîn direnişi açısından hem Türk ordusunun Başûr'a dönük gerçekleştirdiği müdahale karşısında Xeregol'da, Govendê'de ve Lêlîkan'da gerçekleştirilen direnişler olsun hem de Bakurê Kurdistan'da Serhed'ten Botan'a, Botan'dan Amed'e, Amed'den Dersim'e kadar gelişen direnişler olsun 2018'in bahar ayları gerçekten de önemli ve görkemli bir direnişle karşılanmıştır. Bu durum Haziran ayı sonuna kadar da böyle devam etti. Yukarıda bahsettiğimiz şehadetler olmasına rağmen güçlerimizin sömürgeci soykırımcı Türk devletinin işgal girişimlerine karşı sergilediği direniş önemli bir boyut kazanmıştır. Fakat Türk devleti de daha fazla istihbaratla, İHA ve SİHA'larla yoğunlaştırdığı keşif faaliyetleri ile sonuç almayı hedefledi. Zaten en çok umut bağladıkları şey, SİHA denilen aracın 2016'da uluslararası güçlerce, daha açık belirtirsek NATO Gladiosu tarafından onlara verilmesiydi. Bu İHA'ları SİHA'lara dönüştürme tamamen uluslararası destek sonucu gerçekleşmiştir. Bu imkanın Türk ordusuna verilmesini NATO Gladiosu sağlamıştır.

Geliştirdiği bu İHA ve SİHA'larla gerilla hareketini tamamen kontrol altına almaya, darbelemeye çok fazla umut bağladı. İnsan iradesinin her şeyin üstünde olduğu gerçeğini adeta unuttular. Toplumsal bir gerçekliğin yok sayılamayacağı, yok edilemeyeceği gerçeği ve insan iradesinin bu konuda sergileyeceği direnişin hesaba katılmaması sömürgecilik için en hüsrana uğratıcı durumlar olmuştur. Onlar bunu hesaplayamadılar. Fethullah hareketi bir yönelimle nasıl susturulduysa Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin de benzeri bir baskı ve yönelimle toplumsal anlamda susturulacağını hesap ettiler. Ama bir halk gerçeğine, bir hakikate dönüşen Kürdistan demokrasi ve özgürlük hareketini öyle bastırabilmelerinin mümkünatı yoktur. Zaten mümkün de olmadı.

Yılların tecrübesine dayanan Kürdistan özgürlük gerillasının ve Önder Apo ideolojisiyle fedaileşmiş, kendi halkı, davası ve inancı uğruna kendini feda edecek yüksek kararlılığa sahip gerilla güçlerinin salt SİHA'lara dayanarak tasfiye edileceğini sanmak kadar gafilce bir kendini kandırma durumu olamaz. Ama AKP-MHP rejimi böyle bir gaflete düştü. Bu tekniklere dayanarak gerillayı tasfiye edebileceklerini sandılar. Onun için başta PKK'ye 2017 Nisan'ına kadar ömür biçtiler. O olmadı, bu sefer de 2018'de artık sonunu getireceklerini hesapladılar. Aşırı bir biçimde tekniğe kilitlenmiş, tekniğin her şeyi yapabileceğini sanan faşist zihniyetin vardığı ve derinliğine yanıldığı nokta burası oluyor. Erdoğan'ın faşist zihniyetine göre polis copu, polis baskısı olursa, elinde ordusu varsa her şeyi yapabilir. Seçimleri bile buna dayanarak organize ediyor. Her seçim süreci öncesi bir saldırı dalgası, tutuklama furyası, savaş tamtamlarını çalarak seçimlerde sonuç almak istiyor. Çünkü; bu faşist zihniyet her şeyi şiddetten umuyor.

O zannediyor ki, şiddet uygulandığı zaman insan iradesi çöker. Şiddet uygulanıp insanlar imha edildiklerinde biterler. Halbuki her şehit düşenin yerine bin kişi aynı kararlılığı kazanıyor. Belki herkes hemen katılmıyor ama o kararlılık Kürdistan toplumunda, gençliğinde, kadınında zamanla gelişip büyüyor. Bu temel hakikati idrak edemeyecek kadar kendi kör zihniyet yapılanmalarına gömülmüşlerdir. Şiddet dışında, baskı dışında bir şey bilmeyen, toplumların hakikatini dikkate almayan, tarihi toplumsal gerçekleri kaale almayan bu faşist zihniyet yapısı şiddetle sonuç almayı önüne koymuştur. 2018 pratiği aslında gösteriyor ki, bu yönlü bütün beklenti ve hesapları boşunadır. Bu tür faşizm ve şiddet hamleleriyle sonuç almaları mümkün değildir. Şimdiye kadar yaşanan bütün pratik süreçler bu gerçeği defalarca ispatlamıştır.

Ama burada şu durum da yaşandı, onu da açıkça ifade etmekte yarar vardır. Özellikle 24 Haziran seçimleriyle toplumdan gereken tokadı yiyen bu faşist zihniyet 24 Haziran seçimlerinden sonra yeni bir süreç başlattı. 1 Temmuz ile başlayan yeni süreç itibariyle işi daha çok teknikle çözmeye yöneldiler. İşte SİHA'ları artırmayı, daha fazla bütçe ayırarak savaşı tümüyle hava savaşı biçiminde sürdürmeyi, özellikle Medya Savunma Alanları'nı günün 24 saati boyunca 10-15 İHA ile denetim altında tutmayı, yine Bakurê Kurdistan'da ajan ağını daha fazla derinleştirmeyi öne çıkarıp ağırlık verdiler. Başûrê Kurdistan güçlerine karşı baskıyı artırarak, maddi imkanları ortaya koyarak, herkesten istihbarat toplamaya yönelmiş, böylece sonuç almak için tüm imkanlarını devreye koymuş bulunmaktadırlar.

Savaşın strateji ve taktiklerinde değişim zorunlu hale gelmiştir

Çağın gelişen teknolojisi, savaşın tüm strateji ve taktiklerinde köklü bir değişimi zorunlu hale getirmiştir. Bu, yeryüzünde savaşan tüm güçler için geçerli olan bir hakikattir. Aynı şey Kürdistan Özgürlük Mücadelesi için de çok çarpıcı bir biçimde geçerlidir. Yani gerillanın kendini yenilemesi, değiştirmesi gerekmektedir. Fakat maalesef bizdeki muhafazakarlık derindir. Kürt toplumunun tarih boyunca sürekli saldırılarla yüz yüze kalması neticesinde yapısında gelişen kendinde ısrar, tutuculuk ve mu-

hafazakarlık bir ölçüde asimilasyon siyasetine karşı direnme ve iradi bir gücü açığa çıkarma vesilesi olsa da, aynı tutuculuk ve muhafazakarlık gerillada "eskide ısrar etme" biçiminde karşımıza çıkmıştır. Dolayısıyla bugün tersinden olumsuz bir etki yaratmıştır.

Bugünkü gerillanın yenilenmesi gerekmektedir. Bunu teorik olarak izah ediyoruz, çeşitli biçimlerde ifade ediyoruz. Aslında bütün yoldaşlar da bu gerekliliği onaylıyor ve kimse bunu reddetmiyor, karşı çıkmıyor. Ama pratikte uygulanan yine eskisi oluyor. İşte tutuculuk, muhafazakarlık, değişime ve yenilenmeye karşı direnme bu biçimde karşımıza çıkıyor. Geliştirdiğimiz bütün yenilikçi hamleler adeta bir duvar gibi karşımıza dikilmiş olan o tutuculuğa çarpmıştır. Bundan dolayı, gerillada sürece ayak uyduramama, adapte olamama, gereken değişimi zamanında yapamama, kendinde ısrar etme, mevcut alışkanlık ve davranış biçimlerini devam ettirme durumları istenilen düzeyde aşılamamıştır. Klasik gerillanın kaba biçimleri belki aşılmıştır ama ince bir tarzda da olsa klasik gerillacılık kendini devam ettirmiş, bundan dolayı eski hareket tarzı bir biçimde pratiğe yansımıştır. Klasik gerillacılığın yansımasının olduğu her yerde bundan yararlanan düşman olmuştur. Çünkü; düşmana açık kapı bırakılmış, düşmanın keşif faaliyeti ve istihbarat çalışmaları da ondan yararlanarak sonuç almayı hedeflemiştir.

Belki bu tür pratiklerin sergilendiği her yerde düşman sonuç alamamıştır. Çünkü; düşmanın da birçok yetersizliği vardır. Düşmanın kuralsızlık, hata ve yetmezliklerin tümünü değerlendirebildiği söylenemez. Arkadaşlarımız çok sayıda açık veriyor ama düşman hepsini değerlendiremiyor. Fakat çoğu yerde de açıklarımızı yakaladığında zaman kaybetmeden bunu değerlendirmeye çalışıyor. Temmuz ayından itibaren düşmanın bu biçimde tekniğe, istihbarata daha fazla önem veren bir yönelime girmesi, bunun karşısında bizim de daha 2017'nin başından itibaren yapmamız gereken değişimi sürece yayarak zamanında yapmayışımız, hatta bunu 2018'e kadar taşıyarak, klasik gerilla hareket tarzını 2018'de de yaşatmamız yer yer istenmeyen kayıplara neden olmuştur. Çünkü; hala 10-15 kişi bir noktada bulunabilmekte, hala gündüz hareketi rastgele bir biçimde yapılabilmekte, hala eski tarzda köylere giriş-çıkış geliştirilmekte, hala eski tarzda insanlarla ilişki sürdürülmektedir… Bütün bunlar deşifrasyona uğramış, çözülmüş olan, düşman tarafından denetlenmesi kolaylaşmış hareket biçimleridir. Özcesi; gerilladaki tutuculuğun, muhafazakarlığın, klasik gerillada ısrar etmenin, kendi alışkanlıklarını sürdürmenin neticesinde bu tür pratikler yaşanmıştır. Hiç şüphesiz tüm gerilla güçlerinin bu konumda olduğunu söylemiyoruz ama hatanın yapıldığı, kuralsızlığın geliştiği, yenilenmenin köklü yapılmadığı, alışkanlıklarda ısrar edildiği, kendine göreliğin hakim olduğu her yerde darbe yemeye açık bir duruş sergilendiği ve bunun da kayıplara yol açtığı gözler önündedir.

Klasik gerilla alışkanlıklarında ısrar etmemek gerekiyor

Örneğin; muhaberenin eskisi gibi yapılması, ilişkilerin eskisi gibi sürdürülmesi, hatta ve hatta bazı eyaletlerde yıllardır gerillada yasak olmasına rağmen bu dönemde bile telefonun kullanılması durumları tabii ki düşmana açık kapı bırakmıştır. Yıllardır hangi biçimde olursa olsun gerillada telefon kullanmanın intiharla eşdeğer olduğunu söylüyoruz. Asla olmaması gereken bir şeydir. Telefona el atmak düşmana açık kapı bırakmaktır, yani kendini düşman denetimine açık hale getirmektir, hedef yapmaktır. Telefon kullanmak, rastgele bir biçimde değişik cihazlarla muhabere yapmak, köylere dayalı yaşamı sürdürmek, hatta araçla dolaşmayı bir tarz haline getirmek düşmanın istihbaratına yem olan, bilgi sunan yanlış ve yanılgılı davranış biçimleridir. Köylere dayalı yaşam, araçla dolaşma ve yine teknikle iletişim tarzı, anlayışı ve pratiklerinin yanlış olduğu, kaybettirdiği ve en zaaflı durumlara yol açtığı gerçeği büyük bedeller verilerek sınanmış onlarca, yüzlerce tecrübeden anlaşılmıştır. Bu nedenle artık klasik gerillada, onun alışkanlık ve yanlış davranış biçimlerinde ısrar etmemek, malumun ilanı olan bu pratikleri tekrarlamamak gerekiyor.

Tüm bunlardan yararlanan düşman yer yer birliklerimize darbe vurabilmiştir. Ama bütün bunlara rağmen, yani gerillanın yaşadığı ve sözünü ettiğimiz yetersiz, yanlış, dönemle bütünleşmeyen, çoktan terk edilmesi gereken bu hareket tarzlarına rağmen 2017'de şehadete ulaşan yoldaş sayısı 594'tür. 2018'in şehit sayısı 500'ün altındadır. 2018 için belirttiğimiz şehit sayısı, şehadeti henüz ilan edilmeyen yoldaşlarımızı da içermektedir. Bu yoldaşların önemli bir kısmı zaten ilan edilmiştir. Hepsi birlikte 500'e yakındır. Dikkat edilirse geçen yıla göre sayısı azdır ama niteliği fazladır. Bu açıdan bizim için sıradan değildir. 2018 yılı zorlayıcı kayıpların yaşandığı bir yıl oldu. Çok muhteşem, destansı direnişler sergilendi; kahramanlık destanları yaratıldı. Ama aynı zamanda büyük şehadetler halkası da yaşandı. Bahar aylarında şehadete ulaşan ve yukarıda isimlerini verdiğimiz arkadaşlarla birlikte Xerzan eyalet komutanı Welat Gever arkadaşın şehadeti, sonrasında Atakan Mahir ve Ronî arkadaşların şehadeti, aynı dönemde Şengal'de Zeki Şengalî arkadaşın uluslararası komplo yönelimi çerçevesinde suikaste uğraması sonucu yaşanan şehadeti, Erzerom'da Dicle arkadaşın şehadeti, sonrasında Dersim'de Çetin ve Jindar arkadaşların şehit düşmesi, ardından Mêrdîn'de Medya Mawa arkadaşların şehadeti ve son olarak Cudî'de 9 yoldaşla birlikte Rizgar Gever arkadaşların şehadetleri bizler için sıradan şehadetler değildir. Bu şehadetlerin, şehit yoldaşların ve mücadelelerinin bilincinde olmamız gerekiyor.

Kürdistan sahasında geliştirilen direnişler kadar Karadeniz'de gelişen direnişler de sürece damgasını vurmuştur. Karadeniz'de Tarık Artvin, Cûdî Amed ve Şoreş Ciwan arkadaşlar öncülüğünde geliştirilen direniş ve şehadetler vardır. Düşmanın kendini her anlamda tesis ettiği çetin ve zorlu Karadeniz alanında düşmana etkili darbeler vurulmuş, geliştirilen direniş düşmanın yüreğine korku salmıştır. Düşman, Karadeniz'de sonuç alabilmek için her şeyini ortaya koydu. Tüm güçlerini alarma geçirdi. Ancak istediği sonucu alamadı. Karadeniz eyalet güçleri esas olarak 2017'de Mazlum arkadaşların 6 kişilik yoldaş grubu olarak pusuda şehit düşmesiyle ağır bir darbe yemişti. 2018 yılı ise Karadeniz için büyük bir direniş ve irade savaşı olarak yaşanmıştır.

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi 2018 yılında sömürgeci soykırımcı Türk devletinin saldırı hamlelerine karşı büyük bir direniş sergilemiştir. Türk devletinin topyekun saldırısına karşı kararlı bir duruş ve direniş gelişti. Özellikle zorlu koşullar ortamında PKK'li militanların sergilediği büyük direnişlerin bir irade savaşı biçiminde gelişmesi gerçeğini vurgulamak gerekiyor. Zap'dan Avaşîn'e, Erzerom'dan Dersim'e, oradan Amanoslara, Karadeniz'e kadar gelişen bütün düşman saldırılarına karşı etkili bir şekilde direnildi. Ki bu saldırılar sadece havadan, karadan yürütülen askeri saldırılar olmayıp aynı zamanda özel savaş rejiminin psikolojik ve ideolojik saldırıları biçiminde somutluk kazanmıştır. Bu özel savaş harekatlarına karşı yoldaşlarımızın büyük bir kararlılık ve azimle, Apocu çizgide fedai ruhla, şehitlerin izinde büyük bir fedakarlık ve direniş sergilemesi, hepimiz için çok önemli mesajlar içermektedir. Amanoslardan Serhed'e, Serhed'den Karadeniz'e, oradan Botan ve Zagros'a kadar gelişen direniş halkası ve bu halkanın öncüsü olan Atakanlar, Çetinler, Welatlar, Jindarlar, Dicleler, Tarıklar ve Zekilere kadar uzanan büyük şehitler halkası vardır.

> **Düşman bu süreçte gerilla ve özellikle de özgür kadın şahsında yükselen çekici yaşam modelini lekelemek, karalamak için bütün imkanlarını devreye sokmuştur. Bunun nedeni de bu yaşam tarzından duyduğu büyük korkudur. Düşmanlarımızın en çok korktukları şey Apocu yaşam tarzımızdır. Mücadele tarihimizden de iyi bilmekteyiz ki; içten ve dıştan gelişen her düşman yönelimi önce yaşam tarzımızı, yaşam ilkelerimizi ve ölçülerimizi hedeflemiştir.**

Gerillada gelişen zor koşullara dayanma azmi ve iradesi karşısında çözümsüz kalan düşman, gerillanın bu görkemli iradi duruşunu darbelemek, lekelemek için özel savaş propagandasına çok daha fazla ağırlık verdi. Özel savaş rejiminin psikolojik harekatlarla gerillanın yaşamına dönük geliştirdiği ve tamamen yalana, iftiraya, düzenbazlığa dayalı çeşitli senaryolarla gerilla yaşamının çekiciliğini, güçlü iradeleşmesini zayıflatmaya dönük yoğun çabalar gösterdi. Özellikle Qendîl'de, çeşitli temel üs alanlarında çocukların zorla tutulduğunu, çarpık ilişkilerin geliştirildiğini, insanların infaz edildiğini, insanlara yaşam dışı şeylerin empoze edildiğini yandaş medyanın belli başlı TV kanalları, Türk devletinin resmi yayın kuruluşları ve çeşitli medya organları yoğun bir biçimde işleyerek topluma yalana dayalı bir propagandayı servis ettiler.

Düşmanın içerisine düştüğü bu acizlik ve rezillik durumu gerillada gelişen özgür ve demokratik yaşamın çekiciliğinden duyduğu korkunun ne denli büyüdüğünü gösteren somut bir veridir. Çünkü PKK yaşamı, özgür bir yaşamdır. Bireyde iradeleşmeyi, özgürleşmeyi geliştiren ve yetkinleştiren Önder Apo'nun ideoloji ve felsefesi temelinde duygu ve düşüncede yüceleşme ile beraber fedakarlık, yetenek ve cesaret olgusunu da geliştirmektedir.

Kürdistan kadını dünyada kadın özgürlüğüne öncülük edecek düzeye gelmiştir

Özellikle Kürt kadını şahsında kadın özgürlüğünün gerilla saflarında topluma örnek kabilinde gelişiyor olması, bunun da topluma yol gösteren, yön veren bir içerikte gelişmesi, kadın özgürlük çizgisinin kadın gerillacılığıyla daha da iradeleşmesi, ulaşılan özgür yaşam düzeyi düşman güçleri açısından adeta kahredici bir yaşam biçimini ifade etmektedir. Gerillada ve Hareketimizde gelişen özgür kadın duruşu ve eşit-özgür yaşam biçimi düşmanlarımız tarafından kıskanıldığı için, onların kendilerini üzerinde tesis ettikleri erkek egemen zihniyetiyle örülmüş devletçi sistemi ve uygarlık düzenini temelinden sarstığı için kadın özgürlük çizgisini karalamaya çalışıyorlar. Bu nedenle biçare halde karalama furyasına başvuruyorlar. Çünkü; gerillada gelişen özgür kadın yüceleşmesi, savaşçılığı ve performansı topluma da örnek oluyor. Toplumdaki tüm kadınlara güç veriyor ve yol gösteriyor.

Kürdistan kadını bugün sadece Kürdistan ve Türkiye'de değil, Ortadoğu ve hatta dünya düzleminde kadın özgürlüğüne öncülük edebilecek düzeye gelmiş bulunuyor. İşte düşmanlarımız kadın öncülüğünde gelişen mücadelemizi kıskandıkları gibi bundan duydukları korku iliklerine kadar işlemiş bulunuyor. Çünkü; PKK ve PAJK'da gelişen özgür yaşam yoldaşlığının, komünalizmin güçlerimizde yarattığı iradeleşmenin, güçlenmenin ve yeteneğin derinleşmesinin farkındadırlar. Kadının bugün hem gerillada hem de toplumda oynadığı öncü rol açığa çıktıkça daha fazla düşmanın hedefi haline geliyor. Bu yüzden psikolojik savaşa dayalı yalanlar geliştirilirken kadın yaşamı etrafında kurguladıkları düzmece haberlerle sözüm ona gerilla yaşamını, özgür kadın çizgisinin yarattığı gelişmeleri gölgelemeye çalışıyorlar. Ama nafiledir ve bütün bunlar beyhude çabalardır. Çünkü; Apoculuğun özgür yaşam çizgisinin yarattığı kadın gerçekliği, onun hakikati, bunun yol açtığı mücadele ve yaşam büyük bir yaşamdır. Özgür kadın iradeleşmesinin gerilladaki boyutu üstü örtülemez, karalanamaz bir biçimde yükselen bir örnek durumundadır. Saralardan Besê Anuşlara, Bêrîtanlara, Zîlanlara, Azîmelere, Şîlanlara, Zelallere, Viyanlara, Nûdalara, Çiçeklere, Berçem ve Delallere kadar uzanan özgür kadın kahramanlığını yaratan şehadetler zinciri artık toplumsallığa dönüşmüş, bir hakikat haline gelmiştir.

Düşmanlarımızın en korktukları şey Apocu yaşam tarzımızdır

Düşman bu süreçte gerilla ve özellikle de özgür kadın şahsında yükselen çekici yaşam modelini lekelemek, karalamak için bütün imkanlarını devreye sokmuştur. Bunun nedeni de bu yaşam tarzından duyduğu büyük korkudur. Düşmanlarımızın en çok korktukları şey Apocu yaşam tarzımızdır. Mücadele tarihimizden de iyi bilmekteyiz ki; içten ve dıştan gelişen her düşman yönelimi önce yaşam tarzımızı, yaşam ilkelerimizi ve ölçülerimizi hedeflemiştir. Çünkü; bu yaşam tarzı ve özgürlükçü duruş, insanımızda direnme kudretini olağanüstü bir biçimde geliştirmekte ve onu yenilmez bir güç haline getirmektedir. Düşman da gerillayı, Özgürlük Mücadelesi'ni tasfiye etmeyi önüne koyduğu için bütün güç kaynaklarımıza, yaşam pınarlarımıza yönelmektedir. En temel güç kaynağımız Önder Apo ve onun ideolojisidir. O yüzden Önderliğimize dünyada eşi benzeri bulunmayan mutlak bir tecrit sistemi uygulanıyor. Özgür kadın çizgisi güç kaynağımızdır, ona saldırıyorlar. Gençlik en dinamik, direngen kesimdir, onu PKK'den uzaklaştırmaya çalışıyorlar. PKK'deki eşit, özgürlükçü yaşam ve yoldaşlığımız güç kaynağıdır, onu karalamaya çalışıyorlar. Düşmanın bütün bu saldırılarının temelinde Apocu yaşam tarzından, ilke ve ölçülerinden duyduğu büyük korku vardır. Çünkü; düşman da iyi bilmektedir ki, bizlerde bu Apocu ruh ve yaşam tarzı hakim olduğu müddetçe geri adım attıramayacak, teslim alamayacak ve diz çöktüremeyecektir. Ne kadar ağır yönelimlerle karşı karşıya olsak da bu Apocu ruh ve yaşam tarzının doğru temsili bize her daim başarıyı getirecektir.

2018 yılı içerisinde yaşanan bütün bu direniş halkalarından gerekli dersleri ve doğru sonuçları çıkarırsak geleceği de daha güçlü ve sağlam bir temelde inşa edebiliriz. Yani geleceğin büyük kazanacak olan direnişini bu temele dayalı olarak inşa edebiliriz. Düşmanın kapsamlı psikolojik ve teknolojik saldırıları ortamında insan iradesine, insan iradesinin yaratıcılığına, fedakarlığına dayanan gerillanın taktiksel yoğunlaşmasını belirli düzeyde geliştiren yoldaşların bu yıl içerisinde sergiledikleri kahramanlık destanları bizler için derslerle dolu sonuçları içermektedir. Bu süreç hem içine düşülen yanlışlarıyla hem de doğrularıyla birlikte öğretici derslerle doludur.

Biz çok iyi biliyoruz ki; yaşanan önemli şehadet halkalarının büyük çoğunluğu eski klasik gerilla tarzına dayanan vahim hatalar sonucunda gelişmiştir. Yani içine düşülen yetersiz, yetmez hareket tarzından dolayı düşmana açık verilmişse bu da bizim için bir derstir. Bizim bundan sonuç çıkararak aynı hatalara düşmememiz gerekiyor. Ama aynı yoldaşların düşman karşısında geliştirdikleri büyük iradi ve tarihi direnişleri de bizim için büyük bir örnektir. Biz, şehitlerimize böyle yaklaşırsak, yani onların şehit düşmelerine yol açan hataları, yetmezlikleri doğru bilince çıkarırsak; aynı zamanda onların gösterdikleri fedakarlık, iradi duruş ve kahramanlığı da kendimize örnek alırsak zafer tarzına ulaşırız. Önder Apo'nun zafer tarzına ulaşmak da zaten bu anlama geliyor. Pratikten doğru sonuç çıkarma, yaşanan Apocu militan çıkışları örnek alarak gereken insani yeteneği konuşturma, taktik zenginliği bu çerçevede yaratıcı bir biçimde geliştirmeyle sonuç alabiliriz. Bu açıdan 2018 yılının dersleri doğru alınırsa, ortaya çıkan sonuçlardan gerekli sonuçlar çıkarılırsa bunlar aynı zamanda zaferin yolunu da göstermektedir. Efrîn direnişinin ortaya çıkardığı sonuçlar da doğru incelenir ve gerekli dersler çıkarılırsa benzer süreçlerin Rojava'da yaşanması durumunda daha büyük direnişlerin sergileneceğini, Efrîn'deki sonuçların olduğu gibi tekrar edemeyeceğini ve etmemesi gerektiğini bilmemiz gerekiyor.

2018 direniş yılının bu biçimde çok kapsamlı, devindirici ve çarpıcı dersleri vardır. Biz bu derslere dayanarak gerillada köklü bir yenilenmeyi ve bu temelde yeniden yapılanmayı olmazsa olmaz bir biçimde ele almak durumundayız. Yeniden yapılanma, bilindiği üzere yeni bir durum değildir. Aslında bir süreden beridir gündemimizdedir. Fakat 2018 pratiği ile birlikte yeniden yapılanma çok daha farklı ve köklü bir değişim ihtiyacı olarak artık olmazsa olmaz bir biçimde kendisini bize dayatmış bulunuyor. Biz buna dayanarak son iki yıldır gündemimizde olan yeniden yapılanmayı, daha önceden gerçekleştirmek istediğimiz yeniden yapılanma projeleri gibi, kendimizi biraz daha düzeltme, biraz daha sürece uyarlama, biraz daha eğitme, ideolojik ve askeri açıdan kendimizi daha donanımlı kılma biçiminde ele almıyoruz. Böyle ele alırsak dar yaklaşmış oluruz. Gerekli anlam ve önemi vermeme, gerektiği kadar özümseme ve pratikleşmenin gelişmemesine neden olur. Bu yüzden Yeniden Yapılanma Projemiz yeni dönemde çok köklü bir yenilenme biçiminde anlaşılmak ve pratikleştirilmek durumundadır.

Biz, Çin ve Vietnam'da teorik ve pratik çerçevesi ortaya çıkan gerilla formatını çağımızın gelişen savaş tek-

nolojisine, bu teknolojinin savaş stratejisi ve taktikleri üzerindeki etkilerine dayanarak, Kürdistan'ın somut koşullarına uyarlayarak yeni bir gerillayı yaratmak durumundayız. Bizim 21. yüzyıl gerillası dediğimiz gerillacılığın mahiyeti budur. Yani Çin ve Vietnam'da oluşan gerilla formatını tümden değiştiren, 21. yüzyıl koşullarına uygun, onun teknolojik gelişmesine ayak uyduracak, düşmanın kullandığı teknolojiyi ve gelişen istihbarat yöntemlerini boşa çıkaracak, kendi kullandığı tekniği de yaratıcı bir biçimde uygulayabilecek gerilla formatından söz ediyoruz. Bizim yeniden yapılanmamız sadece tekniki veya kısmi bir yenilenme değildir. Eğer böyle algılanırsa çok yanlış ve yanılgılı bir algılama olur.

Yeni tarza dayalı gerilla sistemini inşa etmek zorundayız

Bizim yeniden yapılanma projemizin önemli esaslarından biri; hareket tarzıdır. Yani gerillanın hareket tarzında köklü bir değişimi hedeflemektedir. Yine, gerillanın günlük yaşam tarzı ve ilişki sisteminde köklü bir değişimi ifade etmektedir

Bununla birlikte diğer önemli bir yan ise; üslenme anlayışıdır. Gerillanın üslenme anlayışının köklü bir biçimde değişime uğraması gerekmektedir. Gerilla üslenme ve konumlanmayı yeni baştan ele almak durumundadır.

Yeni dönemde gerillada daha çok derinleşilmesi gereken parti yaşamıdır. Partinin yüksek yoldaşlığı ile askeri kültürün iç içe geçmiş sağlam öz disipline ve derin gizliliğe dayalı yaşam biçimi yeni dönem gerillasının olmazsa olmazıdır. Profesyonel bir asker olarak partileşmiş, yüksek disiplin ve gizliliğin anlamını bilince çıkarmış, onu yaşamının bir parçası haline getirmiş, ince kamuflaja önem veren, düşmana hedef olmayıp düşmanı hedef yapan bir gerilla tarzının oturtulması yeni dönem gerillasının esasıdır.

Yeniden yapılanma perspektifimizin en önemli bir boyutu da gerillanın savaş tarzıdır.

Yeni dönemde gerillada daha çok derinleşilmesi gereken parti yaşamıdır. Partinin yüksek yoldaşlığı ile askeri kültürün iç içe geçmiş sağlam öz disipline ve derin gizliliğe dayalı yaşam biçimi, yeni dönem gerillasının olmazsa olmazıdır. Profesyonel bir asker olarak, partileşmiş, yüksek disiplin ve gizliliğin anlamını bilince çıkarmış, onu yaşamının bir parçası haline getirmiş, ince kamuflaja önem veren, düşmana hedef olmayıp düşmanı hedef yapan bir gerilla tarzının oturtulması yeni dönem gerillasının esasıdır.

Bütün bunlarla birlikte çağımızın gelişen teknolojisinden de son derece yararlanabilen, özellikle gerillanın kullanabileceği bütün tekniklere hakim olmayı esas alan uzman gerilla birliklerinin geliştirilmesi yeniden yapılanmanın önemli ayaklarından birisidir. Öncelikli olan gerillanın profesyonelleştirilmesidir. Gerillanın tim tarzı yaşam biçimine ve hareket tarzına kavuşturulmasıdır. Bununla birlikte gerilla tekniği de yaratıcı bir biçimde taktiğin hizmetine sokabilmelidir. Teknik, taktiğin hizmetine girmek durumundadır. Tersi olursa, yani taktik tekniğin hizmetine girerse bu olmaz. Teknik taktiğin hizmetine girmelidir. Bu temelde taktik yaratıcılığı geliştirmek esastır. Yeni dönem gerillasının bu çerçevede kendisini teknolojik açıdan da ilerleterek, teknik ve havacılık birliklerini daha kapsamlı örgütleyerek, gelişen teknolojilerden gerillanın uygulayabileceği bütün teknikleri kullanarak, bütün bunları yaratıcı bir biçimde taktiğin hizmetine sokarak gerilla bölümlerini örgütlendirmesi yeniden yapılanmanın en temel gündemlerinden birisidir.

21. yüzyıl gerillası Demokratik Modernite gerillasıdır

Kürdistan'daki gerilla artık klasik bir gerilla değildir. Profesyonel gerilla savaş birliklerinin yanı sıra profesyonel teknik ve hava güçlerinin de bulunduğu, yine sivil savunmayı örgütleyen, bununla uğraşan birtakım gerilla hücre ve timlerinin de olduğu, bu biçimde gerillanın kendisini bölümler, kollar halinde örgütlediği yeni bir gerilla sisteminden, modelinden ve örgütlenmesinden söz ediyoruz. Bu, kuşkusuz Önder Apo'nun geliştirdiği yeni paradigmanın ruhuna dayanan bir yeniden yapılanmadır. Önder Apo çağımızın bilim-teknik devrimleri çağı olduğunu söyledi. Önderliğimiz bu bilim-teknik çağında toplumların değişim dönüşüm dinamiğine, kadın özgürlüğüne dayalı demokratik ekolojik paradigmanın geliştirilmesini öngörmüştür. Halkların kapitalist moderniteye

karşı kendi demokratik modernitesini kurmasını, geliştirmesini öngören bu paradigmasal yaklaşımın özsavunma ilkesinin pratikteki icraatı gereği, yeniden yapılanma ve 21. yüzyıl gerillalaşması gündeme girmiştir.

Özetle, bizim sözünü ettiğimiz 21. yüzyıl gerillası Demokratik Modernite gerillasıdır. Kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite gerillası olarak devrimsel süreçlerin ilerletilmesi, devrimsel süreçlerin önündeki engellerin aşılmasının gerekli olduğu hallerde öne çıkması, gerekli olmadığı hallerde özsavunma biçiminde toplumsal sürecin olmazsa olmaz bir bileşeni olarak yeni, demokratik, ahlaki politik toplumda yer alması anlayışından ve yaklaşımından ileri gelen bir Yeniden Yapılanma Projesi'dir. Bu açıdan baktığımızda 21. yüzyıl gerillası Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması'nın gerillası olarak, onun özsavunma boyutunun bir bileşeni olarak hayat bulacaktır. Nasıl ki klasik ulusal kurtuluşçuluktan demokratik kurtuluşa, yeni paradigmaya doğru bir evrilme yaşanmışsa uzun süreli halk savaşı stratejisinden Devrimci Halk Savaşı stratejisine ve klasik gerilladan yeni dönem gerillasına, yani 21. yüzyıl gerillasına, Demokratik Modernite gerillasına doğru bir evrilmeden söz edebiliriz.

Bizim Kürdistan'da geliştirmek durumunda olduğumuz 21. yüzyıl gerillasının ideolojik paradigmasal boyutuyla ele alınması gerekmektedir. Ondan kopuk, soyut ele alınması kesinlikle doğru bir sonuca götürmeyecektir. Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Modernite felsefesiyle yaklaştığımızda ancak o zaman 21. yüzyıl gerillasını yaratabilir, geliştirebilir, onun taktiksel zenginliklerini derinleştirebilir, taktik ve teknik boyutlarını bu biçimde somutluğa kavuşturabiliriz. Bu açıdan yaklaşıldığında yeni dönem gerillası salt askeri bir yapılanma olmayıp toplumcu karakteri ön planda olan ideolojik, politik bir askerileşmeyi esas alan gerilladır. Gerillanın bu özelliği paradigmasal yaklaşımımızdan kaynağını alan, daha fazla toplumcu ve toplumla birlikte devrimin güçlü öncü bir ayağı olma göreviyle karşı karşıya bulunan bir gerilla anlamına gelmektedir.

Bu çerçeve ve içerikteki Yeniden Yapılanma Projesi ile 2019 yılına giriş yapıyoruz. Yeniden Yapılanma ruhunun içselleşme sürecinin yaşandığı bir aşamada 2019 sürecine giriyoruz. 2019 yılı Kürdistan'da kapsamlı bir direniş ve savaş sürecinin gelişme olasılığının çok yüksek olduğu bir yıldır. Aslında yalnız Kürdistan'da değil, Ortadoğu bölgesinde de genel gelişmelere baktığımızda önümüzdeki yılın önceki yıllara göre daha kapsamlı bir çatışma, çarpışma ve savaş süreci olarak boyutlanacağını görmekteyiz. Bundan hareketle şunu söylemek yanlış olmayacaktır: 2019 yılı hem Kürdistan açısından hem de bölgemiz Ortadoğu açısından savaşın daha fazla gelişeceği, direnişlerin çok daha fazla boyutlanacağı bir yıl olacaktır.

Aynı biçimde, Kürdistan'daki siyasi ve askeri durum göz önüne alındığında 2019 yılında savaşın Kürdistan'da daha da tırmanacağını öngörmek mümkündür. Son 3 yıldan bu yana sömürgeci soykırımcı Türk devleti ile Kürdistan Özgürlük Mücadelesi güçleri arasında kıyasıya bir savaş durumunun yaşandığını ifade ettik. Sürdürülen bu savaşta bir yenişememe durumu ortadadır. Hem Türk devleti kendi arasında oluşturduğu ittifak temelinde bütün gücünü ortaya koyarak 3 yıldan bu yana sürdürdüğü topyekun savaşta istediği sonucu elde edememiştir hem de Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin güçleri bu 3 yılda yürüttükleri büyük direniş ve destansı kahramanlıklarla mevzilerini korumuş ve düşmanın politikasını parçalamış ama yenilgiye uğratmada istediği sonucu elde edememiştir. Bu yüzden, bir yenişememe durumundan bahsedilebilir. Bunun karşısında Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin güçleri olarak iddiamız bugün çok daha büyümüş bulunmaktadır.

Belirtilen Yeniden Yapılanma Projesi sadece Bakurê Kurdistan için, daha doğrusu sadece HPG için geçerli bir durum değildir. Kürdistan'ın tüm parçalarında ve Türkiye'de askeri örgütlenme faaliyeti içerisinde bulunan tüm örgütlenmeler için geçerlidir. Yine, Kürdistan'ın diğer parçalarında örgütlenmiş bulunan askeri güçlerin hepsi için geçerlidir. Bütün savunma güçlerinin Yeniden Yapılanma Projesi anlayışı çerçevesinde kendilerini yenilemesi, önümüzdeki sürece ve halihazırda önümüzde bulunan dönem görevlerine hazır hale gelmesi gerekmektedir. Özellikle Başûrê Kurdistan'daki güçler ile Rojhilatê Kurdistan güçlerinin de bunu dikkatle ele alması ve üzerinde yoğunlaşması büyük önem taşımaktadır. Belirtilen yeniden yapılanma perspektifi tüm Kürdistan savunma güçleri için geçerli olan bir perspektiftir. Kendini yeni koşullara uyarlama dünyadaki bütün askeri güçler için geçerli olan bir husustur. Bu perspektif de, Kürdistan savunma güçlerinin tüm komuta ve savaşçıları için geçerli olan bir çerçevedir.

Düşmanla işbirliği yapmanın hiç kimseye bir faydası yoktur

Karşımızdaki sömürgeci soykırımcı Türk devletinin ve yandaşı konumundaki diğer sömürgeci güçlerin temel amacı bölgenin yeniden yapılandırılmasında Kürtlerin yer almamasıdır. Tıpkı Lozan Antlaşması'nda olduğu gibi Kürtlerin dışlanması ve yok sayılmasıdır. Sömürgeci güçler bütün çelişkilerine rağmen bunun için bir araya gelebilmektedirler. Bu gerçeklik karşısında Kürt siyasetinin bir araya gelememesi, ortak bir mücadele stratejisi etrafında birleşememesi en büyük dezavantajdır. Karşımızdaki sömürgecilik de Kürdistan'da işbirlikçiliği geliştirerek başaracağına dair ümitler beslemektedir. Fakat sömürgeci soykırımcı Türk devletinin Efrîn'de sergilediği siyaset Türk devlet siyasetinin aynası durumundadır. Türk devletinin uzun bir süreden beri yanına çektiği Rojavalı ENKS örgütünün liderleri İstanbul'da yaşamaktadır. Yeminli Kürt düşmanı olan faşist Türk devletiyle birlikte hareket ettiler. Dünyada örneğine az rastlanır olumsuz bir pozisyona girdiler. Türk devletinin Efrîn'i işgal etmesine destek sundular ve sandılar ki Türk devleti Efrîn'i aldıktan sonra onları iktidar yapacak veya en azından iktidara ortak edecektir. Ama tüm bu işbirlikçi ve rezilce yaltaklanmalarına rağmen Türk devleti onlara zırnık kadar yer bile vermedi. Hepsini kullandı ve Türkleştirme siyasetinde birer araç haline getirmek istedi. Efrîn'de yürütülen Kürtsüzleştirme politikasını, etnik temizlik siyasetini perdelemek için sözde Kürt örgütü olan bu yapıyı kullandı. Ancak sonunda da onlara hiçbir şey vermedi.

İşte bu uygulamalar Türk devletinin gerçek karakterini açığa vuran pratiklerdir. Türk devleti Kürdistan'ın tümünde aynı şeyi yapmak istiyor. Bu açıdan KDP'nin işbirlikçi çizgide ısrar etmesi aslında kendisi açısından intihar anlamına gelen tehlikeli bir duruşta ısrar etmesi demektir. Çünkü; karşımızdaki sömürgeci güç artık işbirlikçiliği bile kabul etmiyor. Böyle bir gerçeği vardır. Bunun görülmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bununla kalmayıp üstüne üstlük YNK'nin de şimdi oyuna gelmesi gündemdedir. YNK'nin Tevgera Azadî'ye karşı uyguladığı karar YNK'nin kendisine ait değildir. Dışarıdan empoze edilmiş, kendisine dayatılan ve onun eliyle uygulatılmış bir karardır. Şimdi bütün Kürdistani güçler, özellikle de Başûrê Kurdistanlı güçler, başta KDP ve YNK olmak üzere oturup düşünmeliler. Bu işbirlikçi çizgide politika yapmaları kendilerine gerçekten de ne kazandıracak? Karşımızda işbirlikçiliği bile kabul etmeyen sömürgeci bir düşman gerçeği varken, sömürgeci bu anlayışla, düşmanla işbirliği yapmanın kendilerine ve hiç kimseye bir faydası yoktur.

Buna karşı tek çıkar yol; bizim de ulusal demokratik çizgide ortaklaşmamız, ortak bir platformu gerçekleştirmemizdir. Bunun adına kongre denilebilir veya başka bir isim verilebilir, her ne denilecekse denilsin Kürt halkı için olmazsa olmaz kabilinden gerekli olan ortak bir dayanışma ve mücadele platformudur. Bu tarihi süreçte bu ulusal ortak dayanışma başarılmazsa bölgenin yeniden dizaynında Kürtleri dışlamak isteyen sömürgecilerin amacına hizmet etmiş olunur. Ve bu çok tehlikeli olur. Bu açıdan herkesin gerçekleri doğru okuması, aklını başına toplaması ve Hareketimizin geliştirdiği ulusal birlik çağrılarına mutlaka doğru cevap vermesi gerekmektedir.

Önder Apo'ya karşı gerçekleştirilen mutlak tecrit karşısında bugün büyük bir toplumsal direniş süreci başlamış bulunuyor. Direnişlerin diyarı olan Diyarbakır Zindanı'nda değerli Kürt siyasetçisi, özgürlükçü Kürt kadını, DTK eşbaşkanı ve Colemêrg milletvekili Leyla Güven'in geliştirdiği direniş bir işaret fişeği olmuş, yol göstermiştir. Bu temelde tecride karşı açlık grevleri biçiminde gelişen eylemsellikler zindanlarda, ülke içinde ve yurtdışında giderek boyutlanmaktadır. Bu, kendi başına çok anlamlı toplumsal bir çıkıştır. Aslında 2019'un mücadele startını bu eylemler vermiş bulunuyor. Çünkü biz, 2019'a bu toplumsal direniş atmosferiyle giriyoruz. Bütün Apocu militanların bu toplumsal eylemselliğe, onurlu direngen duruşa kendi cephesinden cevap verme sorumluluğu vardır. Cevap vermenin yolu da doğru katılım ve yetkin bir yoğunlaşmadır. Yeniden Yapılanma Projesi'ni tamamıyla içselleştirme ve hayata geçirmedir. Askerlikte, örgütlenmede, siyasette, diplomaside ve tüm mücadele alanlarında amatörce değil, yetkin, ustaca ve profesyonel bir mücadele tarzıyla sonuç almayı, koparıcı olmayı bilmek gerekmektedir. Bu eksendeki yoğunlaşma ve çabanın Önder Apo'nun büyük İmralı direnişine, kahraman şehitlerimizin direniş destanına, halkımızın onurlu duruşuna layık olacağına ve mutlaka sonuç alacağına inanıyoruz.

■■■

Rola Bakur û Rojhilatê Sûriyê di pêşeroja Sûriye û Rojhilata Navîn de

Diyar Xerîb

Pêwiste em ji bîr nekin, çiqasî nakokî di navbera DYE û Tirkiyeyê de hebe jî, ew zêdetir ji 65 sale hevalbendên hevdûne di NATOyê de. Wekî din armanca stratejiya DYE û Tirkiyeyê ya di Sûriyê de weke hev e û dixwazin rejîma Esad lawaz bikin û biguherînin. Di vê mijarê de ew digêjin hev û dikarin bi hev re tevbigerin. Ji bo wê çiqasî DYE di Sûriyê de xurt bibe xizmeta Tirkiyeyê dike, beravajoya wê, çiqasî Tirkiye jî di Sûriyê de xurt bibe ewqasî xizmeta projeya DYEyê dike.

Heft sal bi ser rewşa Sûriyê re derbas bû. Bi sedema şer, malwêranî û koçberiyê pir bedêl hatin dayîn, lê heya niha pêşeroja Sûriyê ne zelal e. Gelek kes pirs dikin, şerê DAÎŞê xilas dibe an na? Eger şerê DAÎŞê xilas bibe wê qedera Sûriyê çi bibe? Eger şerê DAÎŞê xilas nebe wê qedera Sûriyê çi bibe û şer çawa berdewam bike? Qedera Esad, Idlib û hêzên girêdayî Tirkiyeyê wê çi bibe? Di heman demê de tê pirsîn ku qedera rêveberiya Bakur û Rojhilatê Sûriyê çi bibe? Di heman demê de ew jî pirsek e ku qedera hêzên dewletên derve li Sûriyê çi bibe? Li Sûriyê dimînin an jî derdikevin? Gelek pirsên din jî hene ku hem gelê Sûriyê hem jî kesên ku hayedarî rewşa Sûriyê ne dikin. Di der barê civînên ku li Cinêv, Estane, Soçî û cihên din û encamên wan pirs tên kirin.

Bê guman eger bersiva van pirsan û gelek pirsên din jî ku jiyan û qedera gelên Sûriye û gelên Rojhilata Navîn eleqeder dikin neyên dayin, ne pêkan e ku li Sûriyê aramî çêbibe, jiyaneke bi ewle ava bibe. Ji bo ku bersiva wan pirsan jî bidin, pêwiste em bûyerên li Sûriyê ji bûyerên din ên Rojhilata Navîn û cihanê qût nekin, ji ber ku ew bûyer girêdayî hev in. Her kes dizane niha cîhan jan(Êş-Sancî)a guhertina sîstemê dijî. Rêber Apo ev rewş weke pêvajoya şerê sêyemîn a cîhanê bilêv kir. Destwerdanên ewqas dewlet û hêz ji bo Sûriyê, vê rastiyê teqez dikin. Ev yek rastiyeke din jî derdixe holê. Ew jî ev e ku çareseriya bûyerên Sûriye û pirsgirêkên sîstema cihanî girêdayî hevdu ne û bê hev çareser nabin. Ji bo vê yeke, dema rewşa Sûriyê were nirxandin, pêwist e weke beşek ji rewşa cihanê were nirxandin.

Niha li Sûriyê şerê DAÎŞê ber bi xilasbûnê ve diçe, lê weke diyar dibe ev şer bi temamî xilas nebe. Ji ber ku ew sedemên ku ji bo derketina DAÎŞê bûn bingeh çareser nebûne. Pirsgirêk û nakokiya dewlet û hêzên cihanî û herêmê jî, hîn yekalî nebûne, hîn dixwazin Sûriyê bikin cihê yekalîkirina pirsgirêk û nakokiya xwe, li gor xwe Sûriye û Rojhilata Navîn dizayn bikin. Bi vî rengî, hem di nav civakê de sedemên ku DAÎŞ li ser xwe bide jiyîn berdewam bike, hem jî beşek ji wan dewletên nakok hewl bidin DAÎŞ bi avayekî cûda bidin jiyîn, ev yek jî derfet dide DAÎŞ bi rengekî xwe bide jiyîn û bi temamî ji holê ranebe. Lê tiştê ku giring e di vê demê de were dîtin ew e ku piştî lawazbûna DAÎŞê û ji destê DAÎŞê, rizgarkirina piraniya axa Sûriyê pêvajoyeke nû destpêkiriye û dimeşe. Ew jî pêvajoya encamgirtina siyasî ye. Ji bona wê ew hêzên ku ji detpêkê heya îro xwestine xwedî rol bin ji nûve avabûna Sûriyê de hewldanên xwe zêdetir dikin. Ev yek wisa dike ku her alî bixwaze rola xwe a siyasî zêdetir bike, li ser vê bingehê destwerdan zêdetir dibin, nakokî kûrtir dibe. Bêguman niha li ser sahaya pratîkî a Sûriyê 3 hêz hene. Yek ji wan hêza hikumeta Sûriyê û hevalbendên wê ne ku Rûsya, Îran û Hizbûllah e. Niha ji sedî 50 zêdetirî Sûriyê, di destê vê hêzê de ye. Hêzeke din jî, çeteyên nêzî Tirkiyeyê ne ku li Idlib, Efrîn, Ceralbûs û Bab desthilatdar in, herêma di destê van hêzan de ye nêzî ji sedî 20 a axa Sûriyê ye. Hêzeke din jî herêmên di bin parastina QSD de ne û xwedî rêveberiyên xweser in. Ev herêm jî nêzî ji sedî 30 axa Sûriyê ne. Di navbera van sê alî û herêman de herêma herî bi ewle û bi avayekî demokrasî bi rêxistin kiriye, herêma Bakur û Rojhilatê Sûriyê ye ku ji aliyê QSDê ve hatiye rizgar kirin. Tiştê balkêş ew e ku rewabûna rejîma hikumeta Sûriyê kêm bûye. Ji ber ku hikumeta Sûriyê bû sedem ku Sûriye bikeve rewşa îro. Lê ev hikumet di pergala kevin de îsrar dike, bi vî awahî jî pirsgirêkê kûrtir dike, Rûsya û Îran jî wî diparêzin. Ew hêzên ku nêzî Tirkiyeyê ne, her kes dizane ku ew jî sedemeke sereke ya xerabî û komkujiyên li Sûriyê ne. Bi zihniyeta mezhebgerî û milîgerî tevdigerin, nûnertiya gelên Sûriyê nakin. Dibe ku nûnertiya dewleta Tirkiye û AKP-MHPê dikin, ji bo wê, plansaziyên wan ji bo çareseriya pirsgirêka Sûriyê tine ye. Lê gelek dewlet wan qebûl dikin û wan diparêzin. Hêza sêyemîn herêma Bakur û Rojhilatê Sûriyê ye. Ev herêm xweser e, ne hikumeta Sûriyê ne jî aliyekî din ê opozîsyonê ret nake, çareseriya pirgirêka Sûriyê bi ruxandina desthilatdariya Esad re girê nade, dibe ku bi qebûlkirina prensîbên demokrasî û mafê gel û pêkhateyên Sûriyê re girê dide. Ev rêveberî naxweze Sûriyê perçe bike, xwedî pirojeyeka demokrasiyê ye ji bo çareseriyê. Lê heya niha rê nadin tev li danûstandinan bibe. Ti aliyek jî bi temamî wê destek nake. DYE û koalisyona navdewletî di axaftinê de dibêjin em vê herêmê diparêzin û destek dikin, lê di piratîkê de ev yek nayê dîtin. Ev rewş bûye sedem ku heya niha di navbera aliyên li Sûriyê de çareseriya navxweyî pêk neyê.

DYE û Tirkiye hevalbendê hevdûne

Mijareke din ku cihê pirs û nîgeraniyê ye, hebûna hêzên leşkerî a dewletên koalisyon û dewletên din e li ser axa Sûriyê. Hikumeta Sûriye û Rûsya piştî ku gelek herêm ji destê DAÎŞ û Cebhet El-Nûsra derxistin û li ser saha piratîkî pozisyona xwe xurt kirin, niha dixwazin mijara Hêzên nêzî Tirkiye û QSD jî bi rengekî çareser bikin. Ji bo vê yeke, li alîyekî dixwazin Tirkiye dest ji wan hêzan berbide û bi rêya civînên Estane, Tehran û Soçî dixwazin Tirkiyeyê serwext bikin ji bo ku wan hêzan ji Sûriyê derbixe. Di heman demê de dixwazin di gava duyemîn de Tirkiye hêza xwe ya leşkerî jî, ji axa Sûriyê derbixe. Lê weke xûya dike di gava yekemin de naxwazin mijara derxistina hêzên leşkerî, Tirkiyeyê bikin rojev. Sê sedemên serekê yên wê hene; yekemîn, dizanin bê alîkariya Tirkiyeyê derxistina hêzên nêzî Tirkiyeyê ya ji axa Sûriyê zehmete. Weke tê zanîn Tirkiye ji bo kontrolkirina Heleb, Xota Rojhilat gelek alîkariya Rûsya û Sûriyê kir. Sedema duyemîn jî ew e ku, dixwazin hêzên Tirkiyeyê weke şurekî li hemberî Kurdan bidin şixulandin. Sedema sêyemîn jî ew e ku, naxwazin Tirkiye destekê bide Emêrîkayê û di mijara Sûriyê de bibe hevalbendê Emêrîkayê. Li aliyekî din Rûsya û Sûriye dixwazin hêzên DYE û koalisyonê ji Bakur û Rojhilatê Sûriyê derxin. Ji bona wê jî dixwazin bi rêya QSD vî karî bikin, QSD weke sedema hebûna DYE nişan didin, ji bo wê, fişar(dext) dixine ser QSD û rêveberiya Bakur û Rojhilatê Sûriyê, wan weke destê rojava û hêzên ku dixwaze Sûriyê perçe bike bilêv dikin û bi vî awayî dixwazin QSD û DYE bînin hember hevdu. Bi vî awayî hem rêveberiya Bakur û Rojhilatê Sûriyê lawaz bikin û bikişînin ser xeta xwe, hem jî DYE ji saha siyasî ya Sûriyê dûr bixin.

Li kêleka wê, her çiqasî DYE û hevalbendên wê niha wek berê îsrar nakin ji bo ruxandina desthilatiya Esad, lê dixwazin pozisyona wî ya siyasî lawaz bikin, ji bo wê jî li ser çend bendan dilîzin. Li alîyekî Îran kirine armanc û dixwazin hêzên Îran û alîgirên wê ji Sûriyê derbixin. Ji ber ku dizanin bê derketina Îran, Hizbûllah û hêzên nêzî wan wê nikaribin pozisyona Rûsya û Sûriyê lawaz bikin. Li alîyekî din dixwazin nakokî di navbera rêveberiya xweser a Bakur û Rojhilatê Sûriyê de zêde bikin, zemîna lihevkirina di navbera wan de lawaz bikin, bi vî awayî herdu aliyan bi tenê dihêlin û zemîn ji bo mayindebûna xwe çê dikin. Di heman demê de bi vî awayî destê Tirkiye û alîgirên wî jî xurt dikin. Hertim jî di bin re destekê didin Tirkiye û alîgirên wê û li hemberî rêveberiya Bakur û Rojhilatê Sûriyê û li hemberî hikumeta Sûriyê jî weke şûrekî, wan didin şixulandin. Pêwist e em ji bîr nekin, çiqasî nakokî di navbera DYE û Tirkiyeyê de hebe jî, ew zêdetir ji 65 sale hevalbendên hevdûne di NATOyê de. Wekî din armanca stratejiya DYE û Tirkiyeyê ya di Sûriyê de weke hev e û dixwazin rejîma Esad lawaz bikin û biguherînin. Di vê mijarê de ew digêjin hev û dikarin bi hev re tevbigerin. Ji bo wê çiqasî DYE di Sûriyê de xurt bibe xizmeta Tirkiyeyê dike, beravajoya wê, çiqasî Tirkiye jî di Sûriyê de xurt bibe ewqasî xizmeta projeya DYEyê dike. Di vî warî de listika xwe pir bi hostayî dikin, astengî ji bo çareseriyeke bingehîn li dar dixin.

Dewleta Tirk ji her dewletê zêdetir dijî gelê Kurde

Diyar e, Tirkiye heya niha weke lîstokekê serbixwe xwe dide diyarkirin, lê her kes dizane ew aliyek ji pirsgirêka Sûriyê ye. Tirkiye ji alîyekî ve dixwaze hevalbendê xwe zêde bike û xurt bike, destê xwe di pêşeroja Sûriyê de xurt bike. Li alîyê din Kurd û rêveberiya Bakur û Rojhilatê Sûriyê kiriye armanca xwe û dixwaze wan tine bike, dixwaze wan hêzan weke DAÎŞê pênase bike û wan bike armanca hêzên din jî. Armanca wê jî ev e ku bi vî awayî pêşiya çareseriya pirsgirêka netewî bi giştî û doza Kurd bi taybetî bigire, ev jî dibe sedem ku pirsgirêkên Sûriyê kûrtir bibin, derfet ji bo destwerdana wan zêdetir bibe. Li aliyê din dixwaze zemîna lihevkirina rêveberî û hikumeta Sûriyê kêm bike, di encamê de herduyan jî lawaz bike. Wekî din dixwaze bi vî awayî rêveberiya vê herêmê, ji bo xwe weke sedema xeteriyan nişan bide û atmosfereke wisa ava dike ku sedema hebûna leşkeriya wan a di Sûriyê de ne ji bo dagirkirinê ye, ne jî mayînde ye, belkî ji bo demekê, çi dem xeterî li ser wê kêm bibe, wê demê leşkerên xwe li Sûriyê derdixin. Ev gotinên qaşo heya niha bandora xwe li ser Sûriye û Rûsyayê heye. Rûsya û Sûriye bawerî bi seneryoya Tirkiyeyê dikin.

Dema dawî em dibînin ku welatên Ereb, bi teybet Erebîstana Siûdî û Îmarata Erebî jî dixwazin rola xwe di pê-

Niha DYE berpirsên PKKê weke sûcdar binav dike û rê dide Tirkiyeyê ku ew berpirsên PKKê ku alîkariya gelê Şingalê kirin, terorîze bike. Mirovên hişyar û bi wijdan fêm dikin bê ka wateya vê çiye. Tê texmîn kirin eger şerê bi DAÎŞê re xilas bibe û DAÎŞ di Dêrazorê de bi temamî têk biçe, ev hêz wê îdareya xweser bikin armanca êrîşa xwe û hewl bidin ku wan bidin aliyekî. Ji ber ku serkeftina pêngava Rojhilatê Dêrazorê bi wateya xurtbûna pozisyona îradeya rêveberiya xweser a van herêman e.

şeroja Sûriyê de zêde bikin. Wekî din dixwazin rola Îran û Tirkiyeyê ya li Sûriye û Rojhilata Navîn kêm bikin. Ji bo wê dixwazin li herêmên Bakur û Rojhilatê Sûriyê derfeta siyaset kirinê ji bo xwe bibînin. Diyar e ku heya niha di nêzîkbûna Erebîstana Siûdî de jî helwesteke stratejîk nehat dîtin.

Li aliyê din pirsek an jî mijareke ku ji hemû mijarên din giringtir e û çareser nebûye jî ev e ku dewlet û hêzên serdest ne amade ne çareseriya vê mijarê qebûl bikin, ew jî doza Kurd e. Mijara doza Kurd jî mijareke ne tenê Sûriyê eleqedar dike, belkî Tirkiye, Îran, Iraq û sistema serdest hemûyan eleqedar dike. Ji ber ku dewlet û hêzên serdest a cihanê di sedsala 20. de gelê Kurd perçe û înkar jî kirin, zêdetirî 95 salan e jî siyaseta qirkirina fîzîkî û çandî li ser Kurdan meşandine. Bi vî awayî xwestine gelê Kurd li holê nehêlin û tine bikin. Lê gelê Kurd berxwe da, li gel gelek zehmetiyan, xwe gihand sedsala 21. niha jî gelê Kurd dixwaze bi nasnameya xwe a xwezayî bijî, weke mirov û netewe, maf, nasname û azadiya wî were qebûlkirin û bijî. Mixabin ev cîhan ku xwe weke azadîxwaz diyar dike, behsa mafê ajalan dike, hîn ne amadeye maf, nasname û azadiya gelê Kurd qebûl bike. Ji bo vê jî helwêsta dewleta Tirk û Erdoxan weke sedem nîşan didin. Bi nerîna min ev beşek ji rastiyê ye, ne tevahî ye. Rast e îro dewleta Tirk û hikûmeta AKP-MHP ji her dewletê zêdetir li dijî gelê Kurde, naxwaze di dizayna nû ya Rojhilata Navîn de gelê Kurd bibe xwedî nasname û statuya xwe. Di kêleka wê de divê em ji bîr nekin ku qebûlkirina gelê Kurd a ji aliyê dewletên serdest ên cihanê ve jî, bi avayekî din rexnedayîne ji bo gelê Kurd û dîrokê. Ji ber ku di sedsala derbasbûyî de, ev gel inkar kirin. Weke diyar dibe ew dewlet û hêzên serdest ji bo rexnedayîna dîrokî bidin hîn amade nînin. Ji ber ku gelê Kurd û Tevgera Azadiya Kurd jî di vê pêvajoyê de pir aktîv rol lîst û niha jî rol dilîze, ev hêzan nikarin vekirî gelê Kurd û mafê wê ret bikin. Ji bo wê dewleta Tirk wek sedem nişan didin, dewleta Tirk weke mertalek ji bo xwe û weke şûrek jî li hemberî gelê Kurd didin şixulandin. Ew hêzan vê rastiyê jî dizanin, eger di Sûriyê de vîn û nasnameya gelê Kurd qebûl bikin, pêwist e dewleta Tirkiye, Îran û gelê Kurd jî vê yekê qebûl bikin. Ev jî dibe sedem ku pergala dewlet netew ku projeya modernîteya sermayedariyê ye, ji bo destwerdana Rojhilata Navîn were hilweşandin, pê re sîstema dewlet netew wê di cihanê de derbeke mezin bixwe û were hilweşandin. Weke diyar dibe dewletên mezin û hêzên serdest hîn pirojeya wan a alternatîf jî tuneye. Ji bo vê, ditirsin ku însiyatîf ji destê wan derbikeve û bikeve destê hinek hêzên din. Di vî warî de jî gelê Kurd, Tevgera Azadiya Gelê Kurd û Rêber Apo ji bo xwe weke xeterî dibînin, lewma ewqasî bi hêrsin û li hemberî Rêber Apo tecrîda girankirî didin meşandin, li hemberî tevgera me û hevalên me yên pêşeng biryara tinekirinê didin, li hemberî gelê me jî bê nasnameyî û bê rûmetiyê nîşan didin. Pêvajoya ku îro Sûriye derbas dike ji bo gelê Kurd û gelên Bakur û Rojhilatê Sûriyê pir giringe. Şerê li hemberî çeteyên DAÎŞ, Cebhet El-Nûsra, ew ên navê xwe kirine 'Arteşa Azad' bû ku rûmeta pêkhateyên Bakur û Rojhilatê Sûriyê xilas kirin.

Ev hêzên li herêmê ne dostên gel û pêkhateyên wan herêman e

Niha jî ew pergela ku hatiye avakirin mînakeke jiyan û demokrasiyê ye. Lê ji ber ku hêzên sermayedar û serdest ti caran naxwazin pergalek ava bibe ku li derveyî kontrola wan be û mafên gelan esas werbigire, ne amadene nasnameya siyasî û îdarî ya vê herêmê qebûl bikin. Em dibînin her kes û komek çete bi navên cûda dibin Cinêv, Estane û Soçî, lê ne amadene îradeya gelê vê herêmê qebûl bikin û tevli civînekê bikin. Kantona Efrînê ku navçeya herî bi ewle bû ji bo gelê vê herêmê û kesên ku li herêmên din a Sûriyê koçber dibûn, lê me dît li pêşiya çavên hemû navend û hêzên dinya yê, dewleta Tirk û çeteyên wê, ew herêm dagîr kirin û kesekî jî dengê xwe der nexist. Hêzekê ya din berpirs nîşan da û xwe bêdeng kirin. DYE digot Efrîn dikeve Rojavayê ava Firatê û ew herêm di bin parastina Rûsyayê de ye, ji bo wê ez nikarim tiştekî bêjim an jî bikim. Rûsyayê jî digot DYE Tirkiyeyê gur dike ku êrîşî Efrînê bike. Rûsya ji bo ku pêşiya Tirkan bigire, ji gelê Efrînê û rêveberiya wê dixwest ku xwe radestî hikumeta Sûriyê bikin. Dema ku rêveber û gelê Efrînê xwestin bi îradeya xwe bijîn, Rûsyayê ezmanê Efrînê ji bo Tirkiyeyê vekir, ji bo êrîşkirina ser Efrînê, lempeya kesk ji Tirkiyeyê re pêxist. Lê dema ku dewleta Sûriyê xwest êrîşî Idlibê bike, hemû hêzên Rojava yên di nav koalîsyonê de ne, helwesta xwe diyar kirin û qebûl nekirin ku Sûriyê bi alîkariya Rûsyayê êrîşî Idlibê bike. Beriya hemûyan, DYE helwesta xwe diyar kir, rûxmî ku Cebhet El-Nûsra piranî Idlib dagîr kiriye û di lîsta terorê ya DYE de ye. Wekî din Idlib jî weke Efrînê dikeve Rojavayê çemê Firatê û di bin parastina Rûsyayê de ye, lê DYE pir bi xurtî lê xwedî derket. Bêguman ev yek vekirî helwêsta wan hêzan diyar dike. Bi vê yekê diyar dibe ku ev hêzan ne dostên gel û pêkhateyên wan herêman e, dibe ku dixwazin wan gel û pêkhateyan ji bo xwe bidin şixulandin. Ji ber ku heya niha jî ew herêm bi îrade û projeya xwe kar dike, ew hêz naxwazin îradeya wî qebûl bikin, berovajî, ew dixwazin îradeya wan pêkhateyan bişkînin, heya xwe radestî wan bikin. Ev sedem e ku li hember zilm û destdirêjiya dewleta Tirk a li ser Kurd û wan herêman çavê xwe digirin, guhê xwe digirin û deng jî nakin. Bi vî awayî ev hêz dixwazin vê peyamê bidin rêveber û gelên Bakur û Rojhilatê Sûriyê; an pêwist e li gor proje û planên me tevbigerin, an jî qedera vê herêmê wê weke Efrînê bibe. Ev yek jî tehdîdeke vekiriye ji bo gel û pêkhateyên vê herêmê. Di dema operasyona Dêrezorê de, di meha Cotmehê de ev yek careke din vekirî hat dîtin. Di demekê de ku hêzên QSDê di operasyonê de bûn, ji bo paqijkirina Rojhilatê Dêrezorê, ji aliyekî ve, bi rêya topbaranê Tirkiyê êrîşî Rojhilatê Firatê kir, ji aliyekî din ve hêzên koalisyon û dewleta Sûriyê û Rûsya jî wekî berê êrîşî DAÎŞê nakin.

Diyar dibe ku DYEyê ji aliyekî ve, ji bo zemîna lihevkirina di navbera vê herêmê û hikûmeta Sûriyê de lawaz bike, guman bixe ser serbixweyiya îradeya vê herêmê, ji aliyekî din ve jî dewleta Tirkiyê bitirsîne û tawîzên mezin jê bigire. Carinan hinekî alîkariya pratîkî ji herêmê re dike ku ti nirxeke wê ya stratejîk tine ye. Hinek daxûyanî jî dide û dixwaze ev herêm weke herêmeke girêdayî DYEyê nişan bide. Bê guman piştî rizgar kirina Reqayê heya îro herêma Bakur û Rojhilatê Sûriyê ji daxûyanî û nêzîkbûna DYEyê zirar zêdetir dîtiye. Sala derbasbûyî, bi sedema daxûyaniya DYEyê ku digot em arteşeke ji 30 hezar kesî ji bo parastina sînorê Rojhilatê Firatê ava dikin, tirseke mezin ji aliyê Sûriye, Rûsya û Tirkiyê ve çêbû. Ev daxûyanî bû sedem ku êdî hikûmeta Sûriye û hêzên wê diparêzin MSD û rêveberiya wan herêman, weke hêzên ku dixwazin Sûriyê perçe bikin binav dikin. Her ew daxûyanî bû ku Tirkiye û Rûsya gihand hevdu. Piştî wê Rûsya rê da ku Tirkiye êrîşî Efrînê bike. Niha jî hin daxuyaniyên DYEyê dide, mirov dide fikirandin. Mînaka herî dawî ew e ku dibêjin heya niha 8 hezar şervan me perwerde kiriye û ji bo parastina van herêman, pêwîstiya me bi 40 hezar şervanên perwerde kirî heye. Di heman demê de bi QSDê re di bin navê parastina sinorê Sûriye-Tirkiyeyê de, binke(qereqol)yan çê dike. Wekî din jî 3 rêveberên PKKê weke sûcdar radigihîne û ji bo kes û aliyên cihê wan eşkere bike, xelatan diyar dike. Di vê deme de ku herkes dizane PKK tevgereke azadîxwaz e û ji bo çareseriya doza Kurd bi rêya aştiyê were çareserkirin, ji bo geşedanên dostanî ya di navbera civakên Tirkiye û Rojhilata Navîn de, heya niha keda herî zêde daye.

Tecrîda ku niha li ser Rêber Apo giran kirine beşeke sereke girêdayî rewşa Sûriyê ye

Di 2014 û vir de jî hêza herî aktîf a ji bo têkbirina DAÎŞê rol lîst, PKK bû. PKKê herî zêde alîkariya xelkê Şingalê kir û parast, PKKê herî zêde alîkariya Kobanê kir, PKK hêza yekemîn bû ku alîkariya pêşmergeyên Başûr kir û çû Mexmûr, Kerkûk, Daqûq, Xûrmatû, Celewla û cihên din. Lê niha DYE berpirsên PKKê weke sûcdar binav dike û rê dide Tirkiyeyê ku ew berpirsên PKKê ku alîkariya gelê Şingalê kirin, terorîze bike. Mirovên hişyar û bi wijdan fêm dikin bê ka wateya vê çiye. Tê texmîn kirin eger şerê bi DAÎŞê re xilas bibe û DAÎŞ di Dêrazorê de bi temamî têk biçe, ev hêz wê îdareya xweser bikin armanca êrîşa xwe û hewl bidin ku wan bidin aliyekî. Ji ber ku serkeftina pêngava Rojhilatê Dêrazorê bi wateya xurtbûna pozisyona îradeya rêveberiya xweser a van herêman e. Wê demê an divê vê rêveberiyê qebûl bikin û modêla wê jî weke mînak binirxînin, an jî bi temamî li dijî wê bisekinin û êrîşî wê bikin. Helwesta DYE, Rûsya, Tirkiye û hêzên din a der barê doza Kurd bi giştî, Rêber Apo û PKK, doza Sûriyê de diyar dike ku ev hêz li pey çareseriyê neketine, berevajî wê li pey berjewendiyên xwe ketine, berjewendiyên wan li ku derê be, ew li wir dibin. Ji bo wê ne dûre çawa êrîşî PKK û doza gelê Kurd a li Bakur û Tirkiyeyê kirin, rêveberiya xweser a Bakur û Rojhilatê Sûriyê jî bikin.

Lewma giring e ku gelê Sûriyê û hikûmeta Sûriyê, bi taybet rêveber û gelê Bakur û Rojhilatê Sûriyê pozisyona xwe baş nas bikin, pozisyona hêzên din jî baş nas bikin. Divê hewl bidin diyalogê û Sûrî pêşde bibin. Di vî warî de ew hewldanên vê dawiyê yên MSDê ku li Ayn Îsayê pêş xist erênî ye. Giringe berfirehtir bibe û dewam bike. Ji ber ku çareseriya pirsên Sûriyê ne li Cenêve, Soçî, Estane, Tehranê ye û ne jî li Enqerê ye. Di vî warî de rêveberiya herêma Bakur û Rojhilatê Sûriyê dikare rola pêşengtiyê bilîze, ji ber ku xwedî projeyeke demokratîk e. Ji bo wê divê xeta xwe ya serbixwe biparêze, nebe beşek ji pirsgirêka Sûriyê, divê beşek ji çareseriyê be. Ji bo wê divê îradeya xwe biparêzin, hewl bidin bi hemû aliyên pirsgirêkê re têkeliyê daynin, lê nebin alîgirê kes û aliyekî, nebin beşek ji projeya hêzên derve, divê bi xwe aliye xwe bin û xwedî li projeya xwe derkevin û têde israr bikin. Gelê wê herêmê jî pêwist e bi dostanî yekitiya xwe biparêzin. Rê nedin ku ew dewlet û hêzan di navbera wan de nakokiyan çêbikin û wan lawaz bikin. Ji ber ku dek û dolabên wan hêzan zêde ye, dema nikaribin îradeya wan herêman bixin deste xwe, wê demê îhtîmal heye hewl bidin ku pirsgirêk di navbera gel û pêkhateyên van herêman de pêş bixin. Bi taybet gelê Kurd û dostên Rêber Apo li Sûriyê giring e ked û hewldana Rêber Apo ji bo çareseriya pirsên Sûriyê ji bîr nekin. Vê rastiyê jî bizanibin ku tecrîda ku niha li ser Rêber Apo giran kirine beşeke sereke girêdayî rewşa Sûriyê ye. Ew dizanin Rêber Apo hertim xwedî piroje ye û dixwaze berê gelan bide çareseriyê û zemîna aştiyê ava bike û zemîna deswerdana derve ji holê rabike. Ji bo wê tecrîd giran kirin. Bêguman eger gelê Kurd û dostên wî yên li Sûriyê û kesên demokrat di çareseriyê de israr bikin û çareseriyê pêş bixin, wê demê plan û projeya wan dewletan ku dixwazin Sûriyê perçe bikin, an Sûriyê di aloziyê de bihêlin, vala derdikeve û tecrîda ku danîne ser Rêber Apo wê bişkê. Giring e pêkhateyên Bakur û Rojhilatê Sûriyê bizanibin ku têkoşîneke rast ji bo çareseriyê wê tecrîda ser Rêber Apo bişkîne, şikandine tecrîdê jî wê deriyê çareserî û aramiyê ji bo Sûriyê vebike. Hikûmeta Sûriyê jî eger dixwaze pirsgirêka xwe çareser bike, pêwist e vebûneke demokratîk qebûl bike û dest ji wan nêzîkbûnên ku heya niha kiriye berde, rastiya gel û pêkhateyên Sûriyê qebûl bike. Vê yekê bike bingeh ji bo çêkirina destûreke nû ya ji bo Sûriyê. Bi vî awayî Sûriye ber bi aramiyê ve wê gav bavêje. Ev yek jî di heman demê de, ji bo çareseriya pirsgirêkên Rojhilata Navîn jî dibe bingeh. Berevajoya vê, eger rêveberiya xweser a Bakur û Rojhilatê Sûriyê, hikûmeta Sûriyê, gelên Bakur û Rojhilatê Sûriyê bi taybet û gelê Sûriyê bi giştî rast nêzî hevdû nebin û çareseriya Sûrî pêş nexin, wê demê rewşa Sûriyê wê ber bi xerabiyê ve biçe û pirsgirêka Sûriyê wê demeke dirêj berdewam bike.

■■■

Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da yerel seçimlerin anlamı önemi ve yol açacağı siyasal sonuçlar

Xebat Andok

Yerel seçimler; yerel yönetimlerin, toplumun kendi yerelinde kendi öz yönetim sistemini ve yürütmesini belirlemesi anlamına gelmektedir ve dolayısıyla ahlaki ve politik toplumun demokratik modernite yaşantısının en temel toplumsal ve siyasal eylemini ifade etmektedir. Kapitalist modernite sisteminin demokrasinin içini boşaltıp tahakküm ve sömürüyü ince yöntemlerle topluma kabul ettirme ve ona meşruiyet kazandırma yöntemi olarak geliştirdiği temsili demokrasi oyunlarına karşı, ahlaki ve politik toplum, Demokratik Modernite sistemi temelinde doğrudan demokrasi kültürünü geliştirmekle demokratik komünal yaşamı, toplumun eşitlik ve özgürlük özlemlerini inşa edebilmektedir.

Önder Apo, devletin bir idare, demokrasinin ise bir yönetim sistemi olduğunu belirtmektedir. Dolayısıyla sömürü sistemleri olan devletlerin anladığı ve tasavvur ettiği haliyle 'seçim' dahil tüm yapıp ettikleri; toplumu idare etme, sömürü ve tahakküme razı etme amaçlıdır. Bunun dışında bir gelişmenin olmasına müsaade edilmez. Devletçi sistemlerin egemenliğinin sürdüğü koşullarda seçimlerin, demokratik iradenin gerçek anlamda belirlenebilmesi, belirlense dahi kabul görmesi mümkün değildir. Bunu en iyi yansıtan ve kavratan örnek; sömürgeci Türk devletinin, Kürt halkının meşru iradesine hiçbir kural tanımaksızın saldırması ve dünyanın da buna sessiz kalmasıdır. Kuşkusuz bu sessiz kalış, tamamen onaylamak anlamına gelmektedir. Bu durum, dünyaya egemen kılınmış sistemin, Kürdistan'a ve Kürt halkına dönük izlediği menfaatçi politikaların sonucudur. Sömürgeci Türk devletinin Kürt halkının meşru iradesine saldırısı sadece yerel yönetimlerle sınırlı kalmamıştır. Bir taraftan yerel yönetimlere tümden el koyarken, diğer taraftan Kürt halkının demokratik iradesiyle belirlediği vekilleri başta olmak üzere, demokratik siyaset alanında çalışma yürüten herkesi tutuklamakta, hapsedip cezalandırmaktadır.

Türk devletinin Kürt halkına yaklaşımı ideolojik ve siyasaldır

Elbette ki sömürgeci zihniyetinde zerre kadar bir değişim yaşamamış ve her gün Kürt soykırımını gerçekleştirmek için saldırı ve işgalini geliştirme peşinde olan sömürgeci Türk devletinden, Kürt halkının iradesini kabul etmesi beklenemez. Baştan beri sömürgeci Türk devleti seçimler başta olmak üzere geliştirdiği ve izlediği tüm politika ve çalışmalarla Kürt halkının iradesini, varlığını yok etme ve yok gösterme amacını gütmüştür. Bu anlamıyla Türk devletinin Kürt halkına yaklaşımı ideolojik ve siyasaldır. Bu, sömürgeciliğin Kürt halkını yok sayan, inkar ve imhasını hedefleyen ideolojinin siyasetidir. Bir inkar ve imha siyasetidir. Demek ki sömürgeciliğin Kürtlere yaklaşımı siyasaldır, siyasi bir konsept temelindedir. O vakit Kürt halkının da, Kürtlerin ve demokrasi güçlerinin de yaklaşımı siyasal olmalıdır. Halkların özgürlüğünü ve birlikteliğini öngören, bunun yöntemlerini geliştiren ideolojinin siyaseti olmalıdır. Genel olarak seçimleri bahsettiğimiz içerikten habersiz ele alıp tamamen boş ve gereksiz gören tutum ile seçimlerle her şeyin elde edileceğini düşünen ve diğer mücadele alanlarını gereksiz, anlamsız ve hatalı gören anlayışlar yanlış olmaktadır. Her iki ele alış da yanlıştır. Mücadeleyi bütünlüğü içerisinde, ideolojik ve siyasal içeriği temelinde ele almayan yaklaşımlardır. Her iki duruma düşmeden, Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında küresel hegemonik güçler ile sömürgeci bölgesel ulus devletlerin Ortadoğu ve Kürdistan'da yoğunlaştırdığı çelişkili ve çatışmalı süreçte, halkların özgürlük ve eşitlik arzuları temelinde Demokratik Ulusu geliştirme ve inşa etmenin bütünlüklü mücadelesi çerçevesinde bir yaklaşım esas alınmalıdır.

Sömürgeciliğin Kürtlere yaklaşımı siyasaldır, siyasi bir konsept temelindedir. O vakit Kürt halkının da, Kürtlerin ve demokrasi güçlerinin de yaklaşımı siyasal olmalıdır. Halkların özgürlüğünü ve birlikteliğini öngören, bunun yöntemlerini geliştiren ideolojinin siyaseti olmalıdır.

Sömürgeci Türk devletinin, Ortadoğu'da statükonun yaşadığı kriz ve çıkmazı AKP-MHP faşizmiyle aşma politikalarına karşı Kürt halkının mücadelenin tüm alanlarında bütünlüklü bir çalışma yürütmesi şarttır. Bilinmelidir ki faşizmin geliştirilmesiyle sömürgeciliğin yaptığı veya yapmaya çalıştığı şey; devletin tüm iktidar müştereklerini bir araya getirmedir. Devletin tüm bileşenleri olan; siyaset, bürokrasi, sermaye, askeriye ve diğer sivil unsurların, devlet ve millet bekası projesiyle ortaya koydukları siyaset, faşizmin gerçek ifadesidir. Bu anlamıyla faşizm; devletin içerisindeki tüm sömürgeci unsurların asgari düzeyde ortaklığı ve birlikteliği demektir. Yekpare ve tekçi devlet anlayışı faşizmin ta kendisidir. Dikkat edilirse sermayeden medyaya, siyasi şahsiyet ve kurumlardan askeriye ve bürokrasiye kadar tüm devlet kesimleri tek olduklarını ve aynı amaç etrafında hareket ettiklerini ifade etmektedirler.

Şüphesiz; iktidar zihniyetli kesimlerin bir arada olmaları ve birbirlerini gözetmeleri, gerçeği yansıtmamaktadır. Fırsat bulduğunda bir kesimin diğer kesimi nasıl tasfiye etmeye ve diğerine ait olan her şeye el koymaya çalıştığı, bunun için insani ve ahlaki hiçbir değer taşımadığı ve dikkate almadığı bilinmektedir. Tarih egemenlerin bu uygulamalarıyla doludur. Daha yakın dönemde Fethullahçılarla ortaklaşan devletin bazı kesimleri bugün onların karşısında bir araya gelmiş durumdadırlar. Gerçek birliktelik ve ortaklaşmaları ancak halklar ve toplumlar yapabilmektedir. Tarih bu örneklerle doludur. Güncelde de bunun uygulamaları, Kürt Özgürlük Hareketi öncülüğünde, Önder Apo'nun Demokratik Ulus Paradigması'nı esas alan politikalarla gerçekleşmektedir. Devlet içerisindeki iktidar kesimlerinin geliştirdiği birliktelik ise toplumun yükselen kurtuluş ve özgürlük mücadelesini bastırma amaçlıdır ve bu yönüyle şartların bir gereği olarak ortaya çıkmaktadır. Bunun için azami değil, asgari bir düzeyi ifade eder. Tıpkı şu an sömürgeci Türk ulus devletinin yaşadığı durumda görüldüğü gibi soykırımcı faşizm derin bir tıkanıklık ve kriz durumunun sonucunda gelişmektedir. Dolayısıyla soykırımcı faşizm, faşizan uygulama ve yönelimleriyle güçlü olduğu izlenimi yaratmasına rağmen esasta çok güçsüz bir durumu yaşamaktadır. Zaten sömürgecilik bu zor durumunu aşmak için soykırımcı faşizmi geliştirmektedir.

Gerilla vursun faşizmi yıksın demek yanlış bir yaklaşımdır

Soykırımcı faşizmi baskı ve zor uygulamalarıyla değil, siyaset oluşturma tarzıyla ele almak lazım. Zor ve baskı zaten faşizmin temel yöntemidir ve bu her zaman göz önündedir. Esas olan; bunu mümkün kılan siyaset oluşturma tarzını bilmek ve mücadele seyrini bunu boşa çıkaracak düzeyde geliştirmektir. Tarz olarak en bariz yönü, devlet içerisinde oluşturulmuş bütünlüklü siyasettir. Eğer AKP-MHP soykırımcı faşizmi siyasi arenada kendine yer buluyor ve siyaset yürütüyorsa bunun önemli bir boyutu, devletin kendi içerisinde oluşturduğu tek merkezli strateji geliştirme ve siyaset yapma konumuna kendini getirmiş olmasıdır. Dikkat edilirse, devletin tüm kesim ve kurumları aynı gündem ve bunun tek ifade ediliş biçimi etrafında kendilerini konumlandırmışlardır. Bir diğer önemli husus; soykırımcı faşizmin, nihai amacı olan Kürt halkını ve direnen diğer tüm kesimleri topyekun bastırma ve imha etmeyi gerçekleştirebilmek için, tüm alanlarda siyaset yürütmesidir. Bunun içindir ki Türk devleti hiç olmadığı kadar dışarıda diplomasi çalışması yürütmekte, içeride ve dışarıda her türlü imha saldırılarını gerçekleştirmektedir. Tüm faşist ve paramiliter kontra güçleri kendi etrafında toplamakta, seçimleri gündeme koymakta ve azami bir çabayla, medya tekelciliğini aşırı geliştirerek seçimlerde kendine hizmet için işletmektedir. Bütün ekonomik faaliyetleri, girdi ve çıktıları kontrol etmekte; kendi içerisinde olası aykırı bir çıkışın gelişmemesi için, Abdullah Gül'ün kaldığı yere, ordunun birinci derecede komutanının helikopterle inip hizaya çekme örneğinde olduğu gibi, her türlü sindirici faaliyetlerin içerisinde olabilmektedir. Bu yönlü örnekler çoğaltılabilir. Burada soykırımcı faşizmin her alanda yoğun bir faaliyet içerisinde olduğu, hiçbir alanda kendini geri çekmediği ve orayı boş bırakmadığı gerçeğini anlamak önemlidir. Çünkü; faşist iktidar olmasına rağmen hiç kimse, bizim için seçimin bir anlamı yoktur, biz seçime girmeyeceğiz dememektedir. Tam tersine, en çok kendileri seçimleri gündeme almakta ve bu şekilde bu alanda da gelişebilecek demokratik bir muhalefet ve çıkışın önü alınmak istenmektedir. Soykırımcı faşizm açısından durum bu iken özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren halklar ve tüm toplumsal kesimler için her alanda bütünlüklü bir mücadele içerisinde olmak daha fazla elzemdir. Soykırımcı faşizm tek başına mücadelenin bir alanında bile hakimiyetini kaybetmesi durumunda hızla bir çözülme ve dağılmayı yaşayacağını bildiği için her alana bu kadar yüklenmektedir. Bunun gerçekleşmemesi için her alana azami baskı ve kırım politikalarıyla yüklenmektedir. Demek ki soykırımcı faşizmi geriletmenin, onu zayıflatıp yenmenin yolu, bütünlüklü bir politikayla mücadelenin her alanında örgütsel ve eylemsel çalışmaları geliştirmekten geçmektedir.

Mücadelenin genel seyrinde durum böyleyken faşizm sürecinde bu hakikat daha çok geçerlidir. Topyekun bastırma ve imha anlamına gelen faşizm ancak topyekun mücadele ile durdurulabilir. Sadece bir alanda veya belli alanlarda mücadeleyi geliştirmekle sonuç alınamaz. Örneğin; faşizm sürecidir, faşizm baskı ve savaştır, o halde gerilla vursun ve faşizmi yıksın demek yanlış bir yaklaşımdır. Koşulları ve konjonktürü görmeyen dar bir mücadele anlayışıdır. Konjonktürden bihaber hiçbir yaklaşımın reel bir karşılığı olamaz. Doğru bir tahlil yapmak ve sonuca ulaşmak yaşanan koşulların, siyasal konjonktürün hesaplanması ve doğru bir temelde okunmasıyla mümkündür. Aksi bir yaklaşım olgusal gerçeklikten kopuk bir algısal tasavvur olur ki bu; hakikatin parçalanması, çokça eleştirdiğimiz özne ve nesne ayrımına gitmek anlamına gelecektir ve bu ne paradigmamıza ne de siyaset ve mücadele tarzımıza uygundur. Kaldı ki eğer faşizm hala tümüyle geriletilip bitirilememişse bunun en önemli nedeni; mücadelede birlik ve bütünlüğün yeterince sağlanamamış olmasıdır. Bunu bilerek sürece yaklaşmalı ve hareket etmeli, olay ve olguları dönemin toplumsal ve siyasal gelişmeleri içerisinde ele almalıyız.

Böylesi bir çerçeveden bakıldığında Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da 31 Mart'ta gerçekleşecek yerel yönetimler seçimlerine nasıl yaklaşmalıyız? Yerel yönetim seçimleri ne ifade etmekte, neyin sonucunda seçimlere gidilmektedir? Hangi yöntemler esas alınırsa başarılı bir sonuç elde edilebilir? İçerisine seçimlerin de sığdırıldığı önümüzdeki süreçte hangi güçler ne yapmak istemektedirler? Bu soruların cevabı doğru bir yaklaşımın nasıl olması gerektiğini ortaya koyacak niteliktedir.

Savaşın alanı genişlemektedir

Kapitalizmin küresel krizi derinleşmekte ve sistem bölgede savaşı daha fazla geliştirerek Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmekle krizden çıkış çaresini bulmaya çalışmaktadır. Reel sosyalizmin çözülmesiyle krizi daha fazla derinleşen kapitalist sistem, Ortadoğu ulus devlet yapılanmalarıyla gittikçe derinleşen ve çatışmaya dönüşen bir çelişki içerisine girdi. Sistemin hegemonik sürdürücü gücü ABD öncülüğünde Irak ve Afganistan'a doğrudan müdahaleyle, birçok

AKP-MHP faşizmi yerel seçimleri kazanarak bir taraftan faşist sistemi toplumsal tabanda örgütlemeyi hedeflerken, diğer taraftan da Kürtlüğün artık bittiğini ve bundan dolayı Kürtlerin statüsünün nasıl olması gerektiği tartışmalarının artık bitmesi gerektiğini tüm dünyaya ilan etmek ve dayatmak istiyor. Yerel seçimleri esas olarak bundan dolayı kazanmak istemektedir.

rejim içi dönüşümler geliştirmekle, en son başta Arap aleminde olmak üzere, Ortadoğu genelinde yaşanan yeni süreçte farklı yöntemlerle, kimi yerlere doğrudan yerleşerek, kimi yerlerde yeni koalisyon birliklerini oluşturarak, Ortadoğu'daki eski düzeni değiştirmenin çabası içerisinde oldu ve bu yönlü çabası hala devam etmektedir. Reel sosyalizmin var olduğu çift kutuplu dünya düzeninde kapitalist sömürü sisteminin birleştirici ve öncü süper gücü olan ABD'nin reel sosyalist bloğun çözülmesiyle dağılan çift kutuplu dünya düzeni sonrası süreci yönetmede, sistemin tüm bileşkelerinin eskiden olduğu gibi siyasal ve maddi anlamda kuşanmasını sağlayacak gücü bulmada zorlanmasıyla beraber hegemonyasında bir sarsılmayı yaşadığı belirtilebilir. ABD hala kapitalist sistemin süper gücü olma konumunu korumakla birlikte Çin ve Rusya gibi çevre merkezler çıkara dayalı güç ilişkilerini geliştirebilmektedirler. Ancak tek sistem olan kapitalist sistem vardır ve bu sistemde siyasi, askeri ve ekonomik kuvvet bakımından birbirine yakın güçler ile siyaset ve çıkarları çakışan kesimler bulunmaktadır. Bunun sonucunda bir yandan eski süreçte olduğu gibi özgürlük, bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesi verenlerin dayanacakları bir güç bulunmamaktadır. Sovyetlerin varlığı eskiden bunu mümkün kılmaktaydı ancak günümüz dünyasında böylesi bir durum bulunmamaktadır. Diğer yandan, kapitalizmin tek egemen sistem olduğu günümüz koşullarında yaşadığı kaosun derinliği sonucu, sistem güçlerinin kendi aralarındaki ilişki ve ittifakları kalıcı olmamakta, uzun süreli stratejik birliktelikler gerçekleşmemektedir. Kriz hali yaşanan çatlakları artırmaktadır. Bunun avantajlı ve dezavantajlı yönleri değerlendirilebilir ama yeni sürecin böylesi bir gerçekliğe sahip olduğu ve siyaset yapılırken bu durumun dikkate alınması gerektiği ortadadır. Her süreçte olduğu gibi bu sürecin de halklar ve mücadele edenler açısından avantajlı ve dezavantajlı yönleri bulunmaktadır.

Sistemin Ortadoğu statükosuyla çelişkileri derindir

Kapitalist sistemin bütünlüğünü yitirmesi ve kendi içerisinde eski stratejik ilişki ve ittifaklarını kuramıyor olması yeni taktik manevraların geliştirilmesini mümkün kılmaktadır. Nihayetinde kapitalist sistemin krizi daha çok derinleşmektedir ve çağımızın tüm toplumsal sorunlarının kaynağı olan kapitalist hegemonik sistemin bu durumu en avantaj sağlayıcı yan olmaktadır.

AKP-MHP faşizminin siyasal ve ekonomik bakımdan başta ABD, İngiltere ve Almanya tarafından olmak üzere desteklenip ayakta tutulması, ABD'nin ve dolayısıyla kapitalist sistem güçlerinin Ortadoğu'daki gericilik ve statükoyla çelişkilerinin stratejik veya mutlak olmadığını, çıkarları gereği statükocu güçlerle ilişki ve ittifaklar geliştirebildiklerini göstermektedir. AKP-MHP faşizmini destekleyerek sömürgeciliği ayakta tutan güç en başta ABD olmaktadır. Almanya ve diğerleri bunun ekonomik boyutunu tamamlamaktadır. Ancak sistemin statükoyla çelişkileri stratejik olmadığı ölçüde onunla geliştirdiği ilişki ve ittifaklar da stratejik değildir. Sistemin ulus devlet statükoculuğuyla uzlaşmaya giriyor olması aralarındaki çelişkilerin bittiği anlamına gelmemektedir. Tam tersine, sistemin mevcut yapıyla çelişkileri derindir ve her an bir çatışma ve kırılma düzeyindedir. Dikkat edilirse ABD kendi nihai politikaları doğrultusunda ilişkiler geliştirmektedir. ABD'nin Ortadoğu'da nihai amacı bölgenin yeni dizaynını gerçekleştirmektir ve bunu gerçekleştirebilmek için İran rejiminin gücünün tümden kırılmasını ve Türkiye'nin kendi stratejisi doğrultusunda konumlanmasını öngörmektedir. Ortadoğu'daki diğer tüm gelişmeler bu temel politikaların gerçekleştirilmesiyle alakalı gelişmelerdir. Suriye ve Yemen'deki savaş, TC'nin Rojava ve Kuzey Suriye'ye saldırtılması, Suudi Arabistan-Mısır-Arap Emirliği'yle geliştirilmek istenen askeri ve siyasi hamleler bu politikalar doğrultusunda geliştirilmektedir. Kapitalist sistem adına ABD'nin Türk ulus devlet statükoculuğuyla ilişkileri ise güncelde daha ince ve kırılgan bir zeminde gerçekleşmektedir. TC, kapitalist güç merkezlerinin kriz sonucu içerisine girdikleri daralmadan faydalanarak politika geliştirmeye, kendi politikalarını kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bölgedeki konumunu ve biriktirdiği askeri ve teknik gücünü de pazarlayarak kendini pahalıdan sunmaya çalışıyor. En önemlisi, AKP-MHP eliyle geliştirdiği faşizmle içeride herkesi bastırarak kendini dıştaki herkes tarafından tercihe zorluyor. ABD ise bir önceki dönemde izlediği, tüm çıkmazlara sistemin hegemonu adına müdahale ve diğer yöntemlerle kırma stratejisini değiştirmiş durumdadır. Yeni ABD yönetimi bu stratejinin uygulanması biçiminde oluşturulmuştur. Kapitalist sistem krizinin ABD'nin bir önceki dönemdeki müdahaleciliğiyle aşılamadığı ve bu haliyle küresel sermaye sisteminin kontrolünü kaybedebileceği anlaşılınca, sermayenin doğrudan temsilcisi ve savunucusu olan bir yönetim iş başına getirildi. Trump yönetimiyle ABD'nin izlediği yeni politikalar sonucu küresel güçlerin birebir içerisinde yer aldığı Ortadoğu'daki tüm meseleler zamana yayılan bir hal aldı. Bir önceki dönemde sorunlara sınırları çizilmiş ve zamanı belirlenmiş bir stratejiyle yaklaşılıyorken bugün böyle bir tasnife girmeden meselelere yaklaşılmaktadır. Bu durum, uzun erimli mücadele stratejisini geliştiren güçlerin sonuç almasına imkan tanırken, bu şekil bir politik yaklaşım içerisinde olmayanların başarı şansını azaltmaktadır. Bunu bilen ancak statükocu karakterinden ötürü dönüşüm özelliği olmayan sömürgeci TC devleti, hızla bir oldu-bitti durumunu yaratarak, kendini ayakta tutmanın gayreti içerisine girmektedir. Rojava ve Kuzey Suriye'yi bugünden yarına apar topar işgal etmede bunca ısrarcı olması, içerisinde yer aldığı bu durumundan ötürüdür. Sömürgecilik geleceğini, bunu sağlamayı umduğu AKP-MHP soykırımcı faşizmine bağlamışken, soykırımcı faşizm bunu geliştirebilmek için içeride konumunu sürekli güçlü tutmaya çalışmaktadır.

Seçimleri kaybederse faşizm dağılır

Soykırımcı faşizm içerideki bu güçlü olma konumunu iki yoldan sağlamaya çalışmaktadır. Birinci yol; faşist baskıyı toplumun tüm kesimlerine karşı geliştirerek herkesi bastırmaktır. İkinci yol ise; kendisinin şartlarını oluşturduğu ve zamanını belirlediği seçimlerle kendine sürekli toplumsal meşruiyet üretmesidir. Soykırımcı faşizmi, MHP ile girdiği ittifak sonucu azami düzeye çıkaran AKP yönetimi, ikinci yolu geliştirmede ustalık kazanmış durumdadır. AKP yönetiminin henüz devletin derinliklerinde kabul görmediği zamanlarda izlediği temel seçim politikası, seçimlerden önce Kürt sorununu çözme vaatleriyle ateşkes ortamları yaratmak şeklindeydi. AKP yönetimi devletin derinliklerine alındıktan sonra, tersi bir yöntemle bu sefer Kürtlere karşı imha savaşlarını geliştirmeyi seçimlerde başarılı olmanın temel politikası haline getirdi. Dikkat edilirse, iki ayrı ve birbiriyle zıt yöntemle aynı sonuca varmayı hedeflemektedir. Türkiye'de seçimlere hile ve sahtekarlığın karıştırılması, özellikle Kürdistan'da açık devlet baskısı altında hile yapılması, Kürt halkının iradesinin tanınmayarak kayyum ve diğer el koymalar sonucu, seçimlerin göstermelik olduğu bir gerçektir. Ancak bu onun önemsiz ve etkisiz olduğunu göstermez. Zaten AKP iktidarı göstermelik bir seçim peşindedir. AKP 7 Haziran 2015 seçimleriyle birlikte iktidarı kaybetmiştir. Bundan sonraki süreçte el koyma şeklinde iktidarda kalmaktadır. Fakat görünüşte bunu seçimlerle yapıyor gibi sunmaktadır. Çünkü; toplumsal meşruiyetini seçimlerle sağlamak durumunda olduğunu bilmektedir ve bundan dolayı tüm gücünü, seçimlerde kazanan taraf olmak için kullanmaktadır. Burada seçimlerin adaletsiz ve hileli olması umurlarında değildir. Onlar için önemli olan, toplumda yarattıkları algıdır. Zaten her türlü sahtekarlığı geliştirerek ancak kıl payı bir fark yaratabiliyorlar. Şimdi tüm bu sebepler hesaplanmadan, devletin bu hileli ve ikiyüzlü faşist karakterinden ötürü, gerçekleşecek seçimleri boş ve etkisiz görmek son derece yanlış olacaktır. Tam tersine, hile ve sahtekarlıkla da olsa seçimlerde kazanmış gibi olmanın zorunluluğunun duyulduğu bir gerçeklikten ötürü, seçimler düşünülenden daha fazla önemli olmaktadır. Tüm mesele; gerçekte göstermelik olan AKP-MHP faşist iktidarının bu durumunu ortaya sermektir. Bunun yapılması durumunda sadece iktidar değil, faşizmin kendisi bir bütün olarak dağılacaktır.

'Alırlarsa tekrar kayyum atarız' söylemleri cambaz laflarıdır

Üç yılı geride bırakan ve sömürgeci soykırımcı bir rejimi devralan AKP-MHP soykırımcı faşist iktidarı yerel seçimleri kazanarak faşizmi toplumsal tabana taşımak istiyor. Bunu en çok da Kürdistan'daki kalıcılığını sağlamak için gerçekleştirmek istiyor. Çünkü; sömürgeci Türk ulus devlet yapılanması Kürt varlığının inkarı ve imhası temelinde kurulmuştur. AKP-MHP faşizmi de Kürt soykırımını tamamlayarak Kürt varlığının imhasını tümden gerçekleştirmek için geliştirilmiştir. Kayyumlarla alenen el koymakla başladığı Kürt iradesini tümden ortadan kaldırma ve sömürgeci soykırım uygulamalarını geliştirme sürecini, yerel yönetimler seçimleriyle meşru ve yasal bir zemine dönüştürüp sonuçlandırmak istiyor. Çünkü kayyum eliyle daha fazla mesafe alması mümkün değildir. Sömürgecilik kayyumlarla başlattığı süreci ancak seçimler yoluyla yasal bir dönüşüme uğratarak sonuçlandırabileceğini biliyor. Aksi takdirde bu amacını gerçekleştiremez. 'Alırlarsa tekrar kayyum atarız' söylemleri bir yanılsama yaratma amaçlıdır. Çokça yorumlandığı gibi Kürt toplumunu sandığa gitmekten soğutma amaçlı söylenmiş, cambaz laflarıdır bunlar. Devlettir, isterse tekrar kayyum atar demek, politik olmayan yaklaşımın ulaştığı bir tespittir ve yanlıştır. Devlet demek; her şeyin alelade, istenildiği gibi yapıldığı veya yapılabileceği anlamına gelmemektedir. Öyle olsaydı, devlet gücünü elinde bulunduran kesimler ne seçimlerin yapılmasına ihtiyaç duyarlardı ne de bunca siyaset yapma işleriyle uğraşırlardı. Ol derlerdi ve her şey oluverirdi. Ama işler bu şekilde yürümüyor tabii.

Şimdiye kadar faşizm üstte devlet bünyesinde dikey olarak kendini örgütledi. Gerçekleşen darbe girişimi de gerekçe yapılarak devlet içerisinde yeniden bir yapılanmaya gidildi. Kürtlerin yok edilip bitirilmesi zaten bu yeniden yapılanmanın temel gerekçesiydi. Bunun sonucunda Kürt varlığına ve tüm kazanımlarına soykırım ve imha seferleri ile saldırılar gerçekleştirildi. Kürt varlığının imhası, sömürgeci TC için normal olanın yerine getirilmesi şeklinde sürdürüldü. Esas operasyonlar devletin derinliklerinde yapıldı. Bu operasyonların sonucunda AKP-MHP soykırımcı faşizmi ortaya çıktı. Kapitalist dünya sisteminin krizinin derinleştiği ve Ortadoğu'da düğümlendiği koşullarda Türkiye'de AKP-MHP eliyle faşizmin geliştirilmesi gerçekleşti. Bunun küresel ve bölgesel gelişmelerle yakından bağlantısı vardır. Öyle AKP ve MHP liderlerinin anlaşmaları sonucunda geliştirilen bir süreç değildir. ABD'nin tek taraflı müdahalelerle oluşturmak istediği dünyanın ve Ortadoğu'nun yeniden dizaynı stratejisinin sonuç vermeyip, kapitalist sistemin krizinin önüne geçilememesi yeni gelişmelerin doğmasına ve sistemin de bu gelişmeler karşısında yeni bir strateji geliştirmesine yol açtı. Arap toplumunda baskıcı devlet sistemine karşı gelişen başkaldırılar, ideolojik ve politik önderliğin yoksunluğundan ötürü istenilen toplumsal ve siyasal dönüşüme kapı aralamamış olsa da, bölgede yeni bir sürecin başlamasına yol açtı. Kürtlerin Rojava Devrimi üzerinden gittikçe Kuzey Suriye'de etkili bir toplumsal güç ve hareketi ortaya çıkarması 21. yüzyılın ilk büyük gelişmesi oldu. Rojava Devrimi kapitalist sistemin kendisinin yol açtığı ve çözemediği Ortadoğu'daki toplumsal sorunlara bir çırpıda çözüm getirdi. Ulus devlet sisteminden kaynaklı kangrenleşen sorunlar Önder Apo'nun Demokratik Ulus projesiyle çözülme yoluna girmeye başladı. Kısa zamanda tüm Kuzey ve Doğu Suriye'de etkili olacağı anlaşıldı. Sömürgeci TC devleti bu gelişmeleri sömürgeciliğinin sonu olarak değerlendirdiğinden bunun önüne geçme arayışlarına, işin daha başlangıcında başlamıştı. Sürecin başında İhvan grupları eliyle bunun planını gerçekleştirmeyi arzu etti ancak bu süreçte bir taraftan ABD'nin artık İhvan hareketinin tasfiyesini gündemine alması, diğer taraftan radikal El-Kaide gruplarının, hakim hale gelmesi bunun gerçekleşmesine izin vermedi. Daha sonra başta El-Kaide ve sonrasında DAİŞ ile gerçekleştirmek istediği aynı planları Kürtlerin özellikle DAİŞ vahşetini durdurmasıyla tümden boşa çıkmış oldu. Devletin diyalog adı altında geliştirmek istediği tasfiye planının ise 7 Haziran 2015 seçimleriyle tersine bir sonuç verdiği ortaya çıkmış oldu. Önder Apo ve PKK gerçeğinin, Türkiye toplumu içerisinde hızla yayıldığı ve kabul görüldüğü anlaşıldı. Yüz yıllık sömürgeci ulus devlet sistemi çözülme sürecine girdi. İşte AKP-MHP faşizmi bu çözülmenin önüne geçmek için geliştirilen soykırımcı sömürgeciliğin son projesi olmaktadır. Gelişmelerin bu şekil bir siyasal seyri bulunmaktadır. AKP-MHP faşizmi sömürgeci Türk ulus devlet yapılanmasının siyasi, askeri, ekonomik, bürokratik, dini ve sivil tüm kesimlerinin bir araya gelerek, ulus devlet sistemini ayakta tutmak için Kürt varlığını tamamen yok etmeyi amaçlayan projesinin adıdır. TC rejiminin soykırımcı ve sö-

mürgeci karakterinden ötürü devlet bünyesinde faşizmi inşa etmede fazla bir zorlukla karşılaşılmadı. Hızlı bir tasfiye harekatıyla devletin tüm alanları temizlenip yeniden biçimlendirildi. Bazı sıkıntılar yaşansa da dışta sistemin hegemonik güç merkezleriyle bir bütünleşmeyi de sağladı. Faşizm açısından esas zorluk ve iş, içte devlet içerisinde örgütlenmekle dışta hegemonik sistemle bütünleşmeyi sağlamak değil, toplumsal tabana yayılmayı gerçekleştirmektir.

AKP-MHP faşizmi 31 Mart seçimleriyle tabana yayılmak istiyor

Şimdiye kadar yapılanlar faşizmin dikeyde kendini örgütlemesi aşamasıydı. Bunu sağlamakla faşizm kendini garantiye almış olmuyor. Toplumsal tabana yaymayı gerçekleştirdikçe kendini garantiye alabilir ve amaçlarını gerçekleştirebilir. Genel olarak sömürgeci güçlerin, özelde de soykırımcı faşist rejimlerin çeşitli paramiliter ve karanlık kontra güçler yaratmaları onların toplumsal tabana yayıldığı anlamına gelmez. Tam tersine, toplumsal tabana yayılamadıklarından bu güçleri geliştirerek toplumu denetimlerinde tutmayı ummaktadırlar. Türkiye'deki faşizm bu eşiğe gelmiş bulunmaktadır. Bundan sonra ya toplumsal tabana yayılmasını gerçekleştirecek ya da hızla çözülüp dağılacaktır. İşte AKP-MHP faşist iktidarı, 31 Mart 2019 yerel seçimlerini kazanıp faşizmi toplum içerisine taşımayı ve bu şekilde kalıcılığını sağlamayı istemektedir. Genel seçimler ve yönetimler daha çok üstteki devlet sistemiyle ilgili bir durumken, yerel seçimler ve yönetimler ise alttaki toplumsal tabanı ifade eder. Devletin toplumsal gerçekliğe olan uzaklığından ötürü genel yönetimler, gerçek toplumsal yaşam ve kültür için fazla bir şey ifade etmemektedir. Bazen toplumun kayıtsızlığı şeklinde değerlendirilen devlet içerisindeki gelişme ve altüst oluşlara insanların fazla ilgi göstermemesinin nedeni gerçekte budur. Yerel yönetimler ise toplumsal yaşantıyı doğrudan alakadar etmektedir ve diğerinden niteliksel bir farkı bulunmaktadır.

Aynı şey kayyum hususu için de geçerlidir. Kayyum bir devlet çalışmasını ifade eder ve toplumu bu anlamıyla doğrudan etkilemez. Sömürgecilik Kürdistan'ı yüzyıldır kayyumlarla, umumi müfettişlerle, sıkıyönetim ve olağanüstü hal valilikleriyle yönetmektedir. Bu şekilde, Kürt halkının ve Kürdistan'ın iradesi tanınmamış ve yok sayılmıştır. Zaten Kürdistan'da sömürgeciliğin böyle bir misyonu var olmuştur. Fakat sömürgecilik Kürdün iradesini hiçbir zaman elinden alamamıştır. İradeyi gasp etmek ayrı bir şeydir, iradeyi almak ayrı bir şeydir. Şimdi AKP-MHP eliyle devlet Kürt halkının iradesini yanına almayı hedeflemektedir ve bunu sağlaması durumunda soykırımcı imha stratejisinde yeni bir aşamaya geçmek istemektedir. Kuşkusuz Kürt halkında yurtseverlik duyguları, mücadele iradesi, ulusal bilinç ile düşmanı tanıma bilinci gelişmiştir ve iradesini düşmana vermeyeceği bilinmektedir. Ancak TC'nin soykırımcı faşizmi geliştirerek eski süreçlerdeki oyun, gasp, çaresiz bırakma, yalan ve aldatma uygulamalarını katbekat aşan ağırlık ve yoğunlukta bir yönelim içerisinde olduğu da herkes tarafından bilinmektedir. Dahası Ortadoğu'da eski düzen ve statünün dağılmayı yaşadığı ve yeniden dizaynının dünya gündeminde olduğu bir süreçte, TC sömürgeciliği, Kürt halkının tekrardan statüsüz ve iradesiz kalmasının savaşını vermektedir. Herkesin bin bir sorunla başının belada olduğu ve kaos ortamı içerisinde kendi menfaatlerinin gerçekleşmesi için çabaladığı böylesi bir süreçte hiç kimse olay ve olguların detaylarına, bilinen teamüllere bakmaz. Öyle olsaydı, Kürdistan'da sömürgecilik gelişmezdi zaten.

Şimdi AKP-MHP faşizmi yerel seçimleri kazanarak bir taraftan faşist sistemi toplumsal tabanda örgütlemeyi hedeflerken, diğer taraftan da Kürtlüğün artık bittiğini ve bundan dolayı Kürtlerin statüsünün nasıl olması gerektiği tartışmalarının artık bitmesi gerektiğini tüm dünyaya ilan etmek ve dayatmak istiyor. Yerel seçimleri esas olarak bundan dolayı kazanmak istemektedir. Yerel seçimlerin kazanılması üzerinden faşizmin yerelde örgütlenmek istenmesinin böylesi bir tümel ve siyasal amacı vardır. Genel seçimlerden katbekat siyasal olan ve siyasi sonuçlar verecek bir yerel seçim gerçeğiyle karşı karşıyayız. Türkiye ve Bakurê Kurdistan'daki sonuçları tüm Kürdistan ve Ortadoğu'daki gelişmelerin seyrini belirleyecek niteliktedir.

Kürtlerin en çok ihtiyaç duyduğu husus ulusal birliktir

Yerel seçimlerde Kürtler, AKP-MHP'yi yenilgiye uğratarak sömürgeciliğin bahsetmeye çalıştığımız tüm bu planlarını boşa çıkarmalıdır. Bunun yapılması durumunda Kürt halkının artık statüsünün gerçekleşeceği bir sürecin önü açılmış olacaktır. Herhangi bir mahalli seçim gibi sonuçları olan bir seçim süreci olmadığı mutlaka bilinmeli ve buna göre yaklaşılmalıdır. Tüm veri ve hesaplamalar böyle olacağını ortaya koymaktadır. Ne bölge ne dünya açısından normal bir süreç yaşanmamaktadır. Kürt halkı ve Kürdistan için bu daha çok böyledir. Ortadoğu tarihsel bir süreci yaşamaktadır. Bir yeniden dizayn süreci yaşanmaktadır. Kürt halkı dört parça Kürdistan'da büyük bedellerle geliştirdiği ulusal varoluş mücadelesinin sonucunda nihayet siyasi statüsünü elde etmenin sınırına varmıştır. Kürtler artık Ortadoğu'da stratejik bir güç olmuş durumdadır. Bir önceki dönemde, Birinci Dünya Savaşı ve sonrası dönemde Kürt halkının varlığı yok sayıldı, Kürdistan dört parçaya bölünüp sömürgeci devletlere peşkeş çekildi. Başta TC olmak üzere sömürgeci güçler, soykırımcı katliamların yanında, bütünlüklü bir Kürt hareketinin ortaya çıkmaması için Kürt toplumundaki dinamiklerle her türlü oynama içerisine girdiler ve bunda bazı başarılar da elde ettiler. Tarihsel başkaldırılar sömürgeciliğin bu politikaları sonucunda başarılı olamadı. Kürtler için gerekli olan tek şey birlikti ve bu sağlanamadığı için ulusal özgürlük ve bağımsızlığa ulaşılamadı. Bu birliğin yaratılamamasının temelinde düşman oyunları olduğu kesindir. Yoksa Kürt halkı gönlünde ulusal birliğini sağlamıştı. Ancak hem Hareketteki hem de toplumdaki bilinç düzeyi düşman oyunlarını boşa çıkarmaya yetmedi. Şimdi elbette durum farklıdır. Hem Kürt halkı mücadelesiyle çok ileri bir yerdedir hem de dünya ve bölge çok farklı bir konjonktürü yaşamaktadır. Konjonktürün Kürt halkı için beraberinde getirdiği önemli avantajları bulunmaktadır. Ancak hala Kürtlerin en çok ihtiyaç duyduğu ve mesafe alması gereken husus, ulusal birlik olmaktadır. Konjonktürün sağladığı tüm avantajlara rağmen bugün de eğer Kürtler ulusal birliklerini gerçekleştirmezlerse gerçekte bir statü elde edemezler.

Egemen sistemlerin küresel ve bölgesel düzeyde yaşadıkları kriz ve altüst oluşlar her zaman daha ileri gelişmelerle sonuçlanmazlar. Öyle ki sürecin gerektirdiği adımların atılmaması durumunda tersine bir gidişin yaşanması da mümkündür. Hatta eskisinin gerisine bile düşülebilir. Nitekim sömürgeci TC devleti AKP-MHP faşizmiyle bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Kendi varoluşunu da burada gördüğü için tüm gücünü buna seferber etmiş durumdadır. Sömürgeci TC devleti baştan beri varlığını, Kürt varlığının yok edilmesi üzerinde kurguladığı ve gelinen aşamada Kürt varlığı ve statüsü bölge bağlamında tartışılmaya başlandığı için tüm varı yoğuyla Kürtlerin bu duruma ulaşmasını engellemeye çalışmaktadır. AKP-MHP faşizminin geliştirilmesi de esas olarak bu amacın gerçekleşmesi içindir.

Şurada yanlış yapmamak çok önemlidir: TC veya AKP-MHP faşizmi Kürtlerin tümüne, Kürtlük adına her türlü yapıya ve gelişmeye karşıdır, düşmandır ve onu yok etmeye yeminlidir. Bundan kuşku duymamak gerekmektedir. TC sömürgeciliği dört parça Kürdistan'daki tüm Kürt kazanımlarını hedeflemiş durumdadır. Rojava ve Başûr parçalarına yaklaşımı bunun tartışılmaz kanıtlarıdır. TC sömürgeciliği Kürt ve Kürdistan adına var olan her şeyi yok etmekten kendini sorumlu saymaktadır. Kürdistan'ı gerçekte kendi malı olarak görmekte ve soykırım uygulamalarının gevşetildiğini veya bir parçada Kürt iradesinin oluştuğunu gördüğü anda harekete geçmektedir. Bunu tüm dünyaya kendi yasal hakkı olarak ilan ederek yapmaktadır. Başûr'da gerçekleşen referandum sürecinde nasıl bir tavır içerisine girdiği bunun somut göstergesidir. Hala her gün Rojava'nın tümünü işgal edeceğini söylemektedir. Bazılarının, TC'nin bu durumunu PKK'nin varlığına bağlamaya çalışmaları, sömürgeci düzende edindikleri kazanç ve konumları karşılığında içerisine düştükleri ihanet durumunu gizlemek içindir. Kaldı ki PKK, Başûr'da, Kerkûk'te yoktu. Esas mesele Kürtlüktür, bu durum açıktır. Tüm Kürtler bu gerçeği bilerek, içerisinde bulunduğumuz konjonktürü doğru okuyarak doğru adımlar atmalıdırlar. Ulusal birlik her dönemden daha fazla geçerlidir, önümüzdeki dönemde meydana gelecek gelişmeler her zamankinden daha fazla siyasaldır.

31 Mart'da gerçekleşecek yerel seçimlerin şimdiye kadar gerçekleşen seçimlerden çok daha fazla siyasal sonuçları olacaktır. Kürt halkı açısından tarihin en siyasal seçimi olacaktır. Ya Kürtler kendi aralarında ve demokrasi güçleriyle gerçekleştirecekleri ittifaklarla AKP'yi yenilgiye uğratıp, Ortadoğu'nun yeniden dizaynının yapıldığı bu süreçte söz hakkına sahip olup siyasi statüsünü elde edecek ya da AKP kayyumlarla el koyduğu işi hukuki bir kılıfa büründürerek tüm dünyaya Kürtlük adına hiçbir şeyin olmadığını ilan edecek ve bunu dayatacaktır. Kürtler adına siyaset yapan, Kürtlük davası için mücadele eden ve etmek isteyen tüm Kürt çevreleri bu gerçeği bilerek, 31 Mart yerel seçimlerine yaklaşmalıdırlar. Süreç Kürtler açısından kesinlikle ulusal yaklaşım dışında herhangi bir hesap içerisinde olmayı kaldıracak karakterde değildir. Hangi siyasi partinin ne kadar adayları olacağı hesaplarını yapmak da doğru değildir. Elbette doğru olan her siyasi çevrenin temsilinin sağlanması gözetilmelidir. Bunun dışında yapılacak tüm hesaplar, Kürt iradesi ve temsiline dönük olmalıdır.

Seçime en geniş ittifakla girilmelidir

Faşizm sadece Kürt halkına değil; insanlıktan, eşitlik ve özgürlükten, hak ve adaletten yana olan herkese düşmandır. Faşizmin gözettiği hiçbir insanlık değeri yoktur. Kürt'e olduğu kadar Türk'e de, diğer tüm halklara da düşmandır. Faşizmin esas amacı sömürü düzeninin devamını sağlamaktır. Baskı ve şiddeti bunun için uygulamaktadır. Faşizmin bu baskı ve şiddetine göğüs germek ve sömürüsüne son vermek; ancak bütünlüklü bir mücadeleyle, faşizme karşı olan tüm demokrasi güçlerinin bir araya gelmeleriyle sağlanabilir. Türkiye'deki demokrasi güçlerinin Kürtlerle, Kürtlerin de Türkiye'deki demokrasi güçleriyle bir araya gelerek ortak mücadele vermeleri sonucunda faşizm geriletilebilir. 31 Mart yerel seçimlerinde atılması gereken stratejik adımlardan biri; Kürt halkı ile demokrasi güçlerinin en geniş ittifaklarla seçimlere girmesidir. Seçimler esasta bir ittifaklar meselesidir. Herhangi bir kesimin, grubun veya partinin değil; karşı olunan düzenin ne kadar geriletildiği temel kaygı olduğundan, ittifaklara girmekten kaçınmamak gerekmektedir. Hiç kimse herhangi bir hesapla dar çıkarlar peşine düşmemelidir. Hele faşizmin olduğu böylesi bir süreçte bu tür hesapların, dar yaklaşımların peşinde koşmanın hiçbir getirisi yoktur ve bunun bir izahı da olamaz. Bu süreçte demokrasi güçlerinin tek ve temel hedefi AKP-MHP faşizmine kaybettirme olmalıdır. AKP-MHP faşizmi geriletilirse, kazanılmış olacaktır. Faşizm geriletilmeden devrimcilerin, sosyalistlerin, ezilen halkların kazanımlarından bahsetmek mümkün değildir. AKP-MHP faşizmi kaybederse herkes kazanmış olacaktır. Seçimlere bu çerçevede yaklaşmak gerekmektedir. Böyle bir yaklaşım çerçevesinde dikkat edilmesi gereken üç temel husus bulunmaktadır.

Birincisi; seçimlere stratejik yaklaşılmalı ve faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Seçimleri stratejik konuma getiren ve ona stratejik yaklaşmayı gerektiren durum faşizmin varlığı olmaktadır. Faşizmin en temel özelliklerinden biri; beslendiği kaynakları belirlediği hedefler etrafında toplaması ve tüm alanlarda bir faaliyet içerisinde olmasıdır. Buna mukabil, faşizme karşı olan kesimler de mücadelenin her alanında çalışma yürütmelidirler. Faşizm koşullarında faşizmi geriletecek her türlü çalışmanın içerisinde olmak gerekmektedir. Seçimlere bu çerçeveden bakmak, mücadelenin bir alanı olarak ele almak ve yüklenmek gerekmektedir.

İkincisi; temel amaç faşizme kaybettirmek olduğundan, demokrasi güçleri Kürt halkıyla her yerde bir dayanışma ve ittifak içerisinde olmalıdır. Türkiye'de Kürt Soykırımı durdurulmadan hiçbir demokratik gelişmenin sahibi olunamaz. Bu durum çokça kanıtlanmıştır. Türkiye'de demokrasi ve gelişmenin ölçütü, yine sol ve sosyalist olmanın, demokrat olmanın ölçütü, Kürt halkının soykırım zincirinden ne kadar kurtulduğuyla, Kürt halkının davasına olan yakınlık ve destekle belirlenmektedir. Kürt halkıyla her türlü dayanışma içerisinde olmadan sol ve sosyalist olmak, devrimci ve demokrat olmak mümkün değildir. Zaten bu yapılmadan Türkiye'de bir gelişme yaratmak mümkün değildir.

Üçüncüsü; Kürtlerin, ulusal sorununun diğer halklarla yapacağı ittifaklarla, onların desteğini alarak çözülebileceğini bilmesi ve buna göre bir yaklaşım içerisinde olması gerekmektedir. Kürt sorunu ancak bölgedeki halklarla ortak mücadele verilerek çözülebilir. Bunun dışındaki yaklaşımlar kesinlikle Kürt sorununu çözmez ve sömürgeciliğin işine yarar. Kürtler hem ulusal sorunlarının çözümüne hem de seçimlerde ittifaklar meselesine böylesi bir çerçeveden yaklaşmalıdır. Kürdistan'da AKP karşısında kazanmayı hedeflerken, Türkiye'de demokrasi güçleriyle kuracakları ittifaklarla, Kürt sorununa duyarlı kesimleri, şahsiyetleri destekleyerek AKP-MHP faşizmine kaybettirmeyi esas almalıdırlar. Tüm bunlar yapıldığı takdirde başarı kaçınılmaz olacaktır. Sorun birkaç Kürt'ün daha şu veya bu makama, başkanlığa gelmesi değildir. Bunun kendi başına bir anlamı yoktur. İşte iktidar partisinin içerisinde de birçok Kürt var, çeşitli makamlarda bulunmaktalar. Fakat bunun Kürt sorununun çözümüne hiçbir katkısı yoktur.

Sonuç olarak, faşizm süreci ve bölgesel konjonktür tüm çalışmaları stratejik bir konuma getirmiştir. Sürece ve koşullara uygun bir yaklaşımla olay ve olgulara yaklaşmak gerekmektedir. AKP-MHP faşizmi yerel seçimleri kazanarak toplum içerisinde faşizmin yatay örgütlenmesini geliştirmeyi amaçlıyor. Kayyumlarla başlattığı sürece hukuki ve meşru bir kılıf giydirerek bu durumu kalıcılaştırmak istiyor. Bu bilinçle hareket edilerek seçimlere yaklaşılmalı, AKP-MHP faşizmi yenilgiye uğratılmalıdır. Üzerinde ortaklaşılmış adaylar etrafında birleşilmeli ve bu adaylar desteklenmelidir. Tali husus ve hesaplar sonraya bırakılmalı, enerjinin tümü seçimleri kazanmak için korunmalı ve harcanmalıdır. Asla eski dönemlerde bazen yaşandığı gibi, kişi ve kesimlerin tartışma konusu yapılmasına müsaade edilmemelidir. Gün mücadelede ortaklaşma günüdür ve herkes buna davet edilmelidir.

■■■

TC sömürgeciliği dört parça Kürdistan'daki tüm Kürt kazanımlarını hedeflemiş durumdadır. Rojava ve Başûr parçalarına yaklaşımı bunun tartışılmaz kanıtlarıdır. TC sömürgeciliği Kürt ve Kürdistan adına var olan her şeyi yok etmekten kendini sorumlu saymaktadır.

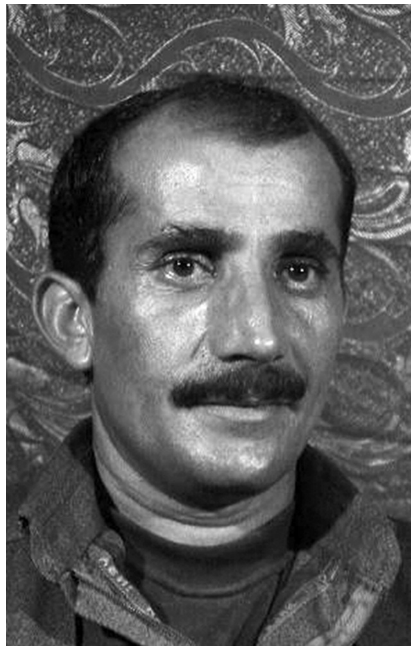
Şehit Adil ve Gülbahar yoldaşlar Partimizin önemli bir tarihi kesitine öncülük ettiler

Duran Kalkan

Zap'taki sonucun yaratıcısı, başlatıcısı, Gabar'da direnişi başlatan Adil ve Gülbahar yoldaşların öncülüğü oldu. Bu biçimde önemli bir tarihi kesite öncülük ettiler. Büyük bir askeri zafer sürecini başlattılar. Önemli bir sürecin kazanılmasını sağladılar.

4 Aralık, Adil ve Gülbahar arkadaşların şehadetinin 11. yıldönümüydü. 11. yıldönümünde bu büyük şehitlerimizi, Botan şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Botan'ın yetiştirdiği büyük, değerli gerilla komutanları Adil ve Gülbahar arkadaşlar kritik bir süreçte Botan'da bulundular, mücadele ettiler ve şehit düştüler. Aslında ABD-AKP ittifakının, 2007 öncesindeki ateşkesi de sona erdirerek Hareketimize yönelik 16 Aralık'da daha kapsamlı ve planlı bir biçimde uygulamaya koydukları saldırıyı daha baştan darbelediler ve boşa çıkartıcı, 'erken doğum' yaptırıcı bir rol oynadılar. Hareketimizi erkenden uyarıp mücadele eder bir konuma getirdiler. Yönetimimizin resmiyette sona erdiremediği, biraz da muğlak kaldığı bir ortamda Gabar'daki 11 Ekim eylemiyle yeni bir mücadele ve direnme sürecini başlattılar. Ardından 20 Ekim'de Oremar eylemi Zagros yönetiminin ve Anakarargahın desteğiyle gerçekleşti. Bu iki eylem kapsamlı bir saldırıya hazırlanan düşmanın hazırlıklarını ciddi biçimde darbeledi, zayıf kıldı. Ardından, 2 Aralık'dan itibaren Mahsum Korkmaz Akademisi'ne dönük saldırıyla ABD-AKP ittifakı planını başlatsa da, sonuç vermedi. 4 Aralık 2007'de Gabar'a dönük gerçekleştirilen operasyon, düşman cephesinde böyle bir öncülükten intikam alma saldırısı oldu. Bunu 16 Aralık'da bütün Başûr sahasına dönük kapsamlı bir hava saldırısı düzeyine getirdiler.

Düşman 2008 Şubat ayında Zap operasyonuyla tüm bu hazırlıklarını eyleme dökmek, saldırıya dönüştürmek, askeri bakımdan sonuç almak istedi. İçinde KDP'nin de olduğu kapsamlı bir plandı. İran ve Suriye'ye karşı, Türkiye ve Irak ittifak güçleri haline getirilmek, buna Kürtler de dahil edilmek isteniliyordu. PKK bunun önünde engel oluşturduğu için tıpkı şimdiki gibi PKK'yi darbelemek ve teslim almak istiyorlardı. Bugün de kısmi farklılıklar olsa bile büyük çoğunlukla benzer bir planı uygulamaya çalışıyorlar. O zaman da ABD-AKP ittifakının saldırı planı bu çerçevedeydi ve Zap operasyonuyla gerillanın belini kırmayı ve Hareketimizi teslim almayı amaçlayan saldırılarını yürütmeye başladılar. 2 Aralık'dan itibaren başlattıkları hava saldırılarını 20 Şubat 2008'de kara saldırısına dönüştürdüler. Zap'ı, Medya Savunma Alanları'na dönük planlı saldırının ilk halkası yapmak istediler. Anakarargahı düşürüp, komuta kontrol sistemini dağıtarak Hareketimizi savaşamaz duruma düşürme temelinde parça parça gerilla bölgelerini ezmeyi planladılar. Fakat daha ilk adımda, Anakarargaha dönük saldırıda kırıldılar. Böylece Zap Savaşı Türk Genelkurmayı için hezimet oldu. Şu an orduyu büyük ölçüde değiştirdiler, AKP'ye biat eder hale getirdiler. Ordudaki bütün bu değişiklik süreci Zap Savaşı'ndaki yenilgisiyle başladı.

Adil arkadaş 2006'da kendi isteği ve ısrarıyla Botan'a geçti. Botan komutanlığı içerisinde Gabar'da, tıpkı Agit arkadaşın Gabar'da üslenerek tüm Botan'ı ve Bakurê Kurdistan'daki gerillayı yönetmesi gibi, aynı alanda üslenip Botan gerillacılığına eylemleriyle öncülük etti.

Adil ve Gülbahar yoldaşlar tarihin bir kesitine öncülük ettiler

Zap'daki zafer, 11 Ekim 2007'de Gabar'da başlamıştı. Zap'daki sonucun yaratıcısı, başlatıcısı, Gabar'da direnişi başlatan Adil ve Gülbahar yoldaşların öncülüğü oldu. Bu biçimde önemli bir tarihi kesite öncülük ettiler. Büyük bir askeri zafer sürecini başlattılar. Önemli bir sürecin kazanılmasını sağladılar. Siyaseten AKP biraz yararlanmaya çalışsa da Türk ordusu, genelkurmayı ve onlar şahsında faşist-soykırımcı TC gerçeği ağır bir darbe yedi. Türk ordusunun, TC'nin darbe yemesiyle birlikte ABD-KDP oyunları da bozuldu. Onlar gerillanın ağır darbe yiyebileceğini hesap ediyorlardı. Böylelikle PKK zayıf düşecek, beli kırılacak, ondan sonra kendilerine teslim olacak! Eğer süreç bu biçimde ilerler ve Zap saldırısıyla gerilla darbe yerse, hemen ardından KDP öncülüğünde bir ulusal kongre toplayarak PKK'ye 'deslim ol' çağrısı yapmayı planlıyorlardı. 'Silahlarını bırak, savaştan vazgeç, bize biat et, istediğimizi yapar hale gel' diyeceklerdi. Plan böyleydi. Aslında buna göre de hazırlanmışlardı.

Gerçekten de Şubat 2008'de Zap'da Anakarargahı işlemez kılabilselerdi, süreci böyle yürütmenin önü açılacaktı. Fakat hesaplar Zap'da bozuldu. Anakarargah son anda da olsa durumu fark etti, gizli bir biçimde uygulamaya konan bu saldırının kollarını tespit etti ve hızlı bir biçimde direniş konumuna geçerek bu saldırıyı kırdı. Türk ordusunu, hızla geri kaçıp kendini kurtarma telaşına, durumuna girmek zorunda bıraktı. O zaman dönemin genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt, "Gerillanın elinden yağdan kıl çeker gibi çekildik ve gücümüzü kurtardık" dedi. Faşist şef Devlet Bahçeli ise bu söze, "Biz sizi gerillanın elinden kaçarak canınızı kurtarasınız diye değil, gerillayı ezmek için göndermiştik" dedi ve bu kadar devlet yanlısı olmasına rağmen devletin temel gücü konumunda bulunan genelkurmayı ilk defa eleştirdi. Aralarında bir iç çelişki yaşadılar. Zap yenilgisi TC devletini bu denli temellerinden sarstı. Türk ordusunun aldığı ağır darbe, yaşadığı yenilgi de ABD'yle KDP'nin bugünkü gibi PKK'yi teslim almayı öngören planlarını bozdu, başarısız kıldı. KDP eliyle uygulanmaya konmak istenen bu siyasi plan, askeri saldırı başarılı olmayınca gündemden çekildi.

Arkasından 2008-2009'un başarılı süreci geldi. Askeri olarak başarılı olamayınca 2008 yazında ve güzünde Önderlik üzerinde baskıyı arttırdılar. Önderlik, halk, gerilla büyük bir direniş gösterdi. Oradan da sonuç alamayınca bütün umutlarını 29 Mart 2009'da yapılacak yerel seçimi kazanmaya bağladılar. Şimdi de süreç on yıl sonrasında yeniden tekrarlanıyor gibi, 31 Mart 2019'da yine yerel seçim olacak. ABD dahil bütün devlet, Kürdistan'da 29 Mart yerel seçiminde AKP'yi kazandırmak için yoğun bir çaba harcadı. ABD dışişleri bakanı İstanbul'a geldi, "Biz AKP'yi seçimde destekliyoruz" dedi. Türkiye'nin iç politik işlerine bu biçimde müdahalede bulundu. Bütün ordu, devlet Kürdistan'da AKP'nin kazanması için çalıştı. Adına seçim değil, 'referandum' dediler. Bu ismi bizzat kendileri koydular. Yerel seçimlerde Kürdistan'da AKP'yi kazandırarak 20 Şubat 2008'de Zap'da askeri alanda elde edemedikleri başarıyı 29 Mart 2009 yerel seçimlerinde siyaseten elde etmeyi umut ve hesap ettiler. Fakat sonunda DTP'nin aldığı yüksek oy oranıyla yerel seçimleri de kaybettiler. Dolayısıyla siyaseten de kaybetmiş oldular.

Arkasından 2009'daki çok taktikli kaygan bir mücadele süreci gelişti. Bütün taktik girişimleri Önderlik ve Hareketimiz tarafından boşa çıkartılınca, bu sefer 17 Kasım 2009 darbesini gündeme getirdiler. Önderliğe saldırdılar, yerini değiştirdiler. DTP'yi kapattılar, belediye başkanlarını tutukladılar. Demokratik siyasete dönük siyasi soykırım operasyonları olarak tanımladığımız kapsamlı saldırıyı geliştirdiler; bunun sonucu 1 Haziran 2010'dan itibaren PKK'nin strateji değiştirme durumu yaşandı. Önder Apo artık demokratik siyaseti işletmenin zemininin kalmadığını değerlendirdi ve siyasi çalışmalardan çekildi. Demokratik siyaset işlemeyince geriye savaş kaldı. Hareketimiz de 1 Haziran 2010'da demokratik siyasi mücadele sürecinin bittiğini, artık Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde mücadele edeceğini ilan etti. Bugüne kadar da böyle bir strateji temelinde mücadele ediyoruz, çalışma yürütüyoruz. Çok değişik taktik aşamalardan geçse de böyle bir düzeye geldik.

Bu sürecin önemli kazanımları oldu. Eksik kalan, hata yaptığımız, dolayısıyla kazanacakken kazanamadığımız yanları oldu. Ama unutmayalım ki; 2007-2008 planlaması temelinde aslında Hareketimiz etkisiz hale getirilip, teslim alınmak, sistem içi kılınmak, kapitalist modernite sisteminin bir parçası durumuna dönüştürülmek isteniyordu. Böyle bir plan vardı, hedef oluşturmuşlardı. ABD, AKP, KDP vb güçler böylesi ortak bir planın içindeydiler. Bu plan bozularak, önemli kazanımları olan on yıllık mücadele süreci yaşandı. O zaman söz konusu plan bozulmasaydı Özgürlük Mücadelemiz bu kadar gelişmeyecek, başta Rojava Devrimi olmak üzere şimdiye kadar sağlanan kazanımlar yakalanamayacaktı.

Gülbahar arkadaş savaşçı, gözü pek, yurtsever, özgürlükçü bir militan olmayı başardı. Önderlik çizgisine, Kadın Özgürlük Çizgisi'ne bağlılık bakımından çok tutkulu ve ısrarlıydı. Bu anlamda özellikle çizgiyi bulandıran, muğlaklaştıran, liberalize eden anlayışlara, tutum ve yaklaşımlara karşı çok öfkeliydi.

Direniş çizgisini tutum ve tarz olarak Gabar eylemi belirledi

İşte böyle bir sürecin gelişmesini başlatan ilk adımı 11 Ekim 2007'de Gabar'da operasyona çıkan Türk ordu güçlerine ağır darbe vuran Adil ve Gülbahar arkadaşlar attı. Daha düşman böyle bir saldırıyı planlarken Hareket ve halk olarak söz konusu saldırı karşısında tutumumuzun ne olacağını, nasıl direneceğimizi ortaya koydular. Hareketimizin tutumunu belirlediler, direnme çizgisini ortaya çıkardılar. Nasıl bir çizgide, hangi yöntemlerle Hareketimizin direneceğini somutlaştırdılar. Daha sonraki süreçte Hareket ve halk olarak mücadelemiz işte bu direniş öncülüğünde gelişti. Direniş çizgisini tutum ve tarz olarak Gabar eylemi belirledi. Düşman gerçekten de ağır darbe yedi, ciddi bir sarsıntı yaşadı. Günlerce olay üzerinde durdu. 13 askerlerinin öldüğünü açıkladılar ama ağır bir darbe yemişlerdi. O zaman 13 rakamı kod sayı gibi bir şeydi. Ağır darbe yediklerinde, 'beş-on' diyor, orada bırakıyorlardı.

Düşman büyük saldırıya hazırlanıyordu. 1 Ekim 2006'da beşinci tek taraflı ateşkesi ilan etmiştik. Aslında bu ateşkes ilanı birçok gücün araya girmesiyle olmuştu. 2006'nın Ağustos ayında ABD yönetimi, eğer ateşkes olursa Kürt sorununun çözümü yönünde çalışma yürüteceklerine dair bizzat PKK'ye çağrı yapmıştı. Yine KDP yönetimi ve Bakur'da da DTP yönetimi arabulucu olmak üzere araya girmişlerdi. Önder Apo'ya ateşkes çağrısı yapması için bir cumartesi günü gizliden bir heyet gönderildi. Böyle uzun bir hazırlık ve planlama dahilinde 1 Ekim 2006'da tek taraflı ateşkes sürecine gelinmişti. Ateşkes ardından söz konusu güçler kısmen bir hareketlilik içinde de oldular fakat kısa sürede bu unutuldu. Cumhuriyetçiler Amerika'da şimdiki gibi hükümettiler, Bush yönetimi vardı. Yine şimdiki gibi, Kasım'daki yerel seçimlerde ağır kayıp yaşamışlardı. Onun üzerine Ortadoğu'da, Irak'a müdahaleye dönük bir stratejik değişikliği yaşadılar. Stratejilerini de TC-Irak ittifakı yaratmak ve Kürtleri buna eklemlemek olarak tanımladılar. Bölgedeki saldırılarını böyle bir güç eksenine dayandıracaklardı. İran ve Suriye'ye dönük baskılarını, saldırılarını bu temelde artıracaklardı. Bunun için Irak'da Saddam Hüseyin yönetimi her ne kadar tutuklanmış, yargılanıyor olsa da varlığıyla engel oluşturuyordu. Onların idamını gündeme getirdiler. İdam ederek Irak cep-

Mücadelemizin temel çizgisinin zor koşullarda şehadeti öngören bir mücadele tarzını geliştirmeyi ifade ettiğini anlamalıyız. Kürdistan özgürlük direnişinin çizgisi budur. Zindanda Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin geliştirdiği fedai çizgi budur.

hesini böyle bir ittifak için uyumlu hale getirdiler. Türkiye'de genelkurmay böyle bir ittifaka karşı çıkıyordu. Yaşar Büyükanıt-İlker Başbuğ ikilisi Türkiye-Irak ittifakına değil de, ona Kürtlerin, özellikle de Barzani'yle Talabani'nin katılmasına karşı çıkıyorlardı. "Onlar da kimdir? İki aşiret ağası; koskoca devlet iki aşiret ağasına mı muhtaç kalacak?" diyorlardı. Devletin 90'lı yıllarda PKK'ye karşı mücadele için KDP ve YNK'yle geliştirdiği ilişki ve ittifakı yanlış buluyorlardı. Dolayısıyla engellediler, onların geriletilmesi gerekiyordu. Bir de KDP-YNK öncülüğünde Kürtlerin böyle bir ittifaka ABD çıkarları doğrultusunda katılabilmesi için PKK'yi engel olarak görüyor ve aşmak istiyorlardı.

PKK'yi zayıflatmak, engel olmaktan çıkartmak için Zap'da sonuçlanan yeni savaş sürecini Genelkurmayla başlattılar. 2007'de savaş için hem ABD hem TC kapsamlı hazırlık yaptı, yıl boyu devleti yeniden şekillendirdiler. Türkiye'de cumhurbaşkanını değiştirdiler, yeni meclis seçimi yaptılar, hükümeti yeniden kurdular, ondan sonra AKP-CHP-MHP ittifakını oluşturdular. Etkisiz kılmak için DTP'nin üzerine gittiler, belli bir düzeye ulaştıktan sonra da Aralık ayı başından itibaren söz konusu saldırıyı başlattılar. 5 Kasım 2007'de Tayyip Erdoğan'la ABD Başkanı Bush görüştüler, ittifak yaptılar. Ardından Tayyip Erdoğan, "1 Aralık'da orduya saldırı emri verdim" dedi. 2 Aralık'da da Anakarargaha dönük topçu saldırısı başladı, Mahsum Korkmaz Akademisi vuruldu. 4 Aralık'da Gabar karargahımıza saldırdılar. Botan'ın en aktif karargahıydı. Adil ve Gülbahar arkadaşlar karargah komutanıydılar, baştan fark edebilselerdi boşa çıkartabilirlerdi. Kuşatmaya girdiler, çatışma içerisinde şehit düştüler.

16 Aralık'da gece vakti, bütün Başûr'u içine alan, üç buçuk saat süren bir hava operasyonu başlattılar. Bugün de gece-gündüz devam eden Başûr'a dönük hava saldırıları o günden itibaren başladı. Bu, ABD-KDP-TC ittifakı temelinde sürdürülen bir saldırı oldu. 90'larda zaman zaman operasyon yapsalar da, 2000'den sonra bu operasyon ve saldırılar durdurulmuştu. Uzun süre zaten ateşkes konumunda geçmişti, 1 Haziran 2004'den itibaren ateşkes kaldırılsa da düşük yoğunluklu bir savaş sürdü; bunun sonucunda da öyle çok fazla bir hava ya da kara saldırısı Başûr'a, Medya Savunma Alanları'na dönük olmadı. İlk saldırılar böyle bir planlama içerisinde başlatıldı.

Botan gerillacılığı işgal saldırıları karşısında direnişe öncülük etti

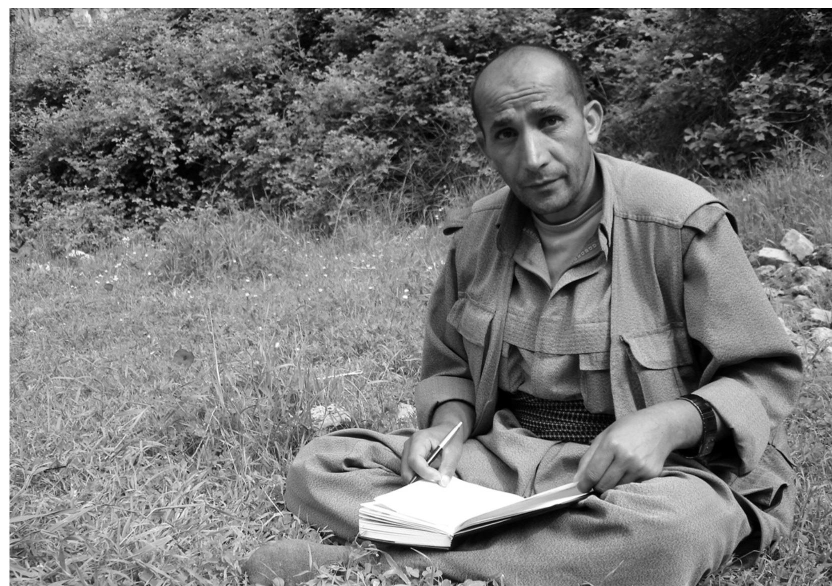
Buna karşı Önderlik, Hareket, halk, gerilla güçleri; askeri, ideolojik, siyasi bir direniş içinde olduk. Böyle planlı bir saldırıyı kırıp boşa çıkartan, Zap'da büyük zafer kazanan direnme sürecini 11 Ekim 2007'de Gabar'da Türk ordusuna ağır darbe vuran eylemleriyle Adil ve Gülbahar arkadaşlar başlattılar. Onları şehadetlerinin 11. yıldönümünde bu temelde anmak lazım. Botan gerillacılığı, direnişçiliği bir kere daha Kürdistan'da işgalci saldırılar karşısındaki direnişe öncülük etti. Sonu önemli kazanımlara kadar varan, ciddi zaferler kazanan bir direnişin bu biçimde başlatılıp, yürütülmesi sağlandı.

Böyle bir mücadelenin ideolojik-örgütsel boyutları da vardı. Sadece dışarıdan ABD-AKP-KDP ittifakının askeri-ideolojik-siyasi saldırılarını kıracak bir direniş sürecini başlatmadılar; aynı zamanda Dr. Ali ve Dicle tasfiyecileri eliyle Botan'a içten dayatılan, gerillayı liberalize ederek etkisiz hale getirmeyi amaçlayan tasfiyeciliğe karşı da önemli bir darbe vurdular. Bu tasfiyecilik aslında 2002-2004 tasfiyeciliğinin devamıydı. Önderlik ve örgüt tarafından tasfiyeciliğin, provokasyonun üzerine gidilince HPG-YJA-Star ortamına kaçarak gerilla içinde yüzlerini gizleyip, gizli sosyal reformculuk adıyla söz konusu tasfiyeciliği sürdürmek istediler. Oldukça sinsi, gizli bir konumdaydılar. Dolayısıyla daha da tehlikeliydiler. Bunu önce Anakarargahta yapmak istediler. Anakarargahta belli bir eleştiri, teşhir ve deşifre edilme sonucuyla karşılaşınca, gittikleri Botan sahasında aynı çizgiyi devam ettirmek istediler. Yeni bir çizgiyi Botan gerillacılığını tasfiye ederek Hareketimize dayatmak istediler ve oldukça da zarar verici sonuçlar ortaya çıkardılar. Botan gerillasının direnme konumuna gelmede uzun süre zorluk yaşadığı bir tasfiye sürecini de başlattılar.

Aslında düşman bu durumu takip ediyordu ve farkındaydı. Hareket olarak bunu fark edip 2007'de tasfiyeci yönetimi geri çekerek soruşturmaya alınca, Botan'a dönük 4 Aralık Gabar saldırısından itibaren başlayan, 2008 Nisan ayı başında Hezil-Besta operasyonuna; Kurtay, Nuda, Ferhat, Halil arkadaşların şehit düştüğü saldırıya kadar giden bir süreci TC devleti başlattı. Aslında bir yönüyle bu saldırılar; bizim tasfiyeciliği soruşturmaya almamıza karşı, devletin tasfiyeciliğe sahip çıkan bir saldırısıydı. Botan özgülünde ama genelde ideolojik-örgütsel çizgi temelinde tasfiyecilikle böyle bir çatışmalı durum yaşadık. Bunun sonu Dr. Ali-Dicle tasfiyeciliğinin yargılanıp, örgütten atılmaları oldu. Buna düşmanın cevabı da, Gabar'dan başlayarak bütün Botan'da tasfiyeciliğe karşı mücadele eden, Botan'da gerilla direnişçiliğini yeniden ve güçlü bir biçimde geliştirmeye çalışan gerilla öncülüğünü, komutanlığını imha etme saldırısı oldu.

Adil ve Gülbahar arkadaşların katledilmesiyle başlatılan süreç 2008 baharında Nuda, Ferhat ve Kurtay arkadaşların şehadetiyle Botan komutanlığımızın tümden imha edilmesi sonucuna kadar gitti. Tıpkı 1986 baharında Agit arkadaşın şehit düşmesiyle nasıl ki Botan'da ve onun şahsında bütün Bakur'da gerilla komutası ağır bir darbe yemiş olduysa, 2007 sonu 2008 baharında da Botan komutanlığını oluşturan bu yoldaşların şehadetiyle Hareketimiz benzer bir duruma düşürüldü. Buna karşılık bizim cevabımız; tasfiyeciliği, Önder Apo'nun liberalizmi eleştirip mahkum eden savunmaları temelinde sorgulayıp, yargılayıp, mahkum ederek ideolojik-örgütsel çizgi savaşımında önemli bir başarı kazanmak oldu.

Diğer boyutta da 11 Ekim 2007'de Adil ve Gülbahar arkadaşların başlattığı eylem çizgisini Oremar eylemiyle, arkasından Zap Direnişi'yle, dahası Zagros'daki Bezele eylemiyle sürdürüp 29 Mart 2009 yerel seçimlerinde referandum denilen bu seçimleri demokratik siyasetin ezici bir başarıyla kazanmasına kadar götürdük. Böylece bir dönem olarak yaşanan bu üç yıllık mücadelenin sonucunda hem siyasi-askeri cephede, hem de ideolojik-örgütsel cephede tasfiyeciliğe karşı yürütülen mücadelede kazanan Özgürlük Hareketimiz oldu. Tasfiyecilik kaybetti, yenildi, örgütten kovuldu. Faşist-sömürgeci saldırganlık kırıldı. Türk Genelkurmayı tarihinin en ağır yenilgisini yaşadı. ABD-KDP planları bozuldu, başarısız kılındı. Bunlar sonucundadır ki 2010 Haziran ayından itibaren yeni bir süreç başladı.

Bu tarihi kesit öğretici ve yol göstericidir

Bu tarihsel kesiti bugün açısından iyi anlamamız gereklidir. Çünkü; hem düşman saldırıları hem de bizim konumumuz ve direniş durumumuz bakımından çeşitli benzerlikler arz ediyor. Ciddi bir iç içelik vardır. Bu nedenle bugünkü durumu, olayları, mücadeleyi anlamak açısından 2007-2009 döneminin mücadelesinin dersleri oldukça öğretici, yol göstericidir. Aynı zamanda ciddi bir zenginliğe de sahiptir. İşte o dersleri iyi çıkartabilmek lazım. Düşman cephesi kimdir, nasıl saldırıyor? Hangi yöntemleri kullanıyor? Güçlü yanları, zayıf yanları nelerdir? Bunları boşa çıkartacak direniş nasıl yürütülüyor? Gerilla cephesinde, halk cephesinde nasıl olmalıdır? İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesi cephesinde, partileşme cephesinde nasıl olmalıdır? Hangi direnme yöntemleri daha etkili olmuş ve kazandırmış, başarı sağlatmıştır? İşte bu soruların doğru cevabını bulabilmek açısından söz konusu dönemin tecrübe ve birikiminin içerdiği çok zengin dersler vardır. Bu dersleri çıkarabilmemiz lazım. Bu dersler bizim önemli hazinemiz durumundadır. Mücadele tarihimizin önemli bir kesiti oluyor. Dahası günümüzde yaşanan çelişkili ve çatışmalı sürecin doğru anlaşılması açısından da son derece aydınlatıcı bir özelliğe sahiptir. O dönemin dersleri iyi çıkartılırsa o dersler günümüzü fazlasıyla aydınlatacaktır. Düşman gerçeğini görmemizi de ciddi biçimde sağlatacak, ne yapmamız gerektiği konusunda da bize ışık olacaktır. Görev ve sorumluluklarımızın neler olduğunu ve onların nasıl bir mücadeleyle yerine getirilebileceğini bize çok açık ve net bir biçimde gösterecektir. Bu bakımdan oldukça öğreticidir.

Bunlar temelinde kuşkusuz şehitler gerçeğimizi doğru anlamamız gereklidir. Önderlik, PKK mücadelesini, birbiriyle kenetlenmiş halkalardan oluşan bir zincir gibi tanımladı. Kesintisiz süren bir direniş zinciri. Her dönemi, bu zincirin kopmaz bir halkası olarak ifade etti. Her halkayı da kahraman şehitlerimizin başarıyla kazandıkları mücadele dönemleri olarak tanımladı. Her bir şehadeti bu kopmaz zincirin sağlam birer halkası biçiminde tanımladı. Her dönemin, şehitlerin direnişiyle nasıl kazanılmış olduğunu bu biçimde ortaya koydu.

1977 sürecinden itibaren her dönem, böyle öncü, dönemi sembolize eden kahraman şehitlerin mücadelesiyle kazanıldı. Partileşme süreci Hakilerin, Halillerin, Salihlerin, Cumaların kahramanca direnişiyle kazanıldı. 12 Eylül faşizmine karşı zindan direnişi; Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhatların öncülüğündeki direnişle kazanıldı. Yurtdışında faşist saldırıya karşı direnme gücünü hazırlama, yurtdışı şehitlerimizin; Abdülkadir Çubukçu öncülüğündeki kahraman şehitlerin mücadelesiyle kazanıldı. 15 Ağustos Gerilla Atılımı sonrası tasfiye saldırıları Agitlerin, Bêrîvanların direnişiyle kazanıldı. Topyekun savaşa karşı mücadele serhildan atılımıyla kazanıldı, ulusal diriliş devrimiyle kazanıldı; ki bunun hem gerillada binlerce kahraman şehidi var hem serhildanların büyük şehitleri vardır. Böylece her dönem şehitler çizgisinde kahramanca yürüyüşle kazanıldı. Bu yürüyüşe şehitlerimiz komuta ve öncülük ettiler.

Düşman planları şehadet çizgisinde direnişle boşa çıkartıldı

23 Ağustos 2005 tarihli MGK toplantısında TC devletinin, Hareketimize karşı topyekun özel savaş konseptini yeniden kararlaştırıp, devreye koyması ardından gelişen bu imha ve tasfiye sürecine karşı direniş, bu süreci kazanma da Adil ve Gülbahar yoldaşlar öncülüğündeki direnişle gerçekleşti. Onların mücadelesini Nudalar, Ferhatlar, Kurtaylar, Haliller devam ettirdiler. Gerilla başta Botan ve Zagros olmak üzere onlarca şehit verme temelinde Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde önemli bir mücadele içerisine girdi. Bütün düşman planları şehadet çizgisinde yürütülen bu direnişlerle kırılıp boşa çıkartıldığı gibi, her türlü özgürlükçü kazanım da bu direnişler sayesinde oldu. Hareketimiz böyle ayakta kaldı, özgürlük yürüyüşünü böyle devam ettirdi, bu direnişler İmralı işkence sistemini biraz hafifletti. Önder Apo'yu koruyan, savunan, Önder Apo üzerindeki baskıları azaltan, 2013'den itibaren geçici bir süre de olsa yeniden siyaset yapmasının önünü açan olaylar oldu. Bu direnişler olmasaydı daha sonraki süreçlerin hiç birisi gelişmezdi. Gerçek durumu böyle görmemiz gereklidir. O halde, mücadelemizin temel çizgisinin; zor koşullarda şehadeti öngören bir mücadele tarzını geliştirmeyi ifade ettiğini anlamalıyız. Kürdistan Özgürlük Direnişinin çizgisi budur. Zindanda Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin geliştirdiği fedai çizgi budur. Önder Apo, "Partimizin eylem çizgisini temsil etmek açısından yeterli direnişlerdir" dedi. Bu direnişler Hayri arkadaşın, "Mezar taşıma borçludur yazılsın" diyerek başlattığı Büyük Ölüm Orucu Direnişi çizgisinde oluştu. Bugün de Leyla Güven öncülüğünde böyle bir direniş gelişiyor. Hareket ve halk olarak, tüm demokrasi ve özgürlükten yana güçler olarak böyle bir direniş içerisinde bulunuyoruz. Aynı çizgi bugün de devam ediyor.

Böyle bir çizgi Partimizin çizgisi oluyor. Bu çizgiyi şehitler geliştirmiş ve gerçekleştirmiş bulunuyor. Önder Apo bu çizgideki mücadelenin yolunu aydınlatıyor, sözcülüğünü yapıyor. Bize düşen ise, bu gerçekliği bütün boyutlarıyla daha derin, daha doğru anlamak oluyor. İdeolojik-örgütsel eğitimimizin özü; bu çizgiyi tüm boyutlarıyla derinlikli bir biçimde anlamak, özümsemek ve o temelde yaşayıp, çalışmaktır. Kendini eğitmek böyle bir bilinç ve kararlılığı en ileri düzeyde yaratmış olmak demek oluyor. Bunun dışında da bir eğitim olayı yoktur. Eğitimimizin yolunu aydınlatan da, bizi eğitime teşvik eden de, eğitimimizin içeriğini, çerçevesini belirleyen de böyle bir mücadele çizgisi oluyor. Kendini eğitme durumu bu çizginin doğru ve yeterli anlaşılarak özümsenip uygulanmaya konulmasını ifade ediyor. Bu bakımdan şehitler gerçeğinde dile gelen, ifadeye kavuşan direnme çizgisini doğru anlamamız, iyi özümsememiz gerekiyor. Kendimizi eğitme düzeyimiz; bu çizgiyi anlama, özümseme ve uygulama düzeyimizdir.

Bütün çalışmalarımızı şehitler çizgisinde, şehitler ordusunun komutasında, şehitler gerçeğini daha derinden anlama ve özümseyerek onları uygulamaya çalışma temelinde karşılamamız ve geçirmemiz gerekiyor. Doğru partileşme böyledir.

Bu da Önderlik gerçeğini, şehitler gerçeğini doğru anlamak oluyor. Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlamak da; bizi tarihi, toplumu, bugünkü dünyayı, iktidarcı-devletçi sistemi, kapitalist modernite düzenini, bunların yüz yıl önce ortaya çıkardığı Kürt sorununu ve bu sorunun hangi yol ve yöntemlerle nasıl çözüleceğini doğru anlamaya götürüyor. Önderlik ve şehitler çizgisini doğru ve yeterli bir biçimde anlamak ve ona göre yaşayıp, çalışmak, mücadele etmek anlamına geliyor. Bunları anlamaktan ve böyle bir direnme çizgisine girmekten başka Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlamanın yolu yoktur.

Önderliği soyutlayıp yüceltmekle Önderlik gerçeği doğru anlaşılmaz

Önderliği soyutlayıp yüceltmekle Önderlik gerçeği doğru anlaşılamaz. Şehitler için gözyaşı dökmek, şehitleri doğru anlamak ve onlara doğru sahip çıkmak değildir. Tam tersine, Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlamak demek; tarihsel toplum gerçeğini, beş bin yıllık erkek egemen zihniyet ve siyaset temelinde şekillenmiş iktidar ve devlet sistemini ve onun günümüzdeki modernitesini, bu modernitenin küresel hegemonik yapıya kavuşurken ortaya çıkardığı "Kürt Sorunu" denilen olguyu ve bu sorunun özgürlükçü çözüm yolunu doğru anlamak demek oluyor. Önderlik ve şehitler gerçeği, bütün bu gerçeklikleri doğru anlamak ve çözümü kendilerinde yaratmayı ifade eden gerçeklikler oluyor. Şehitlerimiz aslında yüz yıldır dayatılan bu küresel soykırım saldırısı karşısında Kürt halkının özgürlüğünü ve bu temelde bütün insanlığın özgür ve demokratik bir biçimde bir arada yaşamasını sağlatan gerçeklik oluyor. Biz bütün mücadele gerçeğimizi, Önderlik ve şehitler gerçeğimizi böyle anlamalıyız, şehitleri bu temelde anmalıyız.

Her yılın 365 gününde onlarca kahraman şehidimiz var. Öyle bir gün yok ki, 41. yılına girmiş olan PKK öncülüğündeki direniş içerisinde onlarca şehit verilmemiş olsun. PKK dışında Kürt halkının çok farklı örgütlenmeler temelinde geliştirdiği direnişleri de buna katarsak, özellikle de 1. Dünya Savaşı'yla ortaya çıkartılan bu imha ve inkar sistemine, soykırım rejimine karşı yüz yıldır Kürt halkının Kürdistan'ın dört bir yanında ve yurtdışında yürüttüğü kahramanca direnişin tümünü ele alırsak, Kürt halkının yılın her gününde yüzlerce şehidi bulunuyor.

O halde, her gün aslında şehitler günümüz, her günü şehitleri doğru anlama, özümseme ve uygulama temelinde yaşamamız gerekiyor. Her güne, şehitlere saygıyla başlamamız gerekiyor. Bütün çalışmalarımızı şehitler çizgisinde, şehitler ordusunun komutasında, şehitler gerçeğini daha derinden anlama ve özümseyerek onları uygulamaya çalışma temelinde karşılamamız ve geçirmemiz gerekiyor. Doğru partileşme böyledir. Kendini doğru eğitmiş, çalışmaları başarıyla yürütecek Apocu militanlık ancak böyle olur. Önderlik ve şehitler gerçeğiyle bu derecede birleşmeyen, bütünleşemeyen bir duygunun, ruh halinin, düşüncenin, yaşamın PKK militanını yaratması, Apocu militan olması, profesyonel-devrimci-fedai militan olarak tanımlanması mümkün değildir. Apocu fedai militanlığı, parti militanlığını bu temelde anlamak ve yaşamakla oluyor. Anlam gücünü ve uygulama iradesini bu temelde geliştirmeyi gerektiriyor. Bir 4 Aralık gününde Adil ve Gülbahar arkadaşlar gibi, Kürdistan özgürlük gerillasının yarattığı en gözüpek kadın ve erkek savaşçılar ve komutanlar şahsında böyle anlamalıyız.

Adil arkadaş Botan yurtseverliğini Önderlik gerçeğiyle bütünleştirdi

Bir Botan evladı olan Adil arkadaş, çok genç yaşta, çobanlık yaparken zorunlu askerlik yasasıyla mücadele saflarına alınmıştı. Çok genç bir kişi olarak uzun süre gerilla içerisinde kaldı. 1987 yılından itibaren gerillaya katılan, Agit arkadaşın şehadetinin ardından onun yerini doldurmaya aday gençlerden biri oldu. Gerilla içinde büyüdü; Botan'da, Zagros'da, Başûr'da savaşçılık ve komutanlık yaptı. PKK Merkez Komite Yedek Üyesiydi; 5. Kongre'de seçilmişti. Uzun süre Botan Komutanlığı'nda yer aldı. Manga komutanlığından alay ve tugay komutanlıklarına kadar her düzeyde komuta görevi yürüttü. Botan'da, Zagros'da, Başûr'da gerçekleştirilmiş, düşmana öldürücü darbeler vuran gerilla eylemlerimizin önemli bir kısmına imzasını atan, katılan, komutanlık yapan bir Apocu militan oldu. Adil arkadaş, fiziki olarak öyle çok iriyarı değildi ama sanki vücudunun hepsi bir yürekti; korkusuz, cesur, düşmana karşı büyük bir kinle, öfkeyle dolu gerçek bir Botan yurtseveriydi. Tarihten gelen Botan yurtseverliğini, toplumsallığını, kahramanlığını, direnişçiliğini Önderlik gerçeğiyle, PKK direnişçiliğiyle, çizgisiyle birleştirerek kendisini büyük bir özgürlük savaşçısı ve gerilla komutanı haline getirmeyi başarmıştı.

Adil ve Gülbahar arkadaşlar, ARGK ve YAJK'ın büyük komuta ve savaş gücüydüler. Aynı biçimde HPG ve YJA-Star'ın da komuta ve savaş gücü oldular. ARGK tecrübesini, birikimini HPG ve YJA-Star'a taşıdılar. Yeni genç nesile aktardılar. Yüzlerce, binlerce kadın-erkek gerilla savaşçısı eğittiler, örgütlediler.

Önderlik, Adil arkadaşa şöyle söylemiştir: "Adil, seninki bir görüntüdür değil mi? Gerçek olan, Adil görüntüsü altında yürüyen Önderliktir." Önder Apo, Adil arkadaşa baktığında, onun mücadeleye katılımında kendini bu biçimde gördü ve ifade etti. Adil'in fiziki görüntüsü altında Önderlik gerçeğinin yürüyor olduğunu tespit etti, değerlendirdi. Adil arkadaş her alanda mücadeleye katıldı. 1 Haziran 2004 direniş sürecinin gelişim seyri içerisinde özellikle sürecin uzamasından, İmralı Sistemi'nin bu kadar devam etmesinden çok rahatsızlık duydu. Adil arkadaş, komplodan sonra da ülkeden en son Başûr'a geçen arkadaşlardan birisi oldu. 99'da değil, 2000 güzünde Başûr'a geçti. Qendîl'e gelmişti. 2000-2001 yılının Kasım ayının sonuna doğru Mazlum Doğan Parti Merkez Okulu'nun bir eğitim devresini oluşturmak istedik. Adil arkadaş o devrenin kurul üyesiydi. Sabah okulun açılışını yaptık, akşam da gittik, devrenin kapanışını yaptık. YNK'yle savaş başladı, Qendîl savaşının ikinci bölümüydü. YNK Kortek üzerinden İran desteğiyle saldırıya geçmişti. Qendîl'le Xinêre'nin bağlantısını koparmaya çalışıyordu. Böylece YNK'nin saldırılarına karşı bir kere daha savaşmak durumunda kaldık, öylece okulu dağıttık. Adil arkadaş, Qendîl'in doğu cephesinin komutanı oldu. Daha sonra, Mahsum Korkmaz Akademisi yeniden kurulduktan sonra orada eğitim gördü. Bir daha da eğitim devresine o biçimde katılmadı. Komplodan sonra Bakur'dan geri çekilmeyi en zor kabul edenlerden biri oldu. Komplo gerçeğini hiçbir zaman beynine ve yüreğine yedirmedi, etkisi altına girmedi, hiçbir zaman meşru görmedi. Uluslararası Komplo gibi bir sonucun ortaya çıkmasından kendisini sorumlu gördü. Bu duruma karşı hep bir özeleştirel sorgulayıcılık içerisinde yaşadı.

1 Haziran 2004 direniş süreci gelişip mücadele biraz uzayınca ve etkili mücadele yürütecek komutaya ihtiyaç duyunca Botan'a gitmek istedi ve ısrar etti. 2006'da kendi isteği ve ısrarıyla Botan'a geçti. Botan komutanlığı içerisinde Gabar'da, tıpkı Agit arkadaşın Gabar'da üslenerek tüm Botan'ı ve Bakurê Kurdistan'daki gerillayı yönetmesi gibi, aynı alanda üslenip Botan gerillacılığına eylemleriyle öncülük etti. Gerçekten de Adil gerçeği, düşmanın yüreğindeki korkuydu. Bu temelde anlamak, anmak gerekiyor. Adil cesaretini, coşkusunu, yurtseverliğini özümsemek lazım.

Gülbahar arkadaş gerillacılığı kadın gerçeğiyle birleştirendi

Gülbahar arkadaş da benzerdir. Kadın gerillacılığının gelişmesinde önemli bir payı, yeri oldu. Hem savaşçı olarak hem komutanlaşmaya güç, cesaret getirme bakımından öncüler arasında yer aldı; ilkler arasında yer aldı. Manga komutanlığından tabur, eyalet komutanlığına kadar önce YAJK örgütlenmesi içerisinde, sonra YJA-Star örgütlenmesi içerisinde savaşçı ve komuta düzeyinde görev ve sorumluluk üstlendi ve yürüttü. Botan, Zap, Zagros, Başûr hattında savaşa katıldı. Bir kadın olarak, hem kadın gerçeğiyle özsavunmayı birleştiren hem de gerçekten askerliği, gerillacılığı en derinden anlayan, hisseden, onun gereklerine göre kendisini eğiten, onunla bütünleştiren bir kişilik oldu. Gülbahar arkadaş, çoğu erkeğin yaptığının çok çok ötesinde gerilla bilinci ve duruşu kazanan bir kişilik olarak ortaya çıktı. Özsavunma savaşçılığını, gerillacılığını kadın gerçeğiyle en iyi birleştiren bir kişilikti. Savaşçı, gözü pek, yurtsever, özgürlükçü bir militan olmayı başardı. Önderlik çizgisine, Kadın Özgürlük Çizgisi'ne bağlılık bakımından çok tutkulu ve ısrarlıydı. Bu anlamda özellikle çizgiyi bulandıran, muğlaklaştıran, liberalize eden anlayışlara, tutum ve yaklaşımlara karşı çok öfkeliydi. Gülbahar arkadaş, gerçekten de bir çizgi duruşuydu. Önderlik çizgisinde, özgürlük çizgisinde, gerilla çizgisinde, özgürlüğü yaratmada bir ölçüydü, çizgiydi. Bunu saptıranlara karşı çok öfkeliydi.

En son Bakur'a giderken de öfkesini dışa vuruyordu. "Ben bunlarla nasıl mücadele edilir gösterebilirim ama Bakur'daki mücadele daha önemlidir" diyerek gitti. İmralı sürecinin bu kadar uzaması, Önderlik üzerinde baskının artması her şeyden daha fazla etkiledi, mücadeleye çekti, Bakur'a çekti. Bakur'daki mücadelenin daha önemli görülmesi bu anlama geliyordu. Önderlik de çağrı yapmıştı. O çağrıyı da en derinden anlayan ve ona en önemli cevap veren kişiliklerden biri oldu. Adil ve Gülbahar arkadaşlar, ARGK ve YAJK'ın büyük komuta ve savaş gücüydüler. Aynı biçimde HPG ve YJA-Star'ın da komuta ve savaş gücü oldular. ARGK tecrübesini, birikimini HPG ve YJA-Star'a taşıdılar. Yeni genç nesile aktardılar. Yüzlerce, binlerce kadın-erkek gerilla savaşçısı eğittiler, örgütlediler. Böylece Uluslararası Komplo karşısında Hareket ve halk olarak özgürlük çizgisinde mücadele etmemize öncülük ettiler. Komplonun mücadeleyi kesintiye uğratmasını engellediler. Kompolya karşı mücadele edilip zafer kazanılabileceğini bize açıkça gösterdiler.

"Şehitler gerçeği doğru yaşamın kendisidir"

Sonuç olarak; Komplo gibi bir saldırı karşısında ayakta kalmayı, Komployu boşa çıkartmayı sağlayarak dünü kazanmamızı gerçekleştirip, bugünü nasıl kazanacağımızın önünü aydınlattılar, yolunu gösterdiler. İçinde bulunduğumuz koşulları daha doğru anlamak, bu koşullarda daha doğru, etkili mücadele edebilmek açısından ön açıcı, yol aydınlatıcı konumundadırlar. Bu yoldaşları doğru anlamak; bugünü doğru anlamak, görev ve sorumlulukların doğru ve başarılı bir biçimde yerine getirilmesiyle oluyor. Şehit yoldaşları anlamak; bugüne doğru katılıp, yarının aydınlatıcısı olmak anlamına geliyor, onu ifade ediyor.

Bu büyük militan, gerilla komutanı yoldaşları bu temelde bir kere daha anmak ve anlamak istedik. Evet, eğitim yapıyoruz ama hangi çizgide yapıyoruz? Bu soruya doğru cevap vermek lazım. Eğitimle neyi anlamak istiyoruz? Kürdistan'da eğitim, PKK'de eğitim bir gerçekliğe dayanıyor: Önderlik ve şehitler gerçeğinin doğru anlaşılması demek, doğru anlamak, başarıyla uygulamak demektir. Uygulamaya dönüşmeyenin bir anlamı yoktur. O halde uygulamaya dönüşecek şekilde Önderlik ve şehitler gerçeğinin doğru anlaşılması, kendimizi yeterince eğitmemiz demek oluyor. Eğitmek, uygulamaya koymaktır, iş yapmaktır; şehitler gerçeğini doğru anlamak da, onların başlattığı özgürlük mücadelesini kendi çizgilerinde yürütmek, özgürlük mücadelesi temelindeki görev ve sorumlulukları uygulamak oluyor. Bu gerçeklikleri doğru anlayanlar, kendilerini eğitmişler demektir.

Eğer eğitim ihtiyacımız varsa o zaman şöyle anlayacağız: Demek ki bu gerçeklikleri yeterince anlamada zayıflığımız var, kusurumuz vardır. O halde eğitimimizin esası bu kusuru ortadan kaldırmak, eksikliği gidermektir. Dolayısıyla Önderliğin sözcülüğünü yaptığı şehitler gerçeğini doğru ve derinlikli anlayarak uygulayıcısı haline gelmektir.

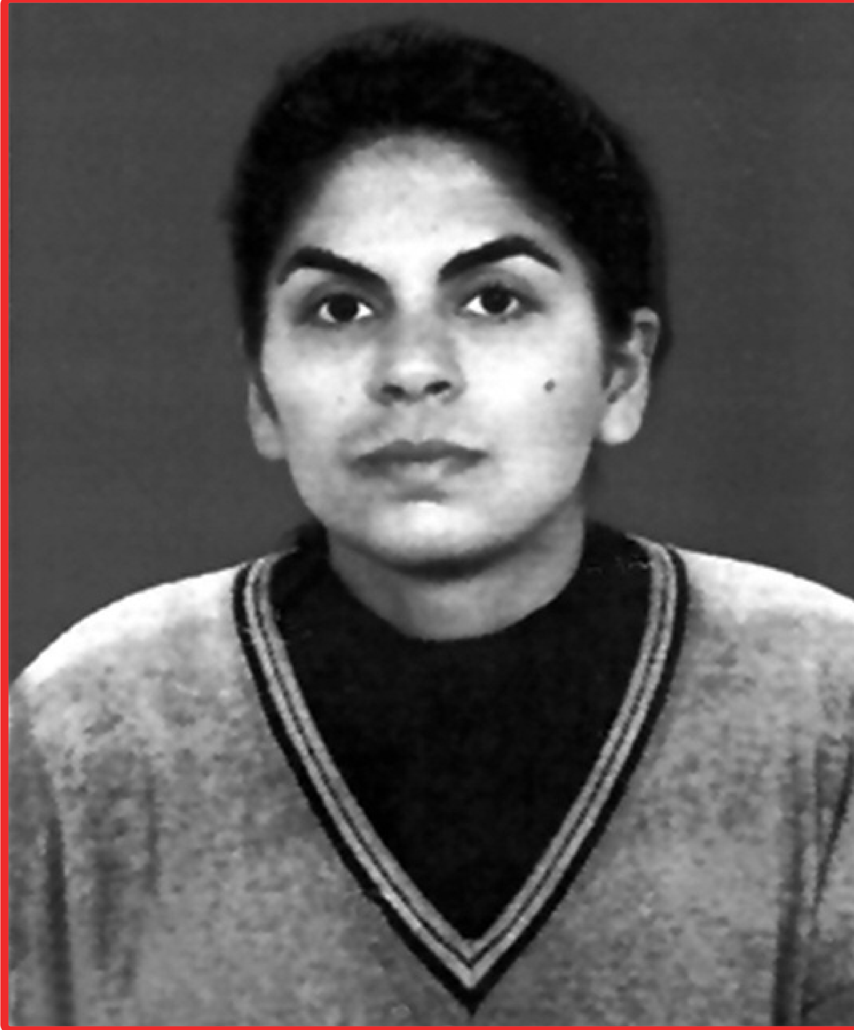
Eğitim çizgimizin birinci ilkesi bu oluyor. Önderlik ve şehitler gerçeğini doğru anlamak; özümsemek ve uygulamaktır. Böyle bir güç kazanmak, böyle bir çizgiye girmektir. Bunun dışında bir eğitim yoktur. Böyle bir çizgide olmayan çalışmaya doğru devrimci çalışma, Parti çalışması denilemez ve o bir eğitim olamaz. O halde demek ki eğitimimize yön verecek çizgi budur.

Önder Apo, şehitler gerçeğinin her şey olduğunu, doğru yaşamın kendisi olduğunu ifade etti. Her zaman her yerde temel güç kaynağımız olarak tanımladı. Geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimiz olarak gördü. PKK'yi, "Yaşayan şehitler gerçeği" olarak tanımladı. Kendisini şehitlerin sözcülüğünü yapan militan olarak ifade etti ve bütün amacını, çabasını bunu doğru ve başarılı yapmak, kanıtlanmış bir Parti ve özgürlük gerçeğine asla zarar verdirtmeyecek, leke getirtmeyecek bir çizgide bu sözcülüğü, bu temsilciliği yürütebilmek olarak ifade etti. Önderlik gerçeğini de böyle anlamalıyız, özümsemeliyiz. Şehitler gerçeğiyle bütünleşmiş yapısını böyle görmeliyiz. Böyle anlarsak kendimizi doğru eğitiriz, hızla eğitiriz. Bunların bilincine varırsak eğitimimizi tamamlamışız demektir. Gerçekten de ezilip üzülerek, ağlayıp sızlayarak değil; sayıları neredeyse kırk bini bulan kırk yıllık kahramanlık yürüyüşünde ortaya çıkmış bu özgürlük ordusunu doğru ve yeterli anlayabilen, 'Nerden, nerden geldiler, niçin böyle oldular, amaçları neydi, nasıl savaştılar, nasıl yaşadılar, neyi temsil ettiler, neyi reddettiler?'; bunları doğru anlayıp, onlarla doğru bütünleşen herkes, dönemin en güçlü özgürlük savaşçısı, kazanan Apocu militanı haline gelmiş demektir.

Bu gerçekleri doğru anlamak ve izlerinde en küçük tereddüde düşmeden yürümek, başarı kazanan bir çizgide hareket etmektir. Adil ve Gülbahar yoldaşlar şahsında kahraman şehitlerimizi bugün vesilesiyle bir kere daha bu temelde saygı ve minnetle anıyoruz. Bütün yoldaşların Önderliği, Partiyi, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri bakımdan bütün parti görevlerini yürütürken, esasın bu çizgi temelinde anlamak, özümsemek olduğunu bilmelerini istiyoruz.

■■■

Kutsal Güneşimizi koruyun, ateşten barikatlarınızla geçit vermeyin

Yoldaşlar
Söz, bu barikat kırılmayacak
Yüreğinize kilitlenmiş iradeler kırılmayacak
Ve yoldaşlar
İnanın, koskoca insanlığı utandırdınız
Zavallı köhnemiş dünya, utancından suskun
Sessizliklere bürünmüş tüm kainat
Ve siz
Ve biz, gururluyuz artık
Başı dik, kararlı adımlarla yürüyoruz
Size, geleceğe akıyoruz coşkuyla.

Bêrîtan-Hükmiye Seyhan

Nasıl ki tüm canlılar için kalubeladan bu yana Güneş, vazgeçilmez olandır, varlığın yegane koşullarındandır; Kürtler için de Güneşimiz; aşk ile seçde ettiğimiz, varlığımızın anlamı, arayışımız, yaşamımızın tek sebebi, milyonlarcamızın sentezi olarak, bizim için düşünen, düşündüğünü eyleme geçiren, eylemini devrime dönüştüren, devrimlerle yeni bir toplum yaratandır. Bizler için nefes alan, aldığı nefesle varlığımızı hissettiren; anlam arayan, anlam katan ve anlamsızlığa karşı başkaldıran biricik yaşam gerekçemizdir.

O'nunla varlık bulduğumuz, yeniden doğduğumuz gerçeği, özgürlük ideali olan her Kürt'ün koşulsuz kabulüdür. Cansızı yeniden canlandıran, yüreğe göz olan, duymayana kulak, konuşamayana dil olan, anlam arayışına çıkmışa yoldaş, yolda yürüyene ışık olandır O. Varlığını O'nun varlığı ile birleştirmiş, varlığını O'nda görmüş olan özgürlük yürüyüşçüleri ve halkı, O'na gelebilecek her zararı kendine yapılmış saydı. Bu nedenledir ki, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir halka örüldü etrafında; insan bedenlerinden ateş ve ateş inancından bedenler. Bu ateş bazen öyle gür yandı ki, adeta o yanma hali, kendi bedenini O'nun bedenine katma, O'nda erime, kendi bedenini milyonların simgesi olan bedene katma amaçlıydı. Bu direniş anları öylesine ateşli yaşandı ki, onlarca beden bu yola düştü, yeni yaşamın yol harcı oldular.

Kürt için güzel ve değerli olan ne varsa, ateşten sınavlar ile yaratıldı. Ateş ve ışık kutsandı bir halkın yüreğinde. Kürdün yeniden yaratılış efsunu da bu ateşte gizlidir. Ondandır ki, tarih boyunca 'Ateşin ve Güneşin Çocukları' olarak anıldılar ve ateş ile Güneşe dönerek arındılar.

"Kaybettiğim yerde kendimi yeniden yaratmak istiyorum"

Bu yol aşıklarından biri de, 'Kutsal Güneş'imizi koruyun, ateşten barikatlarınızla geçit vermeyin' diyen Şehit Bêrîtan-Hükmiye Seyhan yoldaş oldu. Önderliğe yazdığı mektupta, yeniden doğuşunu şu cümlelerle dile getiriyor Bêrîtan yoldaş: *"Geç kalmış olsam dahi, kaybettiğim yerde kendimi yeniden yaratmak istiyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Özgürlük ilkelerini şahsımda somutlaştırarak büyük emek ve sorumlulukla an an uygulamak, pratikleştirmek, yaşamda derinleşerek sürekliliştirmek isterdim. Ancak kendimi bulduğum bu anda bedenimi ve yüreğimi ateşlerden geçirerek yaratmak, gerçekleştirmek istiyorum."*

Mêrdîn-Nisêbînli bir ailenin 1975 senesinde İstanbul'da dünyaya gelmiş ilk çocuğudur Hükmiye Seyhan Yoldaş. Yoksul bir ailenin yaşayabileceği tüm zorlukları daha ilk çocukluk yıllarında yaşıyor. 1996'da mücadele saflarına katılan ve 2004'de şehadete ulaşan kardeşi Şehit Rêzan ablasını, 'inatçı ve cin gibi' sözleriyle tanımlıyor. Hükmiye yoldaşın ilkokulu bitirmesi ardından aile yeniden Nisêbîn'e dönüyor ve kutsal topraklarında yeşermeye başlıyor. Daha sonra aile ekonomik zorluklardan dolayı İzmir'e taşınsa da, O Kürdistan'da kalıyor. Hem okula devam ediyor hem de genç ve en heyecanlı yaşlarında Parti ile tanışarak ilk ilişkilenmesini gerçekleştiriyor. Bir de o yıllar serhildan yılları olunca, içinde yer almamak, ilk direniş halayına katılmamak olmazdı O'nun için. Tohuma ilk can suyu orda veriliyor. Ve toprağında kök salıyor Bêrîtan. 15-16 yaşlarında İzmir'e gittiğinde artık eskisi gibi değildir. Duruşu, gülüşü, aile ile ilişkisi bir bütünen değişmiştir. Ailesi feodal ama yurtsever olduğu için, ailede saygı görüyor. Tabii yaşanılan yer İzmir ve Kadifekale olunca, akla gelen ilk isim Rahşan'dır. Şehit Rahşan'ın evi hemen arka mahallededir. Tanışıyor ve arada görüşüyorlar. O dönem faaliyet yürüten arkadaşlar da Bêrîtan arkadaşın aile evine sürekli gidip geliyorlar. Bêrîtan arkadaş da sohbetlere katılıyor, dinliyor, anlıyor ve kararlaşma aşamasına doğru kararlı adımlarla ilerliyor. Birgün yine arkadaşlar evlerine gittiğinde aile büyükleri ile bir odada toplanıyorlar ve Bêrîtan arkadaş katılım kararını açıklıyor. Annesi ağlamasına rağmen babası sessizliğini ve vakur duruşunu hiç bozmuyor. Eşyalarını alıp kardeşleriyle vedalaşıyor Bêrîtan yoldaş. Yaklaşık dört ay, eylemlerle dolu dolu geçen metropol pratiğinden sonra, hayali olan Kürdistan dağlarına doğru yola çıkmadan önce 29 arkadaşıyla birlikte düşmanın eline esir düşüyor. Asi ve asil duruşunu yakalandıktan sonra da sürdürüyor. Kürdistan'ı ve Özgürlük Mücadelesi'ni inkar eden mahkeme heyetine terlik dahi fırlatıyor, o genç yaşına rağmen, korkusuzca. Buca hapishanesinde kısa süre kaldıktan sonra Çanakkale hapishanesine gönderiliyor; ailesi de peşinden İstanbul'a taşınıyor.

'Semalaşma'

Çanakkale hapishanesinde tasfiyeci çizgi ile direnişçi çizginin çatışma halinde olduğu yıllardır. Zindanda olmasına rağmen kafası ve yüreği hep dağlardadır Bêrîtan yoldaşın. Yoldaşlarıyla hep dağları konuşur, hasretini dile getirir. Yazdığı şiirlerle de bunu kelimelere döker. Zindan yıllarının en büyük şansı, bu dönemi Sema Yüce ile birlikte geçirmiş olmasıdır. Onunla kurduğu yoldaşlık bağlılığı bambaşkadır. Yıllar sonra Sema Yoldaş'ın eylemine yönelik yoğunlaşmaları zindanda yaşanan tasfiyeciliğe de çözmesini beraberinde getirir. Teslimiyet ve direniş ikilemini böylesi yüce yoldaşlıklar ekseninde çözümlemek de gücüne güç katar.

Zaten yaptığı eylemi 'Semalaşma' olarak tanımlar ve eylemi için Önderliğe yazdığı mektupta duygu ve düşüncelerini şöyle anlatır: *Özellikle bu süreçte hiç kabul etmeyeceğinizin farkındayım ama ihanete karşı büyüyen büyük öfkemin gücüyle ihanete böyle bir eylemle karşı durmak istiyorum. Sürece ancak böyle anlamlı bir cevap olabileceğimi düşünüyorum. Size karşı duyduğum bağlılık sonsuz. Tüm güzelliklerin ve insana ait ne varsa tüm yüce değerlerin bileşkesi olan size karşı sevgim büyük. Her zaman anlamak istedim, layık olmak istedim. Size karşı inancımı hiçbir zaman yitirmedim. En zor anlarımda siz ve şehitler hep yanımdaydınız. Ve bugün sizin tutsak alınışınız ve güzelliklerin yaşamın, kadının şahsında yok edilmek istenmesi tarihin işlenebileceği en büyük suçtur. Bu suça herkesin karşı çıkması gerekiyor. Ben bu eylemle yanıt vermek istiyorum.*

"Yürümemek için hiçbir neden yok"

Kadın ve cins bilincini edindiği zindan yıllarında özgür kadın duruşunu yakalama azmi ve çabası hep oldu. Bu anlamda da Sema yoldaşın emanetçisiydi, onun duruşu ve eylemiyle yarattığı değerler bileşkesine sadık kalmayı hep bildi.

PJKK'ye yazdığı mektubunda da bu bağlılığı şöyle anlatır: *Başarıyı, zaferi kendimizde süreklileştirdiğimiz oranda sınıf dışılıklara ve tasfiyeci kişiliklere zemin olmaktan çıkarız. Ancak o zaman kendimize ait olabiliriz...*

Kadının yoldaşı ve özgür kadının yaratıcısı Başkan Apo'nun özgürlük öğretisiyle önümüz berrak. Yürümemek için hiçbir neden yok. Özgürlük sembollerimiz ve yaşam gerekçemiz Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahîler, Bêrîvanlar, Bêrîtanlar, Zîlanlar ve Semalarımız var, daha nice büyük şehitlerimiz var. Onlar var olmamızın ve kararlılığımızın temel gerekçesidirler.

Kişiliğini zindanda büyütmüştü. Kaynağı elbette ki Önderlikti. Rêber Apo'nun, *'Devrimi yapacak olan kişiliğin başta kendinde bir değişim yaratarak sağlam temellere oturtması gerekir.'* sözü, onun desturu, hayat yolunun en önemli ilk ışıklarından olmuştu. Bunun için aralıksız okuyor, araştırıp inceliyor, kendinde yeniden doğuşu yaratmaya çabalıyordu. Can yoldaşı ve komutanı Sema Yüce'nin ve ardından Fikri Baygeldi yoldaşların ihanet ve teslimiyete karşı eylemleri hem öfkesini bilemiş hem de kararlılığına kararlılık katmıştı. Tüm çabası ve emeği ile gelişimini sürdürse de Önderliğin bir komplo ile esir alınması düşmana duyduğu kini ve öfkeyi kat be kat artırır. Komplo sonrasında, kesinleşmiş mahkumiyetinin bitmesine az zaman kalması da dışarıda, dağlarda mücadelesini sürdürme ve intikam hırsını biliyordu. Dışarı çıkma vakti gelip çattığında yoldaşlarıyla vedalaşırken Önderlik ve kutsal değerler üzerine bir kez daha intikam yemini içer.

Dışarı çıktığında aklı bu defa zindanda direnen yoldaşlarında ve Önderlik için ettiği intikam yeminindedir. Bu düşüncelerle ailesinin yanına gider. Neşe ve sevinçle karşılanır ama onun dağlara kavuşma istemi herşeyden ağır basar. Erken gelir ayrılık vakti. Gecenin ilerleyen saatlerinde ayrıldığı aile evinden özgürlük yürüyüşünün yeni bir sayfasına geçme isteği içini doldurmuştur artık. Ancak arkadaşların da istemiyle bir başka yoldan olacaktı bu. Kafkasya-Rusya hattı üzerinden gitmesi gerekiyordu Kürdistan'a. Ve yolculuk bu defa Rusya'yaydı. Orda da yaşanan sağ ve oportünist çizgiye karşı ilk kıvılcım Tayhan ve Jêhat arkadaşlar tarafından çakılmıştı. Bêrîtan arkadaşın da tek sığınağıydı onların mezar başları. Saatlerce baş uçlarında oturarak onlarla konuşur, tartışır.

Tarih yaprakları 2 Kasım 1999'u gösterdiğinde artık arınma anı gelmiştir. O günkü iç-timayı günün koordinesi olarak Ş. Bêrîtan alır. Derin bir nefes çeker ve gür sesiyle haykırır: 'Bi can bi xwîn em bi te re ne ey Serok!' Bu sözler son yemini gibi, yıllar önce verilmiş ilk sözün son kez tekrarlanışı olarak dökülür dilinden. Eylem öncesi son haykırışı olacağını kim bilebilirdi ki.

Geriye ondan çok şey kaldı. Ateşle arınmış bir yürek, dağlara sevdalı bir yaşam ve Güneş'e yüzünü dönmüş, aşkı O'nda arayan yaşam hakikati...

Mücadele arkadaşları